www.virtual-project.eu

„În romanul *Vânătorul*, Richard Stark relatează cu măsură, subtilitate şi obiectivitate tăioasă o poveste dură şi înspăimântătoare despre răzbunare şi răfuieli între bande criminale. Cartea completează remarcabil lista romanelor senzaţionale pe care francezii le numesc *romans noirs.”*

Anthony Boucher, *New York Times Book Review*

„Felul ingenios în care Stark îşi construieşte naraţiunea, cu incursiuni în trecut şi reveniri în prezent, îi face pe cititori să stea cu inima la gură.”

Library Journal

„Unul dintre cele mai originale personaje din literatura *mystery* se reîntoarce în această carte fără să-şi piardă ritmul, inteligenţa, aerul sfidător, viclenia şi instinctul de supravieţuire.”

Mystery News

„Parker este în mod revitalizant amoral – un hoţ care pleacă întotdeauna cu prada.”

Stephen King, *Entertainment Weekly*

„Romanele despre Parker ale lui Richard Stark sunt printre cele mai echilibrate şi mai cizelate scrieri literare din vremea lor şi nu numai.”

John Banville, *Bookforum*

„Dacă sunteţi în căutarea unui roman scris cu nerv, citiţi cărţile extrem de dure ale lui Donald E. Westlake (cunoscut sub pseudonimul Richard Stark) în care apare personajul Parker.”

James Kaufmann, *Christian Science Monitor*

„Romanele despre Parker sunt unele dintre cele mai dure şi mai pline de cinism cărţi scrise vreodată.”

Financial Times (Londra)

RICHARD STARK

VÂNĂTORUL

Original: *The Hunter* (1962)

Traducere din limba engleză şi note de:
LOREDANA FRĂŢILĂ-CRISTESCU

virtual-project.eu

Editura: PALADIN
2016

PARTEA ÎNTÂI

1

Când un tip cu figură tânără se oferi să-l ia în Chevroletul lui, Parker îl trimise la dracu'. Tipul îi răspunse cu un „Du-te-n mă-ta!", reintră în trafic trăgând nervos de volanul maşinii şi se îndreptă spre ghişeele de taxare ambalând motorul. Parker scuipă pe banda din dreapta, îşi aprinse ultima ţigară şi o porni peste Podul George Washington.

În traficul de la ora opt dimineaţa maşinile se îndreptau cu un *mmmmmm mmmmmm* înspre oraş, doar pe un sens. Pe sensul celălalt al podului erau benzi întregi de circulaţie pe care nu mergea nimeni spre Jersey. La fel şi dedesubt.

La mijloc, podul trepida şi se legăna în vânt. Aşa făcea mereu, doar că el nu remarcase acest lucru. Nu-l mai traversase niciodată pe jos. Îl simţi tremurându-i sub picioare şi se enervă. Aruncă chiştocul ţigării în râu, scuipă pe un capac de roată al unei maşini ce-l depăşi în goană şi-şi continuă drumul cu paşi mari.

Femeile care treceau pe lângă el cu maşina în drum spre birou se simţeau străbătute de fiori deasupra jartierelor. Bărbatul era masiv şi neîngrijit, lat în umeri şi cu braţe prea lungi pentru nişte mâneci prea scurte. Purta un costum gri care atârna pe el fără formă de vechi şi necălcat ce era. Pantofii şi ciorapii îi erau de culoare neagră şi aveau găuri. Pantofii găuri în talpă, ciorapii la călcâi şi la degetul mare.

Braţele, care i se bălăbăneau pe lângă corp cu degetele îndoite, păreau modelate din lut cafeniu de un sculptor cu viziuni măreţe, fascinat de vene. Părul îi era şaten, uscat şi fără viaţă, suflat în toate părţile de vânt ca o meşă prost aplicată ce stătea să se desprindă. Chipul îi era ca o bucată de beton cioplit, iar ochii ca onixul cu imperfecţiuni. Gura ca o simplă tuşă de penel, cu buzele lipsite de sânge. Îi flutura haina de la costum la spate şi-şi legăna braţele în timpul mersului.

Femeile care se îndreptau spre birou se uitau la el şi se cutremurau. Ştiau că e un ticălos, ştiau că mâinile lui mari erau făcute să pălmuiască, ştiau că pe faţa lui nu avea să apară niciodată un zâmbet la vederea unei femei. Ştiau cine e şi-i mulţumeau lui Dumnezeu pentru soţii pe care-i aveau, dar tot se înfiorau. Pentru că ştiau cum se prăvălea peste o femeie în puterea nopţii. Ca un copac în cădere.

Bărbaţii care se îndreptau spre birou treceau pe lângă el ţinând strâns volanele în mâini, aproape fără să-l observe. Un simplu vagabond pe pod. Nici măcar maşină n-avea. Unii îl vedeau şi-şi aduceau aminte de cum erau ei pe vremea când încă nu reuşiseră în viaţă şi *nu aveau* maşină. Credeau că-l înţeleg. Credeau că era în aceeaşi situaţie în care fuseseră şi ei cândva.

Parker traversă podul şi o luă la dreapta ţinând-o tot aşa cale de un cvartal până la gura de metrou. Înaintând pe stradă vedea asfaltul, trotuarele, blocurile cenuşii şi semafoarele de la fiecare intersecţie, care-şi schimbau culoarea din roşu în verde şi iar în roşu. Şi o mulţime de oameni care mişunau în toate părţile.

Coborî repede, cu paşi mărunţi, scările spre staţie. Soarele de primăvară dispăru, fiind acum înlocuit de neoane care străluceau pe fondul crem al plăcilor de faianţă. Se duse la harta metroului şi rămase în faţa ei scărpinându-se în cot, fără să caute ceva. Ştia unde voia să meargă.

Trenul către centru intră în staţie deja plin şi se deschiseră uşile. Înăuntru se înghesuiră mai mulţi oameni. Parker se întoarse, deschise cu o smucitură poarta pe care scria „ACCESUL INTERZIS” şi intră. În spatele lui cineva strigă: „Hei!” În faţa lui, uşile metroului se închideau. Sări şi se împinse din fugă în oamenii care stăteau în picioare în vagon, iar uşile se închiseră în urma lui.

Merse până în centru, coborî la Chambers şi o porni spre Biroul de Permise de Conducere şi Înmatriculări Auto de pe Worth. Pe drum, cerşi o monedă de zece cenţi de la un individ lat în şolduri, posibil homosexual, şi intră într-un local jegos să bea o cafea. Ceru o ţigară de la fata care

servea la tejghea. Era un Marlboro. Îi răsuci filtrul rupându-l, îl aruncă pe jos şi-şi băgă ţigara între buzele palide. Femeia îi dădu un foc aplecându-se spre el peste tejghea cu sânii ridicaţi în sutien, ca şi cum i s-ar fi oferit. Bărbatul acceptă focul, dădu din cap, lăsă cei zece centi pe tejghea şi ieşi fără să scoată o vorbă.

Femeia rămase privind în urma lui roşie de furie şi-i aruncă banii la gunoi. Jumătate de oră mai târziu, când colega ei îi zise ceva, o făcu jigodie.

Parker se duse la Biroul de Permise de Conducere şi Înmatriculări Auto, se aşeză la o masă lungă de lemn şi completă cu un condei demodat un formular pentru permisul de conducere[1]. Pătă foaia cu cerneală, o împături cu grijă şi o vârî în portofelul de piele maro complet gol şi jerpelit ca vai de el.

Ieşi din clădirea Biroului şi se duse la oficiul poştal, care, aflat în administrarea guvernului federal, era dotat cu pixuri. Scoase permisul şi, aplecat asupra lui, scrise cu mişcări scurte şi rapide în spaţiul destinat ştampilei. Pasta din pix era aproape de culoarea potrivită, iar Parker ţinea bine minte cum trebuia să arate.

Când fu gata, desenul lui părea în regulă dacă nu te uitai prea atent la el. Arăta ca o urmă de ştampilă de cauciuc neînmuiată bine în tuş şi mişcată la contactul cu hârtia. Întinse şi mai mult cu degetul cerneala încă neuscată. Apoi îşi linse bine degetul cu limba şi băgă permisul la loc în portofel, pe care îl mototoli şi îl îndoi înainte de a-l pune în buzunarul de la şold.

O porni în sus pe Canal Street şi intră într-un bar. Interiorul era întunecos, rece şi umed. La capătul tejghelei, barmanul şi singurul lui client se opriră din mormăit şi îl priviră pe Parker ca nişte peşti care se uită

[1] La vremea apariţiei acestui roman, în 1962, permisele de conducere din New York nu necesitau fotografii. Solicitantul unui permis completa un formular cu datele sale, care mai apoi era semnat şi ştampilat de către Biroul de Permise de Conducere şi înmatriculări Auto şi putea fi folosit ca atare, servind şi drept document de identitate.

prin peretele de sticlă al acvariului.

Parker trecu pe lângă ei ignorându-i şi împinse uşa cu arcuri de la toaleta bărbaţilor. Uşa se trânti în urma lui.

Se spălă pe faţă şi pe mâini cu apă rece şi fără săpun, pentru că nu era nici apă caldă, nici săpun. Îşi umezi părul şi-l aranjă cu degetele până i se aşeză bine. Îşi trecu palma de-a lungul maxilarului şi îşi simţi barba nerasă, care însă nu se vedea prea tare.

Îşi scoase cravata din buzunar şi o netezi cu degetele ca să-i îndepărteze cutele, apoi şi-o puse la gât. Cutele încă se mai vedeau. Avea un ac de siguranţă în căptuşeala hainei. Îl luă şi-şi prinse cu el cravata de cămaşă, având grijă să nu se vadă. Astfel fixată şi cu haina încheiată, cravata arăta destul de bine. Nu se mai vedea nici că avea cămaşa murdară.

Îşi umezi iar degetele în chiuvetă şi îşi prinse cu ele fiecare crac al pantalonilor, trasând o cută şi repetând mişcarea până ce obţinu ceva ce semăna a dungă. Apoi se privi în oglindă.

Nu arăta el a Rockefeller, dar nici a vagabond. Arăta ca un om care muncea din greu şi nu ieşea niciodată din sala de sortare a corespondenţei. Suficient. Trebuia să se descurce şi aşa.

Scoase permisul pentru ultima dată şi îi dădu drumul pe podea. Se lăsă pe vine lângă el şi-l apăsă ici-colo cu palma până ce hârtia se murdări destul, după care îl mai mototoli o dată, îndepărtă murdăria cu mâna şi îl puse la loc în portofel. Un ultim spălat pe mâini şi era gata de plecare.

Barmanul şi clientul se opriră iar din mormăit când Parker trecu pe lângă ei, dar bărbatul nu băgă de seamă acest lucru. Ieşi înapoi în lumina soarelui şi o luă înainte spre vest, căutând banca potrivită. Îi trebuia una care să aibă mulţi clienţi de genul celui drept care încerca să treacă el.

Când găsi ce căuta, se opri o clipă să-şi recompună concentrat expresia feţei. Renunţă la expresia de răutate şi furie. Continuă să-şi exerseze mimica, iar când fu sigur că arăta îngrijorat, intră în bancă.

În stânga lui se aflau patru birouri, două dintre ele ocupate de bărbaţi de vârstă mijlocie, îmbrăcaţi la costum. Unul dintre ei vorbea cu o femeie în vârstă care purta un pardesiu din pânză şi care nu se prea descurca cu limba engleză. Parker se duse glonţ la celălalt, adăugând un zâmbet îngrijorării de pe chipul lui.

— Bună ziua, zise el. Am o problemă şi poate mă puteţi ajuta dumneavoastră. Mi-am pierdut carnetul de cecuri şi nu mai ţin minte numărul de cont.

— Nu e nicio problemă, răspunse bărbatul cu un zâmbet profesional pe chip. Doar să-mi spuneţi numele dumneavoastră…

— Edward Johnson, spuse Parker, dându-i numele pe care îl trecuse pe permisul de conducere.

Îşi scoase portofelul din buzunar.

— Am şi un act de identitate. Poftiţi!

Îi întinse permisul.

Bărbatul se uită la document, dădu aprobator din cap şi i-l înapoie.

— În regulă, zise el. Aveaţi un cont fără sold minim?

— Da.

— Un minut, vă rog.

Luă receptorul, vorbi la telefon preţ de un minut, apoi aşteptă uitându-se la Parker cu un zâmbet liniştitor. După care mai vorbi câteva clipe afişând o figură nedumerită. Acoperi receptorul cu palma şi întrebă:

— Contul dumneavoastră nu apare în evidenţele noastre. Sunteţi *sigur* că e unul fără sold minim?

— Verificaţi la celălalt tip! replică Parker.

Bărbatul rămase în continuare nedumerit. Mai vorbi ceva la telefon, după care închise încruntat.

— Nu apare niciun cont pe acest nume în evidenţele noastre.

Parker se ridică în picioare. Zâmbi şi ridică din umeri.

— Ce-am avut şi ce-am pierdut, zise el.

Ieşi sub privirea încruntată a bărbatului de la birou.

La cea de-a patra bancă unde-şi încercă norocul, Edward

Johnson avea un cont curent fără sold minim[2]. Parker află numărul contului şi soldul şi primi un carnet nou de cecuri în locul celui pierdut. Edward Johnson nu avea decât şase sute de dolari şi ceva mărunţiş în cont şi lui Parker îi păru rău pentru el.

Plecă de la bancă, intră într-un magazin cu îmbrăcăminte bărbătească de unde cumpără un costum de haine, o cămaşă, o cravată, ciorapi şi o pereche de pantofi. Plăti cu un cec. Vânzătorul compară semnătura de pe cec cu cea de pe permisul de conducere şi sună la bancă să vadă dacă avea suficienţi bani în cont ca să-l acopere. Avea.

Parker se duse cu cumpărăturile împachetate la autogara de pe 40th Street şi intră în toaleta bărbaţilor. Cum nu avea zece centi ca să deschidă uşa unei cabine, intră târâş pe sub ea, împingând înainte pachetele. Se schimbă în hainele cele noi, îşi luă portofelul şi carnetul de cecuri şi lăsă hainele vechi în cabina de toaletă.

Se îndreptă apoi spre nord până dădu de o marochinărie. Cumpără un set de genţi de voiaj în valoare de o sută cincizeci de dolari, compus din patru piese. Arătă permisul de conducere ca document de identitate, iar angajaţii magazinului nici nu mai sunară la bancă. Trase genţile de voiaj după el cale de vreo două intersecţii, după care le lăsă la o casă de amanet pentru treizeci şi cinci de dolari. Continuă tot aşa, cumpărând şi amanetând de două ori genţile, şi mai scoase încă optzeci de dolari.

Luă un taxi până la intersecţia dintre 96th Street şi Broadway şi bătu bulevardul o vreme, de data aceasta cumpărând şi amanetând ceasuri. Se duse apoi pe Lexington Avenue şi repetă operaţiunea. I se întâmplă de patru ori să sune cineva la bancă să verifice dacă avea suficienţi bani în cont. Nimănui însă nu i se păru în neregulă permisul de conducere folosit ca document de identitate.

[2] În original „special checking account” – un cont curent fără sold minim, în cazul căruia banca percepe un comision pentru fiecare cec emis sau primit.

Până pe la ora trei, strânsese deja un pic peste opt sute de dolari. Mai folosi un cec ca să achite o valiză de mărime medie, de calitate excelentă, după care făcu diverse cumpărături vreme de o jumătate de oră, pentru care plăti cu bani gheaţă. Îşi luă un brici, spumă de ras, loţiune după ras, periuţă şi pastă de dinţi, ciorapi şi indispensabili, două cămăşi albe, trei cravate, un cartuş de ţigări, o jumătate de votcă de cincizeci de grade, un set cu pieptene şi perie şi un portofel nou. Băgă totul în valiză, în afară de portofel.

Când îşi umplu valiza se opri din cumpărat şi se duse la un restaurant bun să mănânce o friptură. Lăsă mai puţin bacşiş decât se cuvenea, ignorând uitătura duşmănoasă a chelnerului, şi ieşi cu bagajul după el. Se urcă într-un taxi şi merse până la un hotel cu tarife medii, unde îi luară de bun permisul de conducere şi nu-i cerură să plătească în avans. Primi o cameră cu baie şi îi dădu un bacşiş generos băiatului de serviciu.

Se dezbrăcă de hainele cele noi şi făcu o baie. Avea un trup puternic, musculos şi plin de cicatrici. După baie, se băgă în pat şi, stând în capul oaselor dezbrăcat, bău încet jumătatea de votcă direct din sticlă, rânjind cu ochii la peretele din faţă. Când sticla se goli, o aruncă la coşul de gunoi şi adormi.

2

Parker închise uşa în urma lui şi aşteptă ca femeia să se ridice de pe podea. Ea îşi ridică privirea spre el şi se făcu albă ca varul, ceea ce-i scoase în evidenţă urma roşie şi urâtă a loviturii lui.

Îi rosti în şoaptă numele, iar el îi zise:

— Ridică-te! Pune ceva pe tine!

Glasul lui exprima dezgust. Femeia nu purta nimic pe sub capotul albastru, iar când căzuse, acesta i se desfăcuse sub talie. Avea burta albă, iar picioarele de un cafeniu cu tentă aurie.

— O să mă omori, zise ea.

N-avea pic de forţă în glas, doar murmurul fără ecou al fricii deznădăjduite.

— Poate că nu, replică el. Ridică-te! Fă nişte cafea.

O împinse uşor cu piciorul în gleznă.

— Mişcă-te!

Femeia se târî în spate pe podea, se întoarse pe jumătate, cu părul blond căzându-i pe faţă, şi se ridică cu greu în picioare.

La un moment dat în tot acest timp, stătuse în patru labe pe podea cu fundul la el. Parker o privise şi se simţise brusc cuprins de dorinţă carnală, ca şi cum i s-ar fi răsucit un cuţit în partea de jos a abdomenului. Se aplecase în faţă şi îi trăsese o palmă peste fund. Fără efect însă.

O urmărea cu privirea. Femeia se îndreptă de spate fără să-şi întoarcă faţa la el, îşi aranjă capotul, după care se duse la bucătărie. Parker se ţinu după ea.

Apartamentul era unul scump într-o clădire scumpă, dintr-o zonă scumpă din cartierul East Sixties. Uşa de la intrare dădea într-un vestibul cu oglindă, masă, dulap şi covor oriental. La stânga, două trepte flancate de ghivece de flori duceau în salon, pe pereţii căruia se aflau atârnate alte flori. Deşi în cameră mai erau şi alte articole de mobilier, piesele dominante erau o măsuţă lungă şi neagră de cafea şi o canapea şi mai lungă de culoare albă.

Pe partea dreaptă, o uşă dublă din sticlă dădea în sufragerie – una dintre puţinele astfel de încăperi încă existente în Manhattan. Era amenajată în stil tradiţional, primitor, cu masă şi scaune de lemn, cu servante, vitrină cu pahare pântecoase fără picior, pahare pentru coniac şi pahare înalte de bere şi chiar şi un candelabru cu becuri galbene, care atârna deasupra mesei.

Pe partea dreaptă cum ieşeai din sufragerie se afla bucătăria cu uşă batantă. Femeia se împinse în ea şi trecu în bucătărie, iar Parker o urmă. Bărbatul se aşeză la masă şi-şi ridică privirea spre ceasul cu cadran alb şi limbi negre de pe perete. Aproape cinci şi jumătate. Prin fereastra bucătăriei se vedea că afară era întuneric, dar zorile nu erau departe.

Femeia deschise uşa unui dulap suspendat şi scoase din el o cafetieră electrică. Trebui să-i caute cablul de alimentare. Chipul îi era lipsit de expresie, iar mişcările nici lente, nici rapide, însă femeia era atentă să nu care cumva să se uite la el, iar când dădu de cablu îl scăpă pe podea.

Se aplecă să-l ridice, iar capotul i se desfăcu dezvelindu-i sânii. Erau palizi, la fel ca pântecul ei, plini, cu sfârcuri roşii, şi păreau catifelaţi la atingere. Nici măcar nu-şi dădu seama de acest lucru. Se temea să nu fie ucisă. Nu se gândea deloc la corpul ei.

Se uita pierdută la cafetiera în care fierbea cafeaua. Trebui să-i atragă el atenţia când fu gata.

Scoase o ceaşcă pentru el.

— Scoate două!

Femeia se conformă, turnă cafeaua şi se aşeză în capătul opus al mesei fără să-l privească.

— Lynn, spuse Parker pe un ton sever, dar calm. Femeia îşi ridică ochii spre el ca şi când ar fi fost traşi cu un scripete şi-l privi.

— Am fost nevoită, îi zise ea şoptit.

— Unde-i Mal?

Lynn dădu din cap.

— A plecat. S-a mutat de-aici.

— Unde?
— Nu ştiu. Să mă bată Dumnezeu dacă ştiu.
— Când?
— Acum trei luni.
Parker sorbi din cafea. Era mai tare decât îi plăcea lui, însă era bună. N-ar fi trebuit să vină la Lynn.
Se trezise brusc la patru dimineaţa în camera lui de hotel, încă sub efectul puternic al votcii. Aşa că venise drept în acest loc.
Foarte bine că Mal plecase. Nu voia să fie sub efectul băuturii când avea să dea ochii cu el.
Îşi aprinse o ţigară şi mai bău din cafea.
— Cine plăteşte chiria?
— Mal.
Se ridică în picioare fără să scoată o vorbă şi trecu rapid prin uşa batantă în sufragerie. Aruncă o privire în stânga lui prin uşile de sticlă de la salon, după care o luă la dreapta şi se împinse cu putere în altă uşă. Întinse repede mâna spre peretele dinăuntrul încăperii şi aprinse lumina.
Dormitorul era gol. Îl traversă cu paşi mari şi se uită în baie. Nu era nimeni.
Întorcându-se în dormitor, o văzu pe Lynn stând în cadrul uşii, privindu-l. Deschise dulapul. Rochii, fuste, bluze şi pulovere. Pantofi de damă pe podea. Se duse la comodă şi se uită la repezeală prin sertare. Doar lucruri femeieşti.
Dădu din cap. Se uită la femeia care rămăsese în cadrul uşii cu privirea aţintită la el.
— Locuieşti singură?
Femeia încuviinţă din cap.
— Şi Mal plăteşte chiria?
— Da.
— Bine. Hai înapoi în bucătărie!
Lynn o luă iar înaintea lui. Parker stinse lumina în dormitor şi o urmă.
Îşi terminară în linişte cafeaua, apoi o întrebă:
— De ce?
Femeia tresări speriată, la fel de şocată ca şi când i-ar fi

explodat o petardă în faţă. Se holbă mirată la el, după care păru să-l şi vadă şi zise:

— Poftim? Nu… nu înţeleg ce vrei să spui.

Parker dădu din mână enervat.

— Chiria.

— Ah!

Dădu din cap a încuviinţare şi-şi acoperi faţa cu palmele. Le ţinu acolo preţ de câteva clipe, după care trase aer în piept tremurând şi-şi lăsă mâinile jos. Chipul nu-i mai era lipsit de expresie. Era răvăşit, ca şi cum îi fuseseră cusute de obraji nişte greutăţi invizibile, iar acestea îi trăgeau toată faţa în jos.

— Bani ca să-mi ţin gura, cred, zise ea cu o voce deznădăjduită, la fel ca mai devreme.

— Mda, zise el.

Părea din nou furios, judecând după tonul vocii. Îşi aruncă ţigara de la distanţă în chiuvetă. Mucul de ţigară sfârâi şi Parker îşi aprinse altă ţigară.

— Mă bucur că n-ai murit, îi zise Lynn. Ce tâmpenie din partea mea!

— Da.

Femeia dădu din cap.

— Mă urăşti. Şi pe bună dreptate.

— Ar trebui să te ciopârţesc. Să-ţi tai nările. Să te fac să arăţi ca o zgripţuroaică, aşa cum şi eşti.

— Ar trebui să mă ucizi, replică ea deznădăjduită.

— Poate c-am s-o fac.

Lynn îşi lăsă capul în jos aproape atingându-şi pieptul cu bărbia. Abia dacă i se auzea glasul.

— Iau pastile încontinuu, şopti ea. În fiecare noapte. Dacă nu iau pastile, nu pot să dorm. Mă gândesc la tine.

— Şi la cum vin să-ţi fac felul?

— Nu, şi la cum eşti tu mort. Şi cum îmi doresc să fi fost eu.

— Ia mai multe pastile, îi sugeră el.

— Nu pot. Sunt o laşă.

Îşi ridică privirea din nou spre el.

— De-aia am făcut-o, Parker. Sunt o laşă. Ori mureai tu,

ori muream eu.

— Iar Mal plăteşte chiria.

— Sunt o laşă.

— Mda, ştiu.

— Nu i-am dat satisfacţie niciodată, Parker. Nu i-am răspuns niciodată, orice-ar fi făcut.

— De-aia s-a mutat?

— Cred că da.

Bărbatul zâmbi posomorât.

— Poţi să te porneşti şi să te opreşti, comentă el cu amărăciune. O maşinărie cu care te bagi în pat. Nu înseamnă nimic.

— Numai cu tine, Parker.

Parker îi trânti o vorbă care o lovi ca o palmă. Femeia se cutremură şi clătină din cap.

— Ăsta-i adevărul, Parker. De-aia am nevoie de pastile. De-aia n-am plecat din locul ăsta şi nu mi-am găsit pe altul. Mal mă întreţine şi nu-mi cere ce nu-i pot da.

Cafeaua începea să ia locul votcii. Bărbatul râse bătând cu palmele în masă şi zise:

— Ce bine că nu-i aici nenorocitul, nu? Dădeam buzna în casa asta şi găseam doi sau trei oameni în salon, nu? Aşa, să fie în caz de ceva.

Femeia dădu din cap.

— N-a stat nicio clipă singur aici.

— E îngrijorat, ticălosul!

Dădu aprobator din cap. Bătu darabana pe marginea mesei cu două degete de la fiecare mână.

— Crede că s-ar putea să mă întorc din groapă.

Râse şi-şi termină darabana lovind cu amândouă mâinile în masă în acelaşi timp.

— Are dreptate, nu? Mda. Întors din groapă.

— Ce-ai de gând să faci, Parker? întrebă ea cu un tremur de frică în glas.

— O să-i beau sângele! O să-i mestec inima şi-o să i-o scuip în şanţ să se pişe câinii pe ea! O să-i jupoi pielea de pe el, o să-i smulg venele şi-o să-l spânzur cu ele!

Stătea pe scaun încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii

şi fixând-o cu privirea. Apucă cu furie ceaşca de cafea de pe masă şi dădu cu ea de perete. Ceaşca se izbi de frigider şi ricoşă, făcându-se zob de marginea chiuvetei, iar cioburile se împrăştiară pe podea.

Femeia rămăsese cu privirea aţintită la el, iar buzele i se mişcau fără să scoată vreun sunet. Bărbatul se uită la ea, recăpătându-şi asprimea din priviri. Rânji cu jumătate de gură şi zise:

— Ţie? Ce-o să-ţi fac ţie?

Femeia rămase nemişcată.

— Nu ştiu încă.

Sunetul vocii lui, strident şi apăsat, părea asemenea unui acrobat ce merge pe funie conştient că nu-şi ţinuse nicicând mai bine echilibrul. Strident, apăsat, pătrunzător.

— Depinde. De tine depinde. Unde-i Mal?

— Dumnezeule! murmură ea.

— De tine depinde, repetă el.

Femeia dădu din cap.

— Nu ştiu, Parker. Mă jur pe cruce. Nu l-am mai văzut de trei luni. Nu ştiu nici măcar dacă e în New York.

— Cum îţi primeşti banii?

— Prin curier. Pe data de întâi a fiecărei luni. Mi-aduce un plic cu bani în el.

— Câţi?

— O mie.

Lovi tăblia mesei cu degetele întinse.

— Douăsprezece mii pe an. Bani neimpozabili. Se câştigă bani frumoşi din aranjatul altora, Lynn. Oaia lui Iuda.

Râse într-un fel care-ţi zgâria urechile, ca un cuţit care sfâşie o pânză.

— Oaia lui Iuda, repetă el. Dând din coadă cuminte în ţarc.

— Mi-a fost *frică!* M-ar fi ucis, Parker. Mi-ar fi făcut rău, după care m-ar fi ucis.

— Mda. Cine e curierul?

— Diferă de fiecare dată. Nu-l cunosc pe niciunul.

— Sigur că da, zise el. Mal n-are încredere în tine. Nimeni n-are încredere în oaia lui Iuda.

— *N-am vrut,* Parker. Mă jur pe toţi sfinţii! Tu eşti singurul bărbat pe care l-am dorit vreodată. Singurul de care am avut vreodată nevoie. Însă am fost nevoită s-o fac.

— Ai face-o din nou.

Femeia scutură din cap.

— Nu şi de data asta, nu. N-aş mai putea trece înc-o dată prin aşa ceva.

— Te temi să nu mori, spuse el.

Întinse mâinile şi îşi îndoi degetele uitându-se la gâtul femeii.

Lynn se făcu mică.

— Da, mi-e frică. Mi-e frică şi să trăiesc. N-aş mai putea trece înc-o dată prin aşa ceva.

— La întâi ale lunii o să deschizi gura şi-o să spui curierului: „Zi-i lui Mal să fie cu ochii în patru! Zi-i că Parker e în oraş!”

Femeia scutură tare din cap.

— N-am de ce, replică ea cu disperare în glas. Acum sunt sinceră cu tine, Parker. Îţi spun adevărul adevărat. Dac-aş fi nevoită, aş face-o din nou, *tot* aş face dac-aş fi nevoită. Dar nu sunt. Nu ştie nimeni că eşti aici. Nu ştie nimeni că eşti în viaţă. Nu mă ameninţă nimeni, nu mă forţează nimeni să te torn.

— Poate vrei să te pui la adăpost şi să mă torni din proprie iniţiativă.

— Nu. Nu aşa te pui la adăpost.

Bărbatul râse.

— Ai fost cumva şi-n armată? Sau doar prin apropierea soldaţilor?

În mod surprinzător, Lynn roşi şi răspunse îmbufnată.

— N-am fost curvă niciodată, Parker. O ştii doar.

— Nu. În schimb, mi-ai vândut mie trupul.

Se ridică în picioare şi ieşi din bucătărie. Ea îl urmă, iar el intră în salon. Zăbovi un pic uitându-se dezaprobator la mobilă, după care se trânti pe canapea.

— O să risc, zise el. O să risc un pic. Mal nu poate avea încredere în tine, aşa că nu ţi-a lăsat detalii de contact. Nici numere de telefon, nici locuri unde să laşi ceva, nimic.

Aşa că nu poţi s-o faci pe oaia lui Iuda până la întâi ale lunii, atunci când vine curierul. Peste patru zile vine curierul. Corect?

— Nici atunci, spuse ea apăsat şi cu o expresie gravă pe chip. N-aş face-o, Parker. Nu mă obligă nimeni.

Bărbatul râse din nou.

— N-o să ai ocazia. N-o să fii nevoită să faci alegerea.

Se ridică atât de brusc, încât femeia se simţi cuprinsă de groază, dar Parker nu schiţă nicio mişcare în direcţia ei.

— O să mă întâlnesc eu cu el în locul tău.

— Ai de gând să rămâi? întrebă ea.

Pe chip i se citea atât teamă, cât şi dorinţă.

— O să rămâi?

— O să rămân.

Se întoarse cu spatele la ea, traversă salonul şi intră iar în dormitor împingându-se în uşă. Lynn îl urmă, cu vârful limbii tremurându-i între buze şi cu ochii când la el, când la pat.

Parker dădu ocol patului şi se lăsă în genunchi lângă el, în faţa noptierei. Îşi vârî mâna pe sub ea şi smulse firul telefonului, apoi se ridică.

Femeia îşi desfăcuse capotul. Parker îi aruncă o privire, simţindu-se săgetat încă o dată de dorinţă, mai puternică decât înainte. Acum şi-o amintea.

— O să stai aici? îl întrebă ea.

Bărbatul clătină din cap.

— Fântâna asta a secat pentru tine.

Se duse la fereastră, trase draperiile şi privi afară. Nu era nicio scară de incendiu, niciun pervaz.

Femeia îi rosti numele în şoaptă.

Parker traversă din nou camera îndreptându-se spre ieşire. Lynn făcu un pas spre el cu braţele ridicate. O evită şi se duse la uşă.

Cheia era în broască pe dinăuntru. O scoase, ieşi şi încuie uşa.

Din dormitor, femeia îi strigă numele, numai o dată.

Parker stinse lumina din salon şi din bucătărie şi se întinse pe canapea. Rămase cu ochii pironiţi la fereastră,

pe întuneric. Minţise. Fântâna nu secase pentru Lynn. Doar că lui Parker îi era teamă de ea.

3

Cadavrul lui Lynn zăcea dezbrăcat pe pat. Parker zăbovi în cadrul uşii preţ de un minut, uitându-se la ea. Draperiile erau trase ziua în amiaza mare, făcând încăperea rece şi întunecată ca o cameră mortuară. Un miros vag floral de parfum şi cosmeticale. Lumina soarelui pâlpâi ca flacăra unei lumânări când o adiere de vânt desfăcu perdelele. În depărtare se auzea zumzetul maşinilor.

Era întinsă pe spate, cu burta şi sânii căzuţi. Părea să-şi fi ales cu grijă poziţia în care să moară, cu picioarele strânse, mâinile încrucişate pe abdomen şi coatele lipite de trup. Cufundându-se în somn însă se mişcase şi stricase simetria.

Avea un genunchi îndoit şi piciorul drept într-o poziţie ciudată, ca un L, cu talpa încreţită rezemată într-o parte de genunchiul stâng, ca o parodie lipsită de graţie a unei mişcări de balet. Mâna stângă i se odihnea încă pe pântec cu palma în jos, dar braţul drept îi alunecase mai departe de trup, iar mâna era întinsă cu palma în sus şi degetele îndoite. Avea capul lăsat spre dreapta şi gura deschisă.

Parker intră în cameră, dădu ocol patului cu paşi mari şi luă flaconul gol de somnifere de pe noptieră. Pe etichetă erau scrise denumirea, adresa şi numărul de telefon al farmaciei. În spaţiul alb de dedesubt erau trecute numele lui Lynn, numele doctorului, un număr şi instrucţiunea: „Una la culcare dacă este necesar. A nu se depăşi doza prescrisă!”

Parker îşi mişcă buzele citind.

Citi de două ori toată eticheta, denumirea farmaciei, adresa şi numărul de telefon, numele soţiei sale moarte, numele doctorului, numărul şi instrucţiunea. Apoi aruncă flaconul în coşul de gunoi pe jumătate plin de lângă noptieră şi se întoarse să se uite iar la cadavru.

Schiţă o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-i atingă încheietura mâinii ca să-i ia pulsul, dar apoi se opri. Cadavrul e cadavru, nu ai cum să te înşeli. Pielea capătă

un aspect prea puternic de ceară, pieptul e prea nemişcat, buzele prea uscate, ochii prea afundaţi în orbite sub pleoapele închise.

Trebuia să scape de ea. Avea trei zile de stat în apartament şi nu putea s-o ţină cu el. Nicio clipă, ori de câte ori îl cuprinsese furia în timpul celor şase luni petrecute la ferma penitenciară, nu plănuise s-o ucidă. S-o bată, da, s-o mutileze, s-o facă să simtă durerea şi să-i lase cicatrici, dar nu s-o omoare.

Găsi în dulap o rochie cu fermoar care se întindea pe tot spatele. O îmbrăcă în ea, forţându-i braţele ţepene să intre în mâneci, o întoarse pe burtă, închise fermoarul şi o întoarse iar cu faţa în sus. Îi băgă pantofii în picioare, îi erau prea mici. Ori începuseră să i se umfle picioarele, ori îşi alesese pantofii pentru cum îi stăteau şi nu pentru cât erau de confortabili.

Îmbrăcată aşa nu părea chiar moartă. Însă nici adormită. Inconştientă. Ca şi cum ar fi leşinat după ce o pocnise cineva. Îi închise gura, care nu se mai deschise.

Se opri în cadrul uşii privind-o preţ de un minut.

— Mereu ai fost o proastă. Nu te-ai schimbat.

Închise uşa.

În salon era un televizor. Găsi o sticlă de whisky într-un dulap din bucătărie, o desigilă şi se uită la desene animate. Apoi se uită la reluările serialelor de comedie şi la emisiunile pentru copii.

Draperiile erau trase în încăpere, dar ceasul de pe televizor avea să-i spună când apunea soarele. Urmări ştirile de seară, unde nu se pomeni nimic de el. Nici n-aveau s-o facă. Evadarea se petrecuse cu aproape trei săptămâni în urmă. Cu un continent în urmă. Un gardian mort şi un vagabond fugit n-aveau să ajungă subiect de ştiri la un continent distanţă.

N-ar fi trebuit să se întâmple asta niciodată. Încă o consecinţă a prostiei ei. Şaizeci de zile încadrat la vagabondaj, iar acum aveau amprentele lui la dosar. Numele ataşat acestora era Ronald Casper, dar asta nu conta. Putea să-şi spună oricum, chiar şi pe numele lui

adevărat, că amprentele n-aveau să i se schimbe niciodată.

Îi dăduseră şaizeci de zile. După douăzeci se bătuse cu un gardian şi îi mai dăduseră încă şase luni. Opt luni din viaţa lui la plivit buruieni într-o fermă penitenciară. Rezistase şase şi când i se ivise şansa profitase de ea, lăsând în urmă un gardian prost cu gâtul sucit pe umeri.

Ea provocase această situaţie, dar nu numai atât. Îl trădase şi-i pusese coarne, îl băgase la închisoare şi făcuse să-i fie înregistrate amprentele la Washington. Îl făcuse să traverseze un continent întreg. Toate se întâmplaseră din cauza *ei.*

Nicio altă femeie n-ar fi putut să facă aşa ceva. Nicio altă femeie de pe lumea asta nu reuşise să-l tulbure până la ea şi nici n-avea să mai fie alta.

Acum îl lăsase cu un cadavru de care să scape. Nu putea să plece, trebuia să se întâlnească cu curierul. Nu putea s-o ţină în casă, n-ar fi putut suporta aşa ceva. Nu putea nici să cheme poliţia s-o ia de-acolo, ca un bun cetăţean, pentru că la o privire atentă şi-ar fi dat seama că el numai bun cetăţean nu era.

O ura. O ura şi o iubea, ceea ce nu mai simţise pentru nimeni până atunci. Nici dragoste şi nici ură, pentru nimeni niciodată. Pe Mal l-ar fi ucis, dar cu el nu era vorba de ură. Lui trebuia să i-o plătească, cu el avea socoteli de încheiat. Pentru asta era nevoie de furie nebună şi de mândrie, dar nu şi de ură.

Nivelul whisky-ului din sticlă scăzu, iar la televizor începură să se transmită emisiunile-concurs cu vedete şi westernurile aferente orelor de maximă audienţă[3]. Stătu şi se uită la ele, cu faţa scăldată de lumina alb-albăstruie, care-i scotea în evidenţă umerii obrajilor. Trecură orele de maximă audienţă şi începură filmele vechi. Se uită şi la ele. Se terminară filmele, apăru un pastor care spuse o rugăciune, un cor cântă imnul SUA în timp ce pe ecran flutura un steag, după care postul TV îşi încetă emisia. Din difuzorul televizorului se auzeau acum doar pârâituri

[3] În original „prime rime”, orele de maximă audienţă sunt considerate cele cuprinse între opt şi unsprezece seara pe Coasta de Est a SUA.

puternice, iar pe ecran tremurau puncte albe şi negre.

Se smulse din moleşeală şi opri televizorul, apoi închise lumina. Sticla era goală. Se simţea cam ameţit, iar asta nu era bine. Încă un lucru de care ea era vinovată, îl făcuse să se cherchelească, deşi n-ar fi trebuit.

Se duse în bucătărie şi-şi făcu un sandvici, pe care-l ajută să-i alunece pe gât cu o jumătate de cutie de lapte de un litru. Se simţi obosit când termină de mâncat, aşa că-şi făcu nişte cafea, bău trei ceşti simple, fără lapte şi fără zahăr, şi se udă cu apă de la chiuvetă pe faţă.

În dormitor era întuneric şi doar o dâră de lumină din salon se revărsa peste picioarele încălţate cu pantofi ale lui Lynn. Aprinse lustra şi constată că trupul femeii se mişcase. Braţele şi picioarele i se răsuciseră spre trunchi, capul îi căzuse pe spate, iar ochii îi erau deschişi şi aţintiţi spre draperiile trase.

Îi apăsă pleoapele peste ochi, iar acestea rămaseră închise. Braţele şi picioarele însă opuseră rezistenţă când vru să i le întindă. O luă în braţe ca un mire care-şi trece mireasa peste prag şi o scoase din dormitor, apoi traversă prin salon spre uşa de la intrare.

Pe coridor nu era nimeni. Apăsă pe buton şi liftul urcă de la parter. O duse la subsol şi ieşi pe uşa din spate.

De acolo, o alee ducea spre o stradă situată la câteva intersecţii de clădirea în care locuise Lynn. O luă la dreapta şi merse ceva până ieşi în Fifth Avenue, dincolo de care se afla Central Park. Un bărbat trecu grăbit pe lângă el şi abia dacă-i aruncă o privire. La colţ, un taxi care trecea şi el pe-acolo se apropie, iar şoferul scoase capul pe geam întrebându-l:

— Doriţi un taxi, domnu'?

— Stăm ceva mai încolo pe strada asta.

Şoferul zâmbi complice.

— Aveţi ceva de cărat, nu?

— Nu e obişnuită cu votca, răspunse Parker.

Taximetristul îşi văzu de drumul lui. Nu erau pietoni pe stradă. Aşteptă să-l depăşească un Jaguar care se îndrepta spre zona rezidenţială a oraşului, iar perechea din maşină

îi aruncă o privire în treacăt, îi zâmbi şi îşi întoarse capul. Parker traversă strada şi intră în parc sărind peste gardul scund de piatră.

O lăsă jos pe Lynn în întunericul tufişurilor. Pe pipăite, fără să vadă ce făcea, o dezbrăcă de rochie şi o descălţă de pantofi. Îşi scoase briceagul şi, ţinând-o de bărbie cu mâna stângă ca să nimerească în întuneric, o crestă pe faţă cu el. Dacă n-ar fi făcut-o, poliţia ar fi încercat să o identifice publicându-i fotografia în ziare, pe care Mal avea să le citească.

Nu avea sânge pe mâini şi foarte puţin pe briceag. Un cadavru nu prea sângerează. Şterse briceagul pe rochie, îl închise şi-l băgă la loc în buzunar. Înfăşură pantofii în rochie, îi luă la subraţ, ieşi din parc şi se întoarse în apartament.

Era foarte obosit acum şi deja îi era greu să se ţină drept când intră în casă. Stinse toate luminile şi se întinse pe canapea. Adormi imediat.

4

Trei zile fără niciun sunet în afară de sonorul monoton al televizorului. În apartament era un miros închis, ca şi cum femeia s-ar mai fi aflat acolo. Nu se pricepea să aştepte.

Pe un perete din bucătărie era un calendar înfăţişând imaginea a doi cockeri în faţa unei tufe de trandafiri. Zăbovi multă vreme uitându-se la date, aşezat la masă cu o ceaşcă de cafea în mână.

În a treia zi de aşteptare începu noua lună. Parker umbla de colo-colo prin salon, ducându-se tot timpul la uşa de la intrare. Stătea câte cinci minute în faţa uşii ascultând, aşteptând să audă soneria zbârnâind. De două ori pusese şi mâna pe clanţă, dar nu deschisese uşa.

În dulapul din bucătărie mai erau două sticle de whisky, dar nu se atinsese de ele. Lynn n-avea să-i mai facă aşa ceva. Îl tulburase pentru ultima oară.

Îşi făcea cafea când se auzi soneria. Se opri ţinând linguriţa în mână şi capul sus şi se întoarse în direcţia sunetului. Termină de făcut cafeaua şi traversă apartamentul până la uşa de la intrare. Deschise vizorul şi studie figura curierului. Nu-l mai văzuse niciodată.

Individul era un grăsan scund, îmbrăcat ca după ultima modă de la nebuni. Purta un sacou cu revere înguste, de un albastru ţipător ce nu fusese niciodată la modă, închis doar la nasturele din mijloc. Cămaşa era strident de albă, ca zăpada în bătaia soarelui, cu un papion multicolor în jurul gulerului, şi părea apretată, nu doar la guler, ci peste tot.

Chipul care însoţea această demonstraţie de eleganţă era bucălat şi vesel. Ochii erau albaştri şi mici, înecaţi în grăsime şi foarte depărtaţi unul de altul. Un zâmbet tâmp cu jumătate de gură îi strâmba buzele. Avea urechile rozalii, mari şi moi. Pe vârful capului îi stătea cocoţată o pălărie de pai, lăsată pe-o parte.

Haina curierului era atât de strâmtă că Parker putea vedea conturul plicului cu bani din buzunarul de la piept.

Mal probabil că se simţea foarte sigur pe el dacă trimisese aşa ceva.

Parker deschise uşa. Grăsanul clipi surprins la vederea lui, iar zâmbetul îi dispăru de pe faţă. O încruntătură delicată îi încreţi sprâncenele şi întrebă cu un glas slab şi piţigăiat:

— Am greşit apartamentul? Sigur l-am greşit!

— O cauţi pe Lynn Parker?

— Da, da.

Bărbatul se aplecă într-o parte şi într-alta, uitându-se pe după Parker.

— Este?

— Intră! îl invită Parker.

— Nu, nu. Nu trebuie să intru. Este?

Parker întinse mâna şi-l apucă de cămaşă. Îl trase de ea şi grăsanul intră împiedicându-se, cu gura deschisă, cu ochii bulbucaţi şi mâinile întinse înainte ca şi cum ar fi vrut să se proptească să nu cadă. Parker se uită în hol, văzu că nu era nimeni şi se întoarse în casă, trântind uşa.

Grăsanul se străduia să-şi recapete echilibrul când Parker îl împinse din nou, făcându-i vânt în salon, unde acesta ajunse fără să pice în nas.

Parker îl urmă în încăpere, remarcând detalii pe care nu le-ar fi putut vedea prin vizor, ca pantofii de un cafeniu-deschis, prevăzuţi cu găurele închipuind un model spiralat în vârf. Între partea de sus a pantofilor şi partea de jos a cracilor fără manşete ai pantalonilor se vedeau cam vreo trei centimetri de ciorapi de un galben canar.

Grăsanul stătea tremurând în mijlocul salonului, apăsându-şi pieptul cu mâinile şi ţinând degetele răsfirate ca şi cum ar fi vrut să se apere pe el sau plicul pe care trebuia să-l predea.

Parker întinse mâna.

— Dă-mi mălaiul!

— N-am voie! Trebuie, trebuie s-o văd pe domnişoara Parker.

— Sunt soţul ei.

Această informaţie nu avu niciun efect asupra

grăsanului, evident.

— Mi s-a spus, mi-au spus să nu discut decât cu domnişoara Parker.

— I-am preluat eu ruta. Dă-mi mălaiul!

— Trebuie, trebuie să dau un telefon. Pot să dau un telefon?

Aruncă un ochi prin cameră, după care îşi întoarse prudent privirea către Parker. Acesta făcu repede un pas spre el şi îl trase de reverul hainei. Singurul nasture în care se ţinea sacoul sări şi căzu zgomotos pe podea, iar Parker îi scoase plicul voluminos din buzunarul de la piept şi-l aruncă pe fotoliul din stânga lui.

Grăsanul dădu agitat din mâini, strigând:

— N-ai voie! N-ai voie!

Parker îşi încordă mâna stângă ţinându-şi degetele întinse şi-l seceră pe grăsan cu o lovitură în pântec, fix deasupra cataramei de aur cu monogramă de la curea. Acesta deschise gura, din care nu ieşi însă niciun sunet şi nici aer. Mişcându-se ca filmat cu încetinitorul, îşi duse mâinile la burtă, genunchii i se îndoiră şi se prăbuşi înainte direct în pumnul drept al lui Parker, după care căzu grămadă la podea.

Parker îi goli buzunarele, studiind fiecare obiect. În portofel erau un permis de conducere, unul de intrare la bibliotecă, un bon cu numărul 342 pe el şi paisprezece dolari. Atât permisul de conducere cât şi cel de la bibliotecă indicau faptul că grăsanul se numea Sidney Chalmers şi că locuia pe West 92nd Street.

Într-un alt buzunar se aflau şaptezeci şi trei de cenţi şi o brichetă Zippo cu iniţialele S.C. inscripţionate în stil gotic. Într-un buzunar lateral de la haină se afla o hârtiuţă cu numele şi adresa lui Lynn. Nicăieri însă nu se găsea nimic care să-i dezvăluie de unde luase plicul pentru ea.

Parker îl lăsă căzut pe covor şi se duse în bucătărie. Căută prin sertare şi găsi un ghem de sfoară subţire, dar rezistentă. Se întoarse în salon şi-l legă bine de mâini şi de picioare pe curier, după care îl ridică în capul oaselor, cu spatele rezemat de canapea şi capul de o pernă. Apoi îl

pălmui şi-l ciupi până când acesta gemu, se mişcă şi deschise ochii clipind.

Parker se îndreptă de spate, înalt şi ameninţător, şi îl fixă impasibil cu privirea pe grăsanul îngrozit.

— Zi-mi unde e Mal Resnick!

Curierul îşi umezi buzele cu limba.

— Ci-cine?

Parker se aplecă şi-l pocni cu dosul palmei peste faţă, se îndreptă iar de spate şi repetă întrebarea.

Grăsanul clipea cu precizia unui metronom. Îi tremura bărbia şi lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

— Nu ştiu, răspunse el cu glas rugător. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Tipul care ţi-a dat plicul.

— Ah, n-am voie!

— Ah, ba da, ai! zise Parker maimuţărindu-se.

Îşi puse piciorul pe gleznele încrucişate şi imobilizate ale grăsanului, apăsând cu din ce în ce mai multă putere.

— Ba trebuie al dracului de tare!

— Ajutor! strigă grăsanul printre hohote de plâns. Ajutor! Ajutor!

Parker îi trase un picior în burtă.

— Răspuns greşit. Să nu mai faci aşa ceva!

Aşteptă până când grăsanul trase aer în piept.

— Spune-mi cum îl cheamă!

— Te rog, o să mă ucidă!

— *Eu* o să te ucid. Asta să fie grija ta!

Grăsanul închise ochii şi faţa căzută îi căpătă o expresie de disperare comică. Parker aşteptă, iar în cele din urmă curierul vorbi fără să deschidă ochii:

— Domnul Stegman. Domnul Arthur Stegman.

— Unde-l găsesc?

— În… în Brooklyn. La Serviciul de Închirieri Maşini Rockaway. Pe Farragut Road în apropiere de Rockaway Parkway.

— Bun. Ai fi putut să te scuteşti de tot chinul.

— O să mă omoare, replică grăsanul printre hohote de plâns. Sunt un om mort.

Parker puse un genunchi în podea, îi dezlegă sfoara din jurul gleznelor, se ridică şi zise:

— Ridică-te!

Bărbatul nu reuşi, aşa că Parker trebui să-l ajute.

De-abia se ţinea pe picioare şi răsufla greu. Parker îl întoarse, îl împinse prin salon până în dormitor şi-i puse piedică, trântindu-l la podea. Îi legă iar gleznele, după care ieşi şi încuie uşa dormitorului în urma lui.

Luă plicul cu bani, îl băgă în buzunarul de la haină şi părăsi apartamentul.

5

Linia de metrou avea capătul la intersecţia dintre Rockaway Parkway cu Glenwood Road, în Canarsie. Parker o întrebă pe femeia în vârstă de la ghişeul de schimbat banii în mărunţiş pe unde s-o ia. Farragut Road era la un cvartal distanţă, pe dreapta.

Serviciul de Închirieri Maşini Rockaway era o mică baracă, aşezată pe un teren dintre două case. Terenul era nisipos şi plin de buruieni, iar pe el se aflau parcate trei taxiuri Checker cam vechi, vopsite în alb. Baraca era mică şi fusese construită din scânduri subţiri de culoare albă, iar în partea din faţă avea o fereastră mare.

Înăuntru, dispecerul era înconjurat de un grilaj de protecţie. Lângă peretele celălalt se afla o canapea murdară şi o uşă închisă care dădea în încăperea din spate.

Parker se aplecă peste grilajul care-i venea până la piept şi zise:

— Îl caut pe Arthur Stegman.

Dispecerul lăsă deoparte ziarul *Daily News* pe care-l citea şi răspunse:

— Lipseşte momentan. Poate vă pot ajuta eu.

— Nu poţi. Unde-l găsesc?

— Nu ştiu sigur. Dacă-mi lăsaţi…

— Dă-ţi cu presupusul!

— Poftim?

— Despre locul în care ar putea fi. Dă-ţi cu presupusul!

Dispecerul se încruntă.

— Ia stai puţin, prietene, vrei să…

— E acasă?

Dispecerul îşi muşcă obrazul câteva clipe, după care răspunse:

— De ce nu te duci să-l întrebi?

Apoi îşi ridică din nou ziarul.

— Bucuros, spuse Parker. Unde stă?

— Nu dăm această informaţie, replică dispecerul

întorcându-se cu scaunul şi îndreptându-şi atenţia spre ziar.

Parker bătu cu degetul în marginea grilajului.

— Faci o greşeală, băiete. Sidney a-ntins-o.

Dispecerul ridică privirea spre el încruntându-se.

— Ce-nseamnă asta?

— Pentru tine nimic. Pentru Stegman, multe.

Dispecerul se încruntă şi mai tare analizând situaţia, după care dădu din cap.

— Nu. Dacă Art ar fi vrut să se vadă cu tine, ţi-ar fi zis unde-l găseşti.

— Chiar aici.

— Pentru asta n-ai nevoie decât de o carte de telefoane. Nu, mulţumesc.

Bărbatul se întoarse la ziarul lui.

Parker scutură furios din cap şi se îndreptă cu paşi mari spre uşa din spate. În urma lui, dispecerul sări de pe scaun strigând ceva, dar Parker îl ignoră. Trânti uşa de perete şi intră.

Şase bărbaţi stăteau la o masă şi jucau pocher cu şapte cărţi. Ridicară ochii spre el, iar bărbatul spuse:

— Îl caut pe Stegman.

Un tip rumen la faţă, cu pălăria dată mult pe spate îl luă la rost:

— Pe tine cine dracu’ te-a invitat aici?

Un altul în uniformă de poliţist sări şi el:

— Dispari!

În acel moment intră dispecerul şi-i zise tipului rumen la faţă:

— Nu înţelege când îi spune omul că nu.

Întinse mâna spre Parker.

— Hai, boschetarule! Ajunge!

Parker îi dădu mâna la o parte cu o izbitură şi-i administră o lovitură de genunchi. Dispecerul icni lăsându-şi capul pe umărul lui Parker. Acesta făcu un pas în lături ignorându-l pe bărbat şi-l lăsă să cadă pe jumătate ghemuit lângă perete.

— Încă nu mi-aţi spus unde-l găsesc pe Stegman.

Insul în uniformă de poliţist trânti cărţile pe masă şi se ridică în picioare.

— Asta se numeşte atac, zise el.

— Willy o să semneze plângerea. Nu-ţi face griji, Ben! replică tipul rumen la faţă.

Un alt jucător, un bărbat înalt cu chipul aspru, îmbrăcat cu o cămaşă albă, fără cravată, intră şi el în discuţie:

— Păsărica asta mi se pare genul care nu prea stă să fie prinsă. Tu ce crezi, Ben?

— Poate c-ar trebui să m-ajuţi, Sal, spuse poliţistul.

Parker dădu dezaprobator din cap.

— Credeţi-mă, nu vreţi să vă puneţi cu mine. Am un mesaj pentru Stegman.

— Staţi aşa! zise tipul rumen la faţă.

Ben şi Sal rămaseră la locurile lor.

— Ce mesaj?

— Tu eşti Stegman?

— O să-i spun când îl văd.

— Da, tu eşti Stegman, cu siguranţă. Am venit să-ţi spun că Sidney a-ntins-o.

Stegman se aplecă în faţă pe scaun.

— Poftim?

— M-ai auzit bine. A fugit cu mia de dolari. Nici măcar nu s-a dus la femeie.

— Eşti nebun! Sidney n-ar îndrăzni să…

Se opri, le aruncă o privire celorlalţi jucători şi se ridică în picioare.

— Scoateţi-mă din joc! Tu vino cu mine, o să discutăm afară!

— Şi cum rămâne cu atacul? îl întrebă poliţistul. Stegman schiţă un gest nervos.

— Dă-o dracului! Întoarceţi-vă la jocul vostru!

— Şi dacă Willy vrea să semneze o plângere?

— Nu vrea. Nu-i aşa, Willy?

Willy, care se ridicase în picioare între timp, încă pământiu la faţă, răspunse:

— Nu. Nu vreau decât o revanşă.

Stegman scutură din cap.

— După orele de program, Willy. Tu, hai cu mine! îi zise el lui Parker.

Acesta îl urmă în biroul din faţă, unde Stegman intră după grilajul de protecţie şi luă o cheie de pe panoul de pe perete.

— Iau Chrysler-ul, Willy, strigă el din uşa încăperii din spate. Mă duc pe plajă. O să fiu plecat douăzeci de minute.

— Douăzeci de minute, bine.

Willy veni la uşă şi se uită la Parker.

— Îmi termin programul la şase, spuse el.

Parker îi întoarse spatele şi ieşi din baracă urmându-l pe Stegman. Acesta arătă spre o limuzină Chrysler neagră cu nouă locuri.

— O luăm pe aia. Nu putem sta de vorbă la birou. N-avem intimitate. Tipii de-acolo nu ştiu nimic despre treaba asta.

Se urcară în limuzină şi Stegman o scoase în stradă ocolind baraca. Uitându-se prin geamul din spate al maşinii, Parker îl văzu pe poliţist în cadrul uşii, încruntând din sprâncene.

Stegman ajunse la intersecţia cu Rockaway Parkway şi o coti la stânga.

— Poţi să începi să vorbeşti când vrei, spuse el.

Parker arătă spre staţia de emisie-recepţie de sub bordul maşinii.

— Dacă nu te întorci în douăzeci de minute, te caută dispecerul, nu?

— Şi dacă nu răspund, ia legătura cu toate celelalte maşini ale mele. Cum se face că ştii de Sidney?

— Eram cu femeia, Lynn Parker.

Stegman îi aruncă o privire scurtă, după care îşi îndreptă iar ochii spre drum.

— Ştii multe. Cum se face că nu te recunosc?

— Tocmai am ajuns în oraş. Ai grijă cum conduci, sunt mulţi copii pe stradă!

— Ştiu să conduc.

— Poate-ar fi mai bine să aşteptăm până ajungem pe plajă.

Stegman ridică din umeri.

Merseră cale de nouă cvartale pe Rockaway Parkway, după care printr-un pasaj subteran pe sub Belt Parkway şi apoi se întoarseră pe un sens giratoriu spre cheiul lat pavat cu piatră cubică ce dădea în Jamaica Bay. La capătul acestuia se găseau câteva clădiri ce păreau să aparţină de Administraţia Parcurilor din New York. Restul era ocupat de spaţii de parcare, câţiva copaci piperniciţi, iar de jur împrejur se aflau trotuare din beton cu balustrade şi bănci.

Stegman opri în parcarea aproape goală.

— Golful e poluat, zise el. Nu se înoată aici. Vine puştimea seara să se giugiulească, atâta tot.

Se răsuci în scaun întorcându-se cu faţa la Parker şi-l întrebă:

— Care-i treaba cu Sidney? N-ar îndrăzni să fugă cu banii.

— Nici n-a făcut-o.

Parker scoase plicul cu bani din buzunar şi-l puse pe bordul maşinii.

— Banii sunt la mine.

Stegman întinse mâna spre butonul de pornire al staţiei.

— Ce dracu’ e asta? Ce vrei să faci?

— Pune mâna pe butonul ăla şi ţi-o rup! zise Parker.

Stegman îşi trase mâna.

Parker dădu aprobator din cap.

— Îl caut pe Mal Resnick, iar tu o să-mi spui unde e.

— Nu. Chiar dacă aş şti, tot nu ţi-aş spune.

— Ba o să-mi spui. Vreau să-i zic că nu mai trebuie s-o plătească.

— De ce nu?

— E moartă. La fel şi fătălăul tău gras. Poţi să mori şi tu dacă vrei.

Stegman îşi trecu limba peste buze. Îşi întoarse capul făcând semn cu el spre clădirile scunde de piatră de la capătul cheiului.

— Sunt oameni acolo. Nu trebuie decât să strig.

— N-ai mai apuca. Tragi aer adânc în piept şi eşti mort. Deschizi gura să strigi şi eşti mort.

Stegman se uită la el.

— Nu văd niciun pistol. Nu văd niciun fel de armă.

Parker ridică mâinile.

— Ba am chiar două. Sunt tot ce-mi trebuie.

— Ţi-ai pierdut minţile! E ziua-n amiaza mare. Stăm într-o maşină pe locurile din faţă. O să ne vadă lumea bătându-ne…

— N-o să fie nicio bătaie, Stegman. O dată dacă pun mâna pe tine, eşti mort. Uită-te la mine! Ştii că nu merg la cacialma.

Stegman îl privi în ochi, iar Parker aşteptă. Cel dintâi clipi şi se uită la staţie, la care Parker îi zise:

— N-ai atât de mult timp. Mai sunt zece minute până să înceapă să te caute. O să mori în cinci dacă nu-mi spui unde e Mal.

— Nu ştiu unde e. Ăsta e adevărul. Te cred, eşti suficient de nebun să încerci să mă omori, dar adevărul rămâne acelaşi. Nu ştiu unde e.

— Ai primit banii ăia de la el.

— Am un cont la o bancă din apropierea biroului. Pe Rockaway Parkway. În el sunt o sută de dolari ca să nu fie închis. În fiecare lună, Mal depune o mie o sută de dolari, după care eu scriu un cec şi-i scot. Îmi ţin o sută pentru mine şi trimit o mie femeii. Cu alt curier în fiecare lună, aşa cum a vrut el.

Parker îşi supse obrajii.

— Se teme de femeia aia, zise Stegman. Mie aşa mi se pare.

— Sigur ţi-a spus cum să iei legătura cu el.

— Nu. Mi-a zis doar că ne mai vedem noi.

Stegman oftă adânc şi dădu din cap.

— Nu ştiu nimic despre treaba asta, dom’le. Nu ştiu cine eşti, n-o cunosc nici pe femeia aia şi habar n-am pentru ce sunt banii ăştia. Mal şi cu mine eram cândva tovarăşi, înainte să se ducă în California. A apărut acum trei luni şi-a zis să-i fac o favoare. Eu m-aleg c-o sută pe lună, fără probleme, fără poliţie, fără nimic. Aşa că i-am făcut favoarea, ce naiba! Dacă aş şti unde e, ţi-aş spune. Şi acum

apari tu şi-mi zici că mă omori. Chiar aşa de prieten cu Mal nu sunt. Dacă aş şti unde e, ţi-aş spune. Sincer. Dacă voia să m-aranjeze, să vină unul care să mă omoare, atunci ar fi trebuit să-şi aleagă pe altcineva. Ar fi trebuit să-mi spună că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Crezi c-aş mai fi mers cu maşina cu tine?

Parker ridică din umeri.

— Bine, fie.

— Am să-ţi spun totuşi ceva. E în New York, din câte ştiu.

— De unde ştii?

— El mi-a zis. Atunci când a venit să-mi ceară mica favoare. L-am întrebat cum îi place în Vest şi mi-a zis că s-a săturat de stat acolo. De acum înainte avea să stea în oraşul cel mare. Cică-l ajunsese singurătatea.

— Şi deci pe unde ar putea fi? Îl cunoşti de multă vreme. Unde s-ar duce?

— Habar n-am. A fost plecat mult timp.

— Ai putea să te interesezi.

— Aş putea spune c-o să mă interesez, după care aş scăpa de tine din maşină şi mi-aş vedea de treburile mele. Şi le-aş spune şoferilor mei să te calce în picioare dacă te mai văd.

Bărbatul ridică din umeri.

— Eşti conştient şi tu de asta.

Parker dădu din cap.

— Dau eu de el cumva. Dacă-l vrei pe Sidney, trimite pe cineva acasă la Lynn Parker. L-am încuiat în dormitor.

— Parcă ziceai că e mort.

— Nu e.

— E şi femeia acolo?

— Nu. Ea e la morgă. Bun, hai să ne-ntoarcem! Poţi să mă laşi la metrou.

— Sigur.

Stegman se opri la semafor şi dădu dezaprobator din cap.

— O să mă-nvăţ minte. Gata cu favorurile!

— Te-ai descurcat bine până acum.

Stegman se întoarse spre el.

— Cum adică până acum?

— Dacă se întâmplă să dai de Mal pe undeva, nu vrei să-i pomeneşti de mine.

— Nu-ţi face griji, prietene! Gata cu favorurile!

6

Schimbă trenul de trei ori, deşi nu-l urmărea nimeni. Era sătul până peste cap. Însemna că Stegman spusese adevărul şi că nimerise într-o fundătură. Altfel, dacă ar fi fost cineva pus pe urmele lui s-ar fi prins care era adevărul.

Îl voia pe Mal. Tot ce voia era să pună gheara pe el.

Totul începuse cu zece luni în urmă. Erau patru oameni băgaţi în afacere: Parker şi nevastă-sa, Mal şi un şmecher canadian pe nume Chester. Chester plănuise totul. Auzise despre tranzacţia cu arme şi imediat mirosise că e rost de bani. Îl băgase şi pe Mal, iar Mal îl adusese pe Parker.

O afacere bună. Armament în valoare de optzeci de mii de dolari şi cu ce se mai adăuga pe drum se făceau nouăzeci şi trei de mii şi ceva mărunţiş. Marfa era americană, culeasă de pe ici-colo şi transportată pe rând cu camionul în Canada. Era mai uşor să duci marfa în Canada decât în Mexic sau decât să o scoţi printr-un port din SUA, iar odată ajunsă în Canada, se putea transporta cu avionul fără probleme.

La Keewatin, lângă Lacul Angikuni, era un mic aerodrom, iar la momentul potrivit al anului drumurile erau practicabile. Acolo erau două avioane, dar făceau două drumuri fiecare, întâi spre vest peste MacKenzie, Yukon şi British Columbia către Pacific, apoi o luau spre sud. Se opreau pe o insulă pentru alimentare cu combustibil, după care îşi continuau drumul. Cumpărătorii erau revoluţionari sud-americani care aveau un aerodrom pe munte şi chef de vărsare de sânge.

Chester aflase de tranzacţie de la un prieten care-şi găsise de lucru ca şofer al unuia dintre camioanele care mergeau în Canada. Aflase detaliile operaţiunii şi ştia că în cazul unei tranzacţii de acest fel plata se făcea cu bani gheaţă. Numai buni de jefuit. Nimeni n-avea să cheme poliţia şi n-aveau de ce să se teamă de membrii unei forţe de gherilă la un continent depărtare.

În ceea ce-i privea pe americanii şi pe canadienii care se ocupau de vânzare, lor n-avea să le pese ce se întâmplă, pentru că buzunarul lor nu era afectat. Ei rămâneau cu armamentul, pentru care exista mereu o piaţă.

Şoferul de camion nu ştia când şi unde urma să se facă transferul banilor, dar Chester aflase de la el numele unui tip care ştia, un avocat pe nume Bleak din San Francisco, care fusese unul dintre cei care băgaseră bani în afacere în State pentru cumpărarea armelor. Aflase şi că mai erau cinci săptămâni până la livrarea pe aerodromul din Keewatin.

Chester nu se pricepea deloc la chestii ca jaful armat. El avea în mare parte experienţă în contrabanda cu diverse lucruri. Aducea materiale pornografice în SUA şi le vindea pe sub mână în Chicago sau în Detroit, transporta ţigări în Nord şi aducea whisky în Sud, ducea bunuri furate în Canada şi le plasa la diverşi indivizi şi tot felul de chestii de genul ăsta. Fusese prins doar o dată şi făcuse închisoare în Michigan, după ce-l opriseră la graniţă într-o maşină furată şi prost vopsită. Seria motorului era încă vizibilă, iar roata de rezervă era plină cu pachete de Chesterfield.

Un om scund, subţire şi slab la faţă, agil ca un dihor, Chester ştia că banii pentru arme erau la fel de uşor de săltat ca o plăcintă pusă la răcit pe pervazul ferestrei, dar avea atâta minte cât să-şi dea seama că nu era suficient de deştept să-i ia de unul singur. Drept care se dusese în Chicago cu această informaţie şi acolo se întovărăşise cu Mal Resnick.

Mal Resnick era un laş cu gura mare care-şi stricase relaţia cu sindicatul[4] în urmă cu patru ani şi acum îşi câştiga existenţa ca şofer de taxi pentru firmele locale. Acelaşi gen de serviciu ca acela în care o dăduse în bară când lucra pentru organizaţie, când se pierduse cu firea şi aruncase heroină pură în valoare de patruzeci de mii dolari, pe care trebuia să o livreze, deoarece confundase

[4] Termenul de sindicat desemnează aici gruparea infracţională din care făcuse parte şi Mal.

un membru al sindicatului cu un poliţist în haine civile. Îi scoseseră trei dinţi şi-l aruncaseră în stradă, spunându-i să nu se întoarcă până nu face rost de cei patruzeci de mii de dolari. În ultimul an făcuse o dată sau de două ori pe intermediarul la plasat materialele pornografice aduse de Chester.

Dacă Chester avea un defect, acela era că el chiar credea că oamenii erau ceea ce aceştia pretindeau a fi. Mal Resnick, în ciuda felului în care o zbârcise cu sindicatul, încă se mai considera un tip deştept, curajos şi cu relaţii. Chester îl crezuse şi de aceea se dusese la el cu povestea despre armament şi cele nouăzeci şi trei de mii de dolari. Discutaseră treaba la masa din bucătăria colcăind de gândaci a lui Mal, iar acesta, dându-şi seama de potenţialul afacerii, la fel ca şi Chester, se arătase imediat dispus să se bage.

În acel moment operaţiunea ajunsese într-un punct mort, din care părea să nu mai iasă niciodată. În ciuda promisiunilor sale, Mal nu cunoştea pe nimeni care să merite băgat în grupul lor şi nici nu se simţea în stare s-o recunoască faţă de Chester. Îl dusese, aşadar, cu vorba, în timp ce-şi căuta disperat vechi cunoştinţe din cadrul organizaţiei. Realitatea era însă că nu fusese niciodată în relaţii apropiate cu aceştia, iar ei erau mulţumiţi de munca lor. Nici măcar nu voiau să-i asculte propunerea. Această situaţie durase zece zile, până în noaptea în care Parker şi cu soţia lui făcuseră semn taxiului lui.

Parker nu era membru al sindicatului şi nici nu fusese vreodată. Dădea cam o lovitură pe an. Ţinta lui erau banii de salarii, vreun vehicul blindat de transportat bani sau vreo bancă şi nu lua nimic în afară de bancnote nemarcate şi imposibil de urmărit. Nu lucra niciodată cu mai mult de patru sau cinci colaboratori, nu se băga la o treabă dacă nu era sigur de competenţa asociaţilor lui şi nici nu lucra mereu cu aceiaşi oameni.

Îşi ţinea banii în seifurile hotelurilor şi trăia în hoteluri din staţiuni ca Miami, Las Vegas sau Palm Springs, apucându-se de altă treabă doar atunci când rămânea cu

mai puţin de cinci mii de dolari. Nu fusese niciodată prins pentru vreuna dintre loviturile lui şi nu avea cazier pe nicăieri.

Mal făcuse cunoştinţă cu Parker în urmă cu şase ani prin intermediul unui ucigaş al sindicatului care lucrase cu el la o treabă în Omaha. Îl recunoscuse pe Parker şi-i făcuse imediat o propunere.

În mod normal, Parker nu s-ar fi deranjat să-l asculte, însă stătea prost cu banii şi afacerea de care venise să se intereseze la Chicago picase. Faptul că Mal se cunoştea cu ucigaşul din sindicat îi servise acestuia drept recomandare, aşa că Parker îi ascultase, iar ideea îi surâsese. Fără oamenii legii pe traseu. O schimbare binevenită. Iar nouăzeci şi trei de mii erau o pradă frumuşică.

Mal îi făcuse cunoştinţă lui Parker cu Chester, după care Parker se simţise mai încrezător în şansele de succes ale operaţiunii. Chester era un găinar, dar era serios şi inteligent şi ştia să-şi ţină gura. Nu începea nicio îndoială că informaţia lui era de încredere şi nici că avea să fie de un real folos atunci când aveau să dea lovitura.

Aşadar, singurul dezavantaj al operaţiunii, din punctul de vedere al lui Parker, era Mal. Fanfaron şi laş, putea strica totul într-un fel sau altul, înainte, în timpul sau după lovitură. Chester însă îl credea capabil, şi, cum Mal intrase înaintea lui în afacere, Parker nu avea ce face în afară de a plănui să scape de el de cum se termina treaba. Fanfaronii şi laşii erau ca bolovanii legaţi de gât, iar el reuşise să scape de oamenii legii atâta timp tocmai fiindcă se dezbărase sistematic de asemenea bolovani cât de repede putea.

Singurul lucru pe care-l putea face ca să-l contracareze pe Mal era să mai aducă nişte oameni. Îl convinsese pe Chester că erau necesari cel puţin cinci inşi ca să le reuşească operaţiunea, după care luase legătura cu Ryan şi Sill, amândoi băieţi destoinici, care se retrăseseră şi ei din afacerea pentru care venise Parker şi se mai aflau încă la Chicago.

Aveau timp trei săptămâni, pe parcursul cărora Parker preluase treptat conducerea. El aranjase finanţarea operaţiunii şi închirierea unui mic avion. Indiferent de locul în care aveau să fie transferaţi banii, la Lacul Angikuni sau pe insula din Pacific, le trebuia un avion ca să ajungă până acolo. Ryan ştia să piloteze şi avea şi brevetele necesare. Parker se ocupase şi de înarmarea grupului.

Când rămăsese mai puţin de o săptămână până la efectuarea schimbului, se urcaseră în avionul închiriat la Chicago şi zburaseră la San Francisco. Odată ajunşi în oraş, Ryan şi Sill îl urmăriseră pe avocatul Bleak până când aflaseră cam pe unde umbla. După care, când mai aveau doar o zi până să dea lovitura, intraseră peste el în casă la două noaptea.

Bleak era un bărbat în vârstă, văduv, care, pe lângă banii din avocatură şi comerţul cu armament, mai câştiga şi din imobiliare, din speculaţii pe bursă şi din pachetul de acţiuni la un concern producător de avioane. De obicei locuia singur în apartamentul lui de pe vârf de deal, însă de data aceasta servitorul lui, un băiat filipinez, rămăsese peste noapte, iar Ryan îl ucisese în somn.

Bleak nu voia să vorbească, aşa că Parker îl pusese pe Mal să se ocupe de el în baza teoriei că laşii sunt cei mai buni torţionari. Mal se achitase de sarcină cu entuziasm, astfel că până la ivirea zorilor avocatul le spusese tot ce doreau să ştie.

Banii urma să fie aduşi din America de Sud cu nişte avioane până în Canada. Doi oameni din grupul vânzătorilor aveau să se afle pe insulă la punctul de alimentare cu combustibil şi aveau să-i primească acolo, după care aveau să stea în acel loc sub paza unui grup de revoluţionari până când decolau avioanele din Canada cu cea de-a doua şi ultima încărcătură de arme. Unul dintre piloţi urma să ia legătura prin radio cu insula, iar cei doi aveau să fie lăsaţi să plece cu banii.

Această parte a operaţiunii era delicată, căci presupunea conversaţii prin radio între persoane din

ambele părţi implicate în tranzacţie, care-şi creaseră propriile semne de avertizare în cazul unei trădări. Cele două grupuri n-aveau încredere unul într-altul.

Insula, le spusese Bleak, era o stâncă nelocuită numită Insula Keeley, la vreo trei sute douăzeci de kilometri sud-vest de San Francisco. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Paza de Coastă avusese o mică bază acolo, de unde lansa avioane ce vânau submarine, dar în ultimii ani fusese lăsată în paragină. Aerodromul era încă utilizabil, iar benzina necesară fusese deja adusă şi pusă la păstrare pe insulă. Cei doi oameni din grupul lui Bleak se aflau deja acolo, iar avioanele cu bani aveau să sosească a doua zi la ora unu noaptea.

Înainte să plece din apartament, Ryan îi tăiase gâtul bătrânului. Dacă n-ar fi făcut-o, acesta ar fi putut să dea telefon cuiva şi să schimbe tot planul în ciuda asigurărilor că n-avea s-o facă.

La est de oraş, pe un deal, se afla o proprietate privată care stătea deocamdată goală. Era o fostă reşedinţă a unei vedete de cinema. Aceasta avusese un avion, un Piper Club, iar domeniul său era prevăzut cu o mică pistă de aterizare. Avionul închiriat se afla acolo. Se duseseră până în acel loc cu un Volkswagen Microbus furat, iar Lynn rămăsese în vila principală, care era goală, şi aştepta să sosească restul grupului, care se urcase în avion şi plecase spre insulă.

Nimeriseră Insula Keeley din al doilea survol şi aterizaseră sub tirul de mitralieră venit din baza de comandă în paragină. Parker înşfăcase una dintre mitraliere, sărise din avion şi fugise spre cea mai apropiată magazie, în timp ce ceilalţi trăgeau şi ei ca să le distragă atenţia atacatorilor. Dăduse ocol magaziei şi deschisese foc de baraj asupra barăcii de comandă până când rămăsese fără muniţie. După aceea aşteptase, dar se făcuse linişte. Când dăduse buzna în baracă, cei doi bărbaţi care o apărau erau morţi.

Ryan trăsese avionul la loc ferit într-unul din hangarele care mai rămăseseră în picioare şi se puseseră pe aşteptat.

Ajunseseră la apusul soarelui. Cei doi bărbaţi acum morţi aşezaseră cutii mici de tablă pline cu benzină de-a lungul marginilor pistei, care urmau să fie aprinse şi să servească drept lumini de ghidaj pentru avioanele sud-americane. Ryan şi Sill ieşiseră şi le aprinseseră puţin după miezul nopţii, iar la unu şi douăzeci, primul avion vuise cu aripile larg deschise în lumina pâlpâindă. Mersese până la capătul pistei de aterizare unde se oprise pe banda de rulare, urmat la câteva minute de al doilea avion.

Cei cinci bărbaţi stătuseră la pândă în baraca de comandă. Mal îşi tot trecea limba peste buze, iar Chester îşi verifica puşca să se asigure că era încărcată, în timp ce ceilalţi aşteptau nemişcaţi.

Din primul avion ieşiseră trei oameni şi din al doilea doisprezece. Doi dintre cei doisprezece cărau genţi burduşite şi stăteau în spatele celorlalţi. Grupurile se întâlniseră şi o luaseră spre baracă.

— Aşteptaţi! le zisese Parker în şoaptă. Aşteptaţi!

Până să apuce el să tragă, unul dintre bărbaţi îşi întinsese deja mâna spre clanţă. Parker avea o mitralieră la fereastra din stânga uşii, iar Sill era cu cea de-a doua la fereastra din dreapta. Chester şi Mal stăteau cu puştile mai în spate, la ferestrele de pe fiecare latură. Ryan era într-o cazarmă, cea mai apropiată clădire de pe dreapta, şi avea la el a treia puşcă. Fiecare mai avea şi un pistol.

Prima salvă îi pusese la pământ pe şapte dintre cei cincisprezece. Restul se împrăştiaseră care încotro, bărbaţii cu genţile întorcându-se în fugă spre avioane. Parker îl nimerise pe unul dintre ei, iar Ryan pe celălalt, iar cei doi zăceau acum pe asfaltul crăpat al pistei, cu genţile lângă ei.

Patru sud-americani o porniseră în fugă spre cazarma unde se afla Ryan. Acesta îl doborâse pe unul dintre ei, Sill pe încă doi, iar al patrulea reuşise să intre în clădire, unde Ryan îl urmărise şi-l lichidase.

Lupta fusese scurtă, cu una dintre părţi în avantaj clar. Ultimul sud-american se refugiase într-o magazie. Avea două pistoale şi trebuiseră să-l facă să-şi consume

gloanţele ca să scape de el, după care verificaseră genţile să se asigure că erau banii în ele şi se urcaseră în propriul lor avion. Până dimineaţă erau din nou în California, aterizând pe aerodromul din spatele domeniului. Acolo număraseră prada, care se ridica la nouăzeci şi trei de mii şi patru sute de dolari. Scăzând cheltuielile aferente finanţării operaţiunii, le mai rămăseseră un pic peste nouăzeci de mii.

Se deciseseră deja cum să facă împărţeala. Chester, căruia i se datora întreaga operaţiune, urma să primească o treime, treizeci de mii de dolari. Mal şi cu Parker luau câte un sfert fiecare, douăzeci şi două de mii cinci sute. Ryan şi cu Sill aveau să-şi împartă ultima şesime: cincisprezece mii, câte şapte mii cinci sute de căciulă. Parker intenţiona să-i ia şi partea lui Mal, care l-ar fi dus la patruzeci şi cinci de mii, adică jumătate din pradă. Aşa şi trebuia să fie.

În casa mare şi părăsită, număraseră banii şi făcuseră împărţeala, urmând să rămână peste noapte acolo – niciunul nu dormise suficient –, înainte să se întoarcă la Chicago, unde aveau să se despartă. Parker plănuise să scape de Mal în noaptea aceea, însă nu luase în calcul că avea să fie trădat, şi tocmai cu concursul soţiei lui.

Casa era încă mobilată, iar Parker şi nevasta lui rămăseseră treji până târziu, în patul din dormitorul vedetei de cinema. Făcuseră dragoste, fumaseră şi făcuseră dragoste din nou. Aşa se întâmpla mereu după o lovitură. Era aprig, puternic, pretenţios şi foarte mulţumit de sine, acesta fiind singurul mod în care îşi arăta emoţiile. Timp de o lună sau două după fiecare lovitură nu ratau nicio noapte, iar uneori o făceau mai mult de o dată pe noapte. După care pasiunea lui începea să se stingă, diminuându-se odată cu rezervele de bani până aproape de abstinenţă înainte de următoarea lovitură. Tiparul era mereu acelaşi şi Lynn se obişnuise cu situaţia, deşi nu-i fusese uşor.

La două dimineaţa, Parker se ridicase din pat, îşi pusese pe el cămaşa şi pantalonii şi-şi luase arma automată de pe

noptieră. „Mă duc la Mal”, spusese el şi o pornise spre uşă.

Când era cu mâna pe clanţă, ea îl strigase. Se întorsese întrebător şi iritat şi-i văzuse în mână revolverul Police Positive. Abia dacă apucase să-şi aducă aminte că trebuia să fi fost fie Chester, fie Mal – cei doi cărora le dăduse revolverele – când femeia apăsase pe trăgaci şi o lovitură puternică în burtă îl lăsase inconştient şi fără suflare.

Îl salvase catarama de la curea. Prima împuşcătură nimerise catarama, făcând-o una cu carnea. Arma sărise în mâna femeii, aşa că următoarele cinci împuşcături trecuseră peste trupul lui în cădere şi nimeriseră podeaua. Însă Lynn trăsese de şase ori în el şi-l văzuse căzând la pământ, aşa că nu putea să-şi închipuie că n-a murit.

Se trezise sufocându-se în fum şi în dogoare. Dăduseră foc casei. El zăcea pe burtă, iar când îşi trăsese genunchii sub el ca să se ridice în picioare, durerea îl săgetase în stomac şi văzuse la lumina palidă a focului sângele de pe cămaşă şi de pe pantaloni.

Crezuse iniţial că glonţul îi pătrunsese în trup, dar mai apoi îşi dăduse seama ce se petrecuse. Catarama de argint cu iniţiala P de culoare neagră gravată pe ea se deformase ajungând să semene cu o ceaşcă cu margini neregulate. Sub ea, pielea avea tente violete, iar lui părea să-i curgă sânge prin pori. Simţea o durere insuportabilă în stomac, ca şi cum ar fi avut o greutate de fier în el.

Se ridicase în picioare doar datorită voinţei, şi nu pentru că acest lucru era posibil. Mersese târându-şi picioarele, sprijinindu-se de perete. Îşi împinsese umerii şi pieptul în zid şi ieşise încet din încăpere pe hol.

Ar fi trebuit să plece imediat din casă. Capătul îndepărtat al holului era în flăcări, iar un fum gros cuprinsese scara din faţa lui. Trebuia însă să afle cine fusese trădătorul şi luă la rând camerele în care dormise fiecare.

Mal dispăruse. Chester zăcea cu gâtul tăiat. Sill era şi el acolo, ucis în acelaşi mod. Ryan dispăruse.

Ryan îi omorâse pe amândoi, acesta era stilul lui de a ucide. Iar Mal îi dăduse lui Lynn revolverul ca să-l omoare

pe Parker. Mal pusese totul la cale, asta era clar, dar fuseseră în prea mare grabă. Plănuiseră să fie deja plecaţi de ore bune înainte să răsară soarele. Femeia trăsese de şase ori în el, iar el zăcuse sângerând pe podea, însă nu se uitaseră să vadă dacă chiar murise. Iar asta fusese greşeala lor.

Când încercase să coboare pe scara lată în fum şi foc, îl lăsaseră picioarele şi căzuse, rostogolindu-se şi lovindu-se de trepte. Aterizase în cele din urmă inconştient la baza scării. Căldura îl făcuse din nou să-şi vină în simţiri şi o pornise târâş către uşă. La nivelul podelei era mai puţin fum şi putea întrezări uşa. I se părea că aceasta se afla la kilometri depărtare, la marginea podelei netede de lemn lustruit. Liniile paralele ale duşumelei alunecau pe întinderea de lemn ca să conveargă la uşă, precum peisajele liniare dintr-un tablou suprarealist.

Ajunsese în cele din urmă la uşă şi se trăsese în sus cu greu pe tăblia în stil rococo a acesteia, până la clanţa bogat ornamentată. Avusese nevoie de ambele mâini pentru a trage de ea, după care se lăsase pe spate, trăgând uşa după el. Abia atunci se putuse târî peste prag şi de-a lungul verandei, apoi printre două coloane, după care sări cei şaizeci de centimetri până jos, spre răcoarea peluzei.

După o vreme, îşi recăpătase puterile destul cât să se poată târî în patru labe în spatele casei şi de acolo pe pista de aterizare. La jumătatea distanţei, în întuneric, se împiedicase de un picior cu pantof şi acoperit de pantaloni. Căutase în buzunare şi găsise chibrituri. Când aprinsese unul văzuse ochii lipsiţi de viaţă ai lui Ryan. Îl străbătuse un fior rece, o reacţie mult mai puternică decât cea pe care o avea în mod obişnuit când vedea moartea, şi stinsese imediat chibritul scuturându-l. Apucase însă să vadă găurile de gloanţe din pieptul acestuia.

Avionul dispăruse. În timp ce zăcea lângă pistă odihnindu-se, auzise sunetul slab al sirenelor şi ştiuse că trebuia să plece de acolo. De data aceasta reuşise să se ridice în picioare şi să rămână aşa fără să se ţină de nimic. Traversase împleticindu-se pista de aterizare şi intrase în

pădurea de pe partea cealaltă.

Ajuns la gardul care înconjura proprietatea, căutase până găsise un loc în care pământul era moale şi săpase cu mâinile goale până se putuse târî pe sub el şi-şi continuase drumul împleticindu-se în josul pantei, apoi printr-o vale până când, în lumina slabă de dinaintea răsăritului soarelui ce dădea contur munţilor din faţa lui, leşinase.

Zăcuse trei zile în lăstăriş într-o stare de semiconştienţă. Faptul că stătuse nemişcat vreme de trei zile şi că nu mâncase nimic în tot acest timp îi grăbise vindecarea. Când se trezise complet nu mai simţea decât o durere surdă în stomac, care concura fără succes cu senzaţia cumplită de foame. Acum putea sta în picioare simţindu-se doar vag ameţit, din cauză că era nemâncat. La mers nu-l deranja decât o uşoară înţepeneală a articulaţiilor. Ieşi din vale luând-o spre apus, sperând să regăsească drumul spre lumea civilizată.

Arăta în ultimul hal. N-avea nici ciorapi, nici pantofi, cămaşa şi pantalonii îi erau rupţi şi plini de sânge, faţa şi braţele îi erau pline de zgârieturi şi vânătăi şi nu se putea ţine bine pe picioare. Ajunsese în cele din urmă la o autostradă şi mersese pe marginea ei vreo cinci minute înainte să-l salte poliţia statală. Era prea slăbit ca să opună rezistenţă şi astfel se alesese cu o condamnare pentru vagabondaj.

În cea de-a cincea lună petrecută la ferma penitenciară unde-şi executa sentinţa, scrisese cu mare precauţie o scrisoare unui cunoscut din Chicago, în care cerea pe ocolite informaţii despre Mal. Semnase scrisoarea cu numele sub care era închis, Ronald Casper, pentru că ştia că avea să fie citită de cenzor înainte de expediere, dar în cuprinsul ei încercase să arate clar cine era de fapt autorul.

Primise răspuns la trei săptămâni după aceea, la fel de atent formulat ca şi întrebarea, însă înţelesese cum stăteau lucrurile, dincolo de toată poliloghia despre rude inexistente. Reieşea că Mal plecase din Chicago cu ceva vreme în urmă, însoţit de o femeie care nu se poate să fi

fost alta decât Lynn. Îşi rezolvase problema cu sindicatul şi fusese primit înapoi în sânul acestuia. Fusese văzut recent la New York unde trăia pe picior mare. Lynn era în continuare cu el.

Aşa că Parker aşteptase şi când prinsese ocazia acţionase. Ucisese un paznic în loc să mai stea două luni până când ar fi fost eliberat oricum. Trebuia să-şi ia picioarele la spinare. Îl voia pe Mal Resnick, voia să pună mâna pe el. Nu îşi voia banii înapoi. Nu o voia pe Lynn. Doar pe Mal.

Se dusese întâi în Palm Springs, dar cei o mie cinci sute de dolari pe care-i avea într-un seif dispăruseră. Îi luase Lynn. Ştiuse fără să mai verifice că-i curăţase şi de restul rezervelor.

Nu era nici găinar, nici zilier. N-avea nici pregătirea necesară şi nici nu-i stătea în fire aşa ceva. Se descurcase greu în timp ce traversa ţara, dar rămăsese în viaţă. Buzunărise câte un individ beat sau inconştient ca să aibă bani de mâncare, mersese cu camionul ori de câte ori reuşise să-i convingă pe şoferi să-l ia şi se deplasase cu trenul când nu reuşise. Şi astfel călătorise spre est. Evitase cunoscuţii şi regretase că-i scrisese prietenului de la Chicago.

Nu voia ca Mal să afle că era în viaţă. Nu voia să-l sperie şi să-l pună pe fugă. Voia să-l ştie mulţumit şi relaxat, ducând un trai de mare mahăr. Voia să-l ştie aşteptând acolo mulţumit, numai bun să-i cadă în gheare.

PARTEA A DOUA

1

Mal chiar aştepta acolo mulţumit, numai bun să-i cadă în gheare lui Parker. Habar n-avea că pe Parker îl aştepta, el credea că aşteaptă o tipă numită Pearl, o drogată care avea doar două obiceiuri proaste. Pe Mal momentan îl interesa celălalt obicei prost. Stătea acolo în halatul de casă adus din Japonia, cu un dragon brodat cu fir de mătase aurie pe spate şi zâmbea, aşteptându-i pe Pearl şi pe Parker.

Acolo era salonul apartamentului lui de la hotelul Firmei. Hotelul era o clădire de piatră cu aspect respectabil de pe Park Avenue în zona Fifties[5], pe a cărei firmă scria Oakwood Arms. Clădirea avea zece etaje şi două aripi în formă de L întoarse înspre Lexington Avenue, iar la opt din cele zece etaje ale sale erau cazaţi oaspeţi nevinovaţi, respectabili şi bun-platnici. Cei de la parter, etajul unu şi etajul doi nu erau nici nevinovaţi, nici respectabili şi nici bun-platnici. Erau oamenii Firmei, iar Oakwood Arms era casa lor. La etajul al doilea stăteau cei care locuiau permanent acolo, ca Mal Resnick şi alţi newyorkezi ce aleseseră să locuiască într-un loc în care nu se puneau niciodată întrebări pentru că se cunoşteau deja răspunsurile. La etajul întâi erau şi locatari permanenţi şi oameni aflaţi în trecere, membri ai Firmei veniţi de prin ţară sau din când în când de peste hotare pentru vreo conferinţă sau în vacanţă. Când un tip de la sindicat care călătorea pe cheltuiala acestuia le spunea locotenenţilor lui: „O să stau la Firmă cât sunt la New York”, aceştia ştiau că se referea la Oakwood Arms.

La parter se aflau sălile de conferinţe, barurile şi sălile de bal, precum şi birourile retrase, de a căror existenţă oaspeţii nevinovaţi, respectabili şi bun-platnici nu aveau să afle niciodată. La hotelul Firmei nu se comitea nicio ilegalitate, niciun om căutat de poliţie nu era vreodată

[5] Străzi din New York denumite cu numerale între 50 şi 59 şi care se întretaie cu Park Avenue.

văzut intrând sau ieşind din clădire. Niciun spion al poliţiei nu ajungea să fie angajat de către direcţiune, care-şi verifica potenţialii angajaţi cu o meticulozitate demnă de invidia reprezentanţilor autorităţilor de la Los Alamos.

Poliţia nu făcuse nicicând vreo razie acolo, dându-şi, probabil, seama că era o pierdere de vreme, însă hotelul era pregătit şi pentru o asemenea situaţie neprevăzută. La primele trei niveluri se aflau ieşiri laterale bine ascunse ce dădeau în clădirile vecine, iar la recepţie se aflau trei persoane gata să-i alerteze pe oaspeţii Firmei înainte ca oamenii legii să ajungă la lifturi.

Hotelul ajunsese treptat la respectabilitatea, la luxul şi la siguranţa de care se bucura în prezent. La începutul Prohibiţiei fusese cumpărat de către sindicatul care se ocupa cu contrabanda de băuturi alcoolice, fiind folosit pe post de ascunzătoare unde se putea ţine băutura în relativă siguranţă şi foarte aproape de *speakeasy*[6]-urile din centru. În acei ani nu se dăduse nimeni peste cap să-i dea o înfăţişare respectabilă hotelului, însă când începuse ofensiva împotriva grupărilor infracţionale şi avuseseră loc câteva razii, sindicatul înţelesese că respectiva clădire nu-i putea fi de folos decât dacă reuşea să treacă drept ceea ce nu era. Băutura rămasă fusese scoasă de acolo, hotelul fusese vândut unui interpus care activa în conformitate cu legile şi fuseseră angajaţi oameni noi care nu aveau cunoştinţă despre adevăraţii proprietari sau despre adevăratele scopuri ale operaţiunilor, iar vreme de şase ani hotelul funcţionase „curat” aducând un mic profit legal sindicatului.

În 1930, odată impusă imaginea de respectabilitate, Oakwood Arms devenise iarăşi ascunzătoare, de care însă mafia se folosea cu mult mai multă atenţie şi discreţie. La finalul Prohibiţiei, în 1933, hotelul începuse o nouă carieră ca loc pentru conferinţe de afaceri, în timp ce sindicatele implicate în comerţul ilegal cu alcool fuzionaseră şi se desfiinţaseră pentru ca apoi să reapară în goana nebună a schimbării sferelor de influenţă şi interese, reorientându-

[6] Localurile unde se vindea ilegal băutură în timpul Prohibiţiei.

se de la băutura care devenise brusc legală la chestii încă ilegale, dar profitabile, precum jocurile de noroc, implicarea în sindicate muncitoreşti, prostituţia şi narcoticele.

De atunci, rolul hotelului Oakwood Arms în afacerile Firmei crescuse treptat. Ajunsese să fie folosit din ce în ce mai mult drept reşedinţă permanentă sau temporară pentru directorii Firmei şi ocazional pentru conferinţe sau petreceri. De când cu fiascoul de la Apalachin[7] din 1957, era folosit drept loc de întâlnire de tot mai mulţi membri ai Firmei care veneau din afara oraşului. Era liniştit, bine administrat şi avea garanţia că nu va fi deranjat de oamenii legii.

Aşa se face că Mal Resnick stătea fără niciun stres în salonul apartamentului său de la etajul al doilea al hotelului, îmbrăcat în halatul lui din Japonia şi o aştepta pe Pearl, femeia cu numai două obiceiuri proaste.

Mal era un bărbat vânjos, scund şi îndesat, cu umeri laţi şi lăsaţi şi o burtă mare. Avea picioarele şi mâinile scurte şi groase şi un cap mare aşezat pe un grumaz voluminos. Pe vremuri avusese mâinile mari şi asprite de muncă, însă acum le avea durdulii, cu degete cărnoase şi pielea moale şi roz. Era şofer de taxi, cu trup de şofer de taxi şi mişcări de şofer de taxi, realitate care nu putea fi schimbată de nimic.

Era înconjurat de simbolurile succesului lui: sistemul hi-fi stereo încastrat în perete, barul bine aprovizionat, covorul pufos şi fotolii şi canapele cu tapiserie din pluş. Apartamentul lui avea două camere, doar salon şi dormitor, ceea ce arăta că încă se afla pe una dintre treptele de jos în rândul directorilor Firmei. Faptul că putea să locuiască acolo arăta însă şi mai grăitor că deţinea putere în rândul mafiei şi că devenise cineva: nu era o gorilă sau un linge-blide, ci era unul dintre „băieţi”.

Se uită la ceas şi văzu că era şapte şi un sfert, ceea ce

[7] Întâlnire a Mafiei americane la reşedinţa din Apalachin a capului unei familii mafiote, soldată cu numeroase arestări în rândul membrilor marcanţi ai acesteia.

însemna că Pearl întârziase cincisprezece minute, aşa că zâmbi iar. Pearl întârziase, Pearl avea să fie pedepsită. Femeia ştia asta şi ar fi venit oricum; indiferent cum urma să o pedepsească, Pearl tot ar fi acceptat.

Uneori i se părea că drogurile îi tociseră femeii într-atât de mult simţurile, încât pedepsele lui n-o afectau deloc, însă îşi alungă acel gând. Pearl îi simţea pedepsele, pentru Dumnezeu! Când Mal o atingea ca s-o doară, chiar o durea. Cu cât dura mai mult să-i învingă amorţirea produsă de heroină, cu atât mai bine. Mal avea răbdarea, timpul şi stimulentul necesare.

Se uită iar la ceas şi văzu că era şapte şi douăzeci, când deodată sună telefonul. Întinse mâna după receptor aşteptându-se să fie Pearl, care suna resemnată şi speriată din vreo cabină telefonică de pe te miri unde. Duse receptorul leneş la ureche.

— Mal, zise el.

— Mal, aici Fred Haskell. Scuză-mă că te sun acasă, dar…

— Nicio problemă, drăguţă. Data viitoare nu mai suna.

— Păi, mă gândeam că poate e important pentru tine, zise Haskell. Că poate ar trebui să te sun imediat.

Haskell era un director de rang mai mic în cadrul Firmei, cu una sau două trepte ierarhice în urma lui. Mal îşi amintea prea bine cum îşi stricase relaţiile cu Firma din cauza unei greşeli stupide, aşa că acum nu se mai dădea mare cu funcţia lui în faţa subalternilor. Drept care spuse:

— E legat de serviciu, Fred?

— Nu ştiu sigur. Am primit un telefon de la un tip cu taxiuri din Brooklyn. Stegman. Voia să ia legătura cu tine.

Mal se încruntă. Nu-i plăcea să i se aducă aminte de Stegman, sau de Lynn, sau de orice altceva avea legătură cu operaţiunea respectivă.

— Nu i-ai dat numărul meu de telefon, drăguţă, nu?

— Ce naiba, Mal, doar mă cunoşti! I-am spus că nu te-am mai văzut de luni de zile.

— Bun băiat!

— La care el mi-a zis să întreb de tine. Mi-a zis că

trebuie să ia legătura cu tine, că e ceva important.

Încruntătura lui Mal deveni şi mai serioasă. Iar îl deranja chestia aia? Nu avea cum. Doar dacă nu cumva Lynn se decisese brusc că voia mai mult mălai.

Ar trebui să-i facă felul căţelei ăleia. Nu merita să-şi bată capul cu ea. O mie pe lună erau bani, iar el nu şi-i permitea. Şi ce primea în schimbul lor? Nimic. I-o trăsese de câteva ori şi de fiecare dată ea stătuse ca o scândură în pat, cu ochii închişi, pierdută la milioane de kilometri depărtare. Încercase să-i provoace durere, lucru uşor, dar altfel nu putea s-o facă să reacţioneze, aşa că o dăduse dracului de treabă.

Era ea oare un pericol pentru el? Dacă ar fi terminat-o cu ea în acel moment, ce-ar fi putut femeia să facă? Absolut nimic. Nu ştia unde e el şi chiar dacă ar fi ştiut, n-avea de ce să se teamă de ea din punct de vedere fizic. Şi dacă se apuca să dea din gură despre unde şi cum făcuse el rost de mălaiul pe care-l dăduse Firmei, nu trebuia decât să spună că Lynn era doar o boarfă mincinoasă şi răzbunătoare, pe care o avusese o vreme şi de care se plictisise, iar ea încerca să i-o plătească. Nimeni n-avea s-o asculte.

Şi atunci de ce o lăsa să trăiască? Dacă îi dădea bani din cauza conştiinţei lui încărcate, atunci asta era o prostie din partea lui. N-avea cum să fie altceva.

Aşa că se hotărî. Dacă voia mai mult mălai, avea să-i facă felul. Îl întrebă pe Haskell:

— Ţi-a zis ce e?

— Mi-a zis doar că a venit să te caute un tip. A omorât-o pe una şi după aia a venit după tine.

— Un *tip?*

Ryan? Nu, ăla era mort. Toţi erau. Unul dintre sud-americani? De unde dracului aflaseră ei cine le stricase operaţiunea? Cineva din Firmă care vindea armele? N-avea cum să facă legătura dintre operaţiune şi el.

— Cum arăta individul ăsta?

— Nu mi-a zis. Doar că a venit unul care vorbea ameninţător şi te căuta.

— Vorbea amenințător. Dă-l dracului!

— M-am gândit că trebuie să știi, Mal, înțelegi?

— Da, da, ai procedat bine. Uite ce e, vreau să stau de vorbă cu nenorocitul ăla.

— Stegman?

— Păi cine altcineva? Aranjează o întâlnire!

— La tine acasă?

— Ce dracu', drăguță! O să mă văd cu el la Landau, lângă pod. În spate.

— La Landau, lângă pod.

— La ora nouă.

— Diseară?

— Păi când naiba, idiotule?

— Nu știu dacă pot să dau de el, Mal, asta e singura problemă.

— Păi dă de el, drăguță! Fă-o! Nenorocita aia de companie de taxiuri a lui e în activitate acum.

— Bine, Mal, o să încerc.

— Nu încerca, drăguță, rezolvă!

Trânti receptorul în furcă și sări de pe fotoliu. Cine era? Cine naiba era?

Traversă salonul cu pași mari, aruncând halatul de pe el din mers. Sub el, trupul lui scund și îndesat era gol, voinic și cu colăcei de grăsime, bronzat artificial și uniform.

Își puse în grabă niște haine pe el, bodogănind în sinea lui, amintindu-și nume și figuri și chinuindu-se să-și dea seama cine fusese cel care-l căutase. Omorâse o gagică și venise să-l caute pe Mal. Omorâse o gagică și venise să…

O omorâse pe Lynn.

Îmbrăcat la costum și cu pantofi în picioare se duse iar în salon împleticindu-se ușor când îi veni brusc răspunsul. O omorâse pe Lynn. Ea trebuia să fie, era singura legătură între el și Stegman. O omorâse pe Lynn.

Ah, Dumnezeule mare!

Se auzi soneria.

Rămase țintuit locului, fixând ușa cu privirea. Soneria sună din nou, iar el zbieră:

— Cine e? Ce vrei?

— Eu sunt, iubi. Eu, Pearl.

Deschise uşa cu un gest nervos şi femeia intră cu gura deschisă, gata de scuze.

— Parker e! zise el şi îi trase două în burtă.

Femeia căzu la podea vomitând, iar Mal o calcă pe spinare năpustindu-se pe uşă afară din apartament.

2

În timpul zilei, umbra Podului Manhattan se lăsa peste ferestrele localului Landau’s Bar & Grill. Seara erau prea multe umbre ca să-ţi mai dai seama care de unde venea.

Mal îşi parcă maşina dată de Firmă la două cvartale mai încolo şi o luă prin mahalaua olandeză spre Landau. Obişnuiţii localului, aplecaţi pe tejghea, îl urmăriră cu privirea în oglinda din spatele barului cum traversa încăperea. Nu era pe placul lor pentru că purta costum şi cravată. Cum însă îi ducea mintea la atâta lucru, nu se întoarseră să se uite la el, să-i vorbească sau să arate că l-au remarcat în vreun fel. Ştiau, vag, că Landau era altfel decât alte baruri din zonă şi că ducea un soi de viaţă dublă. Din când în când, indivizi la costum şi cravată se adunau în camera din spate şi cel mai bine era să-i lase în pace. Stegman era deja acolo, agitat. Atunci când intră Mal, se ridică de la singura masă din încăperea mică şi zise:

— Iisuse, ce bine-mi pare să te văd! Localul ăsta e o grotă!

Mal închise uşa.

— Cum arăta?

— Poftim? Era masiv. Un individ fioros, Mal. M-a abordat fără pistol sau cuţit sau altă armă. Mi-a zis că mă ucide cu mâinile goale dacă e nevoie şi mă jur pe Dumnezeu că l-am crezut!

— Parker e, îşi spuse Mal încet.

— Avea mâini mari, Mal, zise Stegman ridicând demonstrativ mâinile cu degetele încovoiate ca nişte gheare. Îi ieşeau în relief venele peste tot.

— Nenorocitul! zise Mal.

— Ascultă la mine, eu nu l-aş vrea pe urmele *mele!*

— Tacă-ţi fleanca!

Mal îşi strânse pumnii.

— Ce sunt eu, neica nimeni? Am prieteni.

— Sigur că ai, Mal, spuse Stegman.

— Ar trebui să mă tem de nenorocitul ăla?

Stegman îşi trecu limba peste buze.

— M-am gândit că vrei să ştii, Mal.

— Nu trebuie decât să indic cu degetul spre el, replică acesta. Trebuie doar să ridic receptorul, să-i spun numele şi Parker e un om mort. Şi de data asta rămâne mort.

— Sigur. M-am gândit că vrei să ştii ca să te ocupi de problemă.

Mal traversă brusc încăperea până la masă, trase scaunul şi se lăsă să cadă pe el.

— Stai jos! Zi-mi ce ţi-a zis! Ce ţi-a spus despre mine?

Stegman se aşează de partea cealaltă a mesei, cu palmele aşezate în jos pe tăblie. Degetele îi tremurau uşor.

— Mi-a zis că poţi să n-o mai plăteşti pe tipă, că e moartă. E la morgă. A zis că te caută pe tine. Atâta tot.

— Nu cine e? Nu şi de ce?

— Nimic. Doar ce-am zis.

— Şi ţi-a spus că dacă mă vezi să-l anunţi.

Stegman dădu din cap.

— Nu. Pur şi simplu a lăsat-o baltă.

Barmanul deschise uşa şi băgă capul înăuntru.

— Doriţi ceva, domnilor?

— O bere, răspunse Stegman.

— Nimic, replică Mal. Pace şi linişte.

Barmanul rămase în aşteptare, uitându-se la Stegman.

— Vă aduc sau nu berea?

Stegman ridică stânjenit din umeri.

— Nu. Poate mai încolo.

— Te anunţăm noi, zise Mal.

Barmanul plecă, iar Stegman spuse:

— Asta a fost tot, Mal. Ţi-am povestit tot.

— Şi lui ce i-ai zis?

— Nimic. Ce era să-i zic? Nu ştiam unde eşti, ce-aş fi putut să-i zic?

— Şi despre bani?

Stegman încuviinţă din cap.

— Da, i-am zis de asta. Şi despre cont. Voia să ştie cum primesc banii.

Mal îşi muşcă buza inferioară, uitându-se spre peretele opus al încăperii.

— Ar putea să-mi ia urma folosindu-se de informaţia asta? Extrasele de cont duc la tine. Banca n-o să-i spună nimic.

— Aşa m-am gândit şi eu, replică Stegman nerăbdător. N-ar fi rău să-i spun adevărul. Ce-ar putea să facă?

— Nu ştiu. Era mort şi acum nu mai e. Nu ştiu ce-ar putea să facă. Ce i-ai mai zis?

— Nimic, Mal.

Stegman îşi depărtă mâinile.

— Ce puteam să-i mai zic? Altceva nu mai ştiu.

— Şi atunci de ce nu te-a omorât?

Bărbatul clipi.

— Poate pentru că m-a crezut.

— I-ai mai spus şi altceva. Ca să-ţi scapi pielea împuţită, i-ai mai spus şi alte lucruri. Un nume, poate, cineva care ştie cum să dea de mine.

— Mă jur pe Dumnezeu, Mal!

— Numele lui Haskell, poate. Nu-i aşa?

— Mă jur pe mama, Mal!

— Dă-o naibii pe mă-ta! Ai făcut-o sau nu?

Mal dădu din mână nelăsându-l pe Stegman să vorbească.

— Stai puţin! Nu încerca să-ţi aperi pielea! Nu mă iau de tine, ştiu cum procedează ticălosul ăla. Dacă i-ai spus de Haskell, vreau ca Haskell să fie pregătit pentru el, asta-i tot, n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Nu i-am spus de Haskell, replică Stegman. Nu i-am dat niciun nume, mă jur!

— Şi atunci? I-ai zis că sigur sunt la New York.

Cuvintele prin care Stegman voia să nege îi îngheţară pe buze, după care îi căzură la loc în gât. Dădu din cap în semn că da.

— Trebuia să-i dau ceva, Mal. Îşi încorda nenorociţii ăia de muşchi în faţa mea.

— Bine, bine.

Mal dădu din cap în semn că înţelege, cu o mişcare care

îi antrenă tot trunchiul.

— Ai făcut bine, Art, nu-ţi face griji! Asta înseamnă că o să rămână în oraş. N-a fost rău.

— Trebuia să-i dau ceva, asta-i tot, ca să nu creadă că-i ascund ceva.

— E în regulă. Numai să nu-mi ascunzi nici mie ceva. Când ţi-a zis să iei legătura cu el?

— Nu mi-a zis, Mal. Iisuse, nu te mint! Nici măcar n-aveam de gând să-ţi spun, dar cum suntem prieteni…

— Aiurea! Te temeai că m-ar găsi şi aş afla.

— Mal, suntem prieteni.

— Unde trebuie să suni? Dacă mă vezi, unde-ar trebui să suni?

Stegman dădu din cap că nu.

— Nici măcar n-a propus aşa ceva, Mal. Nici măcar n-a propus chestia asta.

Mal căzu pe gânduri muşcându-şi buza de jos. În cele din urmă spuse:

— Bun. Aşa lucrează el. N-ar avea încredere nici în tine.

— Dar tu poţi să ai încredere în mine, Mal. Pentru numele lui Dumnezeu…

— Da, ştiu, suntem prieteni.

— Suntem prieteni de ani de zile, Mal.

— L-ai avut şi l-ai lăsat să plece.

Mal dădu din cap.

— Bun, Art. Acum găseşte-l iar.

Stegman ridică mâinile a neputinţă.

— Poftim? Cum să fac aşa ceva? Nu ştiu nimic despre el.

— Nu mă interesează cum, doar fă-o!

— N-aş şti de unde să încep, Mal. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă-n pace!

— Te las în pace, nenorocitule. Îţi dau şansa să repari ce-ai stricat de prima dată.

— Mal, chiar nu am cum să…

Mal se aplecă peste masă.

— Drăguţă, zise el, trebuie să existe o cale. Auzi ce-ţi spun? Am prieteni, iar asta înseamnă că trebuie să existe o cale. Doar dacă nu cumva vrei să-ţi conduci singur toate

taxiurile.

Stegman deschise gura să-l contrazică încă o dată, dar o închise la loc şi-şi coborî privirea spre tăblia mesei.

— O să încerc, Mal. Nu ştiu cum naiba o să reuşesc, dar o să încerc.

— Bun băiat!

Mal se lăsă pe spătarul scaunului zâmbind.

— El e numai unul, eu am toată Firma de partea mea. Ce poate să facă?

— Sigur, Mal.

— Adu-ne nişte beri, Artie!

Stegman se ridică grăbit.

— Imediat, Mal! Nu te deranja, fac eu cinste!

Mal nici măcar nu schiţase gestul de a-şi scoate portofelul.

3

Mal traversă holul de la etajul al doilea al hotelului Firmei şi bătu la uşa apartamentului cu numărul 312. Aşteptă, iar când femeia blondă cu sutien roşu şi pantaloni pescăreşti roz îi deschise uşa zise:

— Vreau să vorbesc cu Phil. Spune-i că-l caută Mal Resnick!

— Bine.

Femeia închise uşa, lăsându-l să aştepte în hol. Mal îşi aprinse o ţigară, după care, amintindu-şi că Phil suferea de astm, căută un loc unde s-o stingă şi s-o arunce. Pe jos în hol era aşternută o mochetă pufoasă, iar cel mai apropiat coş de ţigări era tocmai lângă lifturi. Mal se duse grăbit într-acolo şi stinse ţigara. La întoarcere, când ajunsese la jumătatea distanţei, se deschise din nou uşa şi blonda ieşi să-l caute. Mal îi făcu semn şi iuţi pasul, simţindu-se ca un caraghios.

Femeia se uită cu o figură lipsită de expresie la el şi se întoarse cu spatele când Mal ajunse la uşă. O urmă înăuntru gâfâind uşor, iar ea îi zise peste umăr:

— Închide uşa!

— Desigur.

— Phil zice să iei loc aici. Vine şi el într-un minut.

— Bine, mulţumesc.

Femeia dispăru în interiorul apartamentului fără să se întoarcă să se uite la el, iar Mal se aşeză pe canapeaua albă, recunoscător pentru şansa ce i se oferise de a-şi trage sufletul.

Aruncă o privire prin salon, care era aproape de două ori mai mare decât al lui şi mult mai bine mobilat. Phil avea patru camere, toate la fel ca aceasta. Avea o funcţie foarte înaltă pe scara ierarhică, nivelul maxim la care putea accede Mal direct. Într-o bună zi, îşi spuse în sinea lui, o să aibă şi el patru camere ca astea şi o blondă ca aia cu sutien roşu. Era o bucăţică bună.

N-ar mai fi avut de-a face cu boarfe ca Pearl. Numai

bucăţele bune, cu sâni cât să umple sutiene roşii, cu funduleţe ferme în pantaloni pescăreşti roz şi abdomen plat cu acea mică umflătură în partea de jos. Asta îşi dorea şi asta i se cuvenea. Avea grijă cum se purta, îşi făcea treaba şi dădea dovadă de entuziasm. Îl aveau în vedere pentru lucruri importante, iar el o ştia.

Phil îl lăsă să aştepte zece minute. Când ieşi în cele din urmă, avea doar nişte pantaloni largi cenuşii pe el. Pe piept avea o urmă clară de ruj, chiar sub sfârcul stâng. Mal se uită la el şi realiză că-l lăsase să aştepte ca să-şi facă de cap cu blonda. Mal rămase impasibil. Putea să aştepte.

Avea să vină ziua în care el avea să fie cel aşteptat în salon în timp ce-şi făcea de cap cu o asemenea femeie. Avea deja aşa ceva: subalterni, tipi care aşteptau când le cerea el să aştepte şi gagici. Însă urma să aibă parte de ceva şi mai bun.

Ce putea să-i facă Parker? Era un om aranjat, care se îndrepta spre culmi. Ce-ar fi putut să-i facă ticălosul ăla de unul singur?

— Ce mai faci, Mal? îl întrebă Phil, după care îi întoarse spatele şi se îndreptă spre bar ca să-şi prepare o băutură.

Întorcându-se, îl întrebă:

— Vrei şi tu ceva? Ai tot ce-ţi trebuie aici.

— Mulţumesc, Phil.

Mal îşi prepară şi el o băutură rapidă, un scotch bun cu un cub de gheaţă şi o picătură de apă minerală Vichy. Se întoarse de la bar şi îl găsi pe Phil întins pe canapea, aşa că se aşeză pe fotoliul de piele.

Phil sorbi din băutură.

— Pari agitat, Mal. E ceva în neregulă cu operaţiunea?

— Nu, nu, nici vorbă de aşa ceva. Merge ca pe roate, Phil. Am grijă să meargă totul ca pe roate, ştii doar.

— Desigur. Eşti un bun administrator, Mal.

Acesta zâmbi.

— Mulţumesc. Ce voiam eu, mă întrebam dacă nu cumva ai putea să-mi aranjezi o întâlnire cu domnul Fairfax.

— Cu Justin?

Phil ridică dintr-o sprânceană şi dădu din cap.

— Îmi pare rău, prietene. Justin e în Florida.

— Atunci cu domnul Carter.

— Domnul Carter, repetă Phil. Nu vrei decât cu cei mai buni, nu Mal? Eşti sigur că nu-i ceva de care mă pot ocupa şi eu?

Moment delicat. Phil putea să-l ajute, dar putea să-i facă şi rău, la slujbă, în carieră. Mal rânji stânjenit şi zise:

— Nu e o treabă de-a organizaţiei, Phil. Nu direct. E o chestie personală. Însă trebuie s-o discut cu domnul Fairfax sau cu domnul Carter.

Phil reflectă la spusele lui agitând cuburile de gheaţă din pahar, apoi zise:

— O să văd ce pot să fac pentru tine, Mal. Nu-ţi promit nimic, înţelegi şi tu, dar o să văd ce pot să fac.

— Ţi-aş fi recunoscător, Phil, serios.

— Aşa, acum trebuie să aflu despre ce e vorba. Ştii şi tu asta. Nu pot să mă duc la Fred Carter şi să-i spun: „Uite a venit tipul ăsta, Mal Resnick – e băiat de-al nostru – şi vrea să te vadă" fără să ştiu despre ce e vorba. Ştii şi tu asta. Are să-mi răspundă: „Phil, ce vrea băiatul acela?" Înţelegi ce vreau să zic?

Mal îşi muşcă buza de jos.

— Treaba stă cam aşa. Umblă un tip după mine.

— Un băiat din Firmă?

— Nu, nu, din afara ei.

Phil dădu din cap.

— Bine.

— Credeam că e mort, însă brusc a apărut prin zonă şi mă caută.

— Şi ce vrei, Mal? Nu te poţi ocupa tu singur de el?

— Ba sigur că pot. Numai că nu ştiu unde e. E pe undeva prin oraş şi nu ştiu unde. Tot umblă şi pune întrebări din loc în loc şi face valuri. Vreau să-l găsesc, mă înţelegi? Înainte să facă probleme.

— Vrei să te ajutăm să-l găseşti, despre asta e vorba? După care te ocupi tu singur de el.

— Desigur. Aşa-i. Îmi duc singur bătăliile, Phil. Doar că am nevoie de ajutor să-l găsesc pe ticălos.

— Cine e tipul ăsta? Zici că nu e din Firmă.

— Se ocupă cu jafuri. Lucrează independent.

— Are pe cineva cu el?

Mal nu ştia sigur care era adevărul. Ştiindu-l pe Parker, probabil că nu. Va dori să se ocupe el însuşi de problemă.

— Pe nimeni. E singur.

Phil îşi termină băutura încet, după care se ridică în picioare.

— Bine, prietene. O să vorbesc cu domnul Carter. Nu pleca departe de camera ta, da?

Mal se ridică şi el, dând pe gât restul de scotch cu Vichy.

— Aşa o să fac. Mulţumesc mult, Phil.

— Oricând ai nevoie, prietene.

Phil zâmbi şi-l bătu pe umăr.

— Oricând ai o problemă vino s-o discuţi cu mine. S-a-nţeles?

— Sigur, Phil. Mulţumesc.

— Aşa. Şi acum te rog să mă scuzi, prietene, dar am o trebuşoară…

— Ah, desigur, replică Mal. Desigur.

O porni spre uşă, dar dându-şi seama că rămăsese cu paharul în mână făcu un ocol până la bar, după care îi aruncă un zâmbet fugar lui Phil, care stătea în mijlocul încăperii aşteptând să-l vadă plecat, şi ieşi.

4

Clădirea de birouri avea treizeci şi şase de etaje. Pe uşa de sticlă mată de la 706 scria „FREDERICK CARTER, Investiţii”. Mal împinse uşa şi intră într-o anticameră goală. Când o închise, în urma lui se auzi un sunet slab de clopoţel.

Două canapele, două lămpi cu picior, două măsuţe lângă canapele, un teanc de numere vechi din *U.S News World Report.* O uşă de lemn pe care nu scria nimic în capătul celălalt al încăperii. Mal rămăsese în picioare neştiind dacă să stea jos cât aştepta, când deodată se deschise uşa şi un bărbat înalt cu umeri laţi, care arăta ca un cowboy din filme, dar era îmbrăcat într-un costum gri-închis, ieşi şi închise uşa după el. Mal auzi yala blocându-se.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă acesta cu o oarecare duritate în glasul pe care încercase să-l facă să pară blând.

— Sunt Mal Resnick. Am o programare la domnul Carter.

— Resnick, zise bărbatul. Da, mi-aduc aminte. Întoarceţi-vă cu spatele, vă rog!

Mal se întoarse şi bărbatul veni la el şi-l percheziţionă. Îi scoase portofelul din buzunar, îi verifică permisul de conducere, apoi îi puse portofelul la loc în buzunar.

— E în regulă. Veniţi cu mine!

Mal se întoarse cu faţa la el, bucuros că se împotrivise impulsului de a-şi lua o armă – cu Parker pe undeva prin New York, poate că i-ar fi trebuit, poate că avea să dea nas în nas cu el pe stradă –, şi aşteptă până când bărbatul descuie uşa şi îl conduse înăuntru.

Traversară un birou cenuşiu cu mobilă la fel de cenuşie, apoi trecură printr-o altă uşă ce dădea într-un salon-bar.

— Aşteptaţi aici! Vă rog să nu beţi nimic, zise bărbatul fără să zâmbească.

Mal aşteptă, iar după câteva minute acesta se întoarse şi-i ţinu uşa să intre zicând:

— Domnul Carter vă poate primi acum.

— Mulţumesc.

Mal intră în biroul domnului Carter. Bărbatul închise uşa şi se aşeză indiferent în colţul din dreapta al încăperii.

— Pofteşte, Resnick! Ia loc!

Domnul Carter era un bărbat impresionant. Asemănarea lui cu Louis Calhern[8] era uimitoare. Aşezat la un birou masiv din lemn de mahon, te ducea cu gândul la Wall Street, tranzacţii complexe, afaceri în domeniul căilor ferate, al oţelului sau din sectorul bancar. Rafturile cu geamuri de sticlă erau pline de cărţi de drept şi tratate de economie. Pe pereţi erau atârnate din loc în loc fotografii cu preşedinţi, fără autografe însă.

Arătă spre un fotoliu de piele maro din faţa biroului său şi Mal luă imediat loc încercând să stea drept şi atent.

— Mi-a spus Phil că ai o problemă personală cu care vrei să te ajutăm. Aşa este?

Mal înghiţi în sec. Nu începuse bine.

— Păi e o problemă personală, dar m-am gândit că nu o să fie bine nici pentru Firmă dacă individul îşi tot bagă nasul încoace şi încolo.

Domnul Carter îşi împreună vârfurile degetelor.

— E o posibilitate, zise el. Există trei modalităţi de a rezolva această problemă.

Le numără pe degete.

— Unu la mână, ţi-am putea da ajutorul pe care-l ceri. Doi la mână, am putea să ignorăm problema şi să te lăsăm să te ocupi singur de ea cum oi fi în stare. Trei la mână, dacă se dovedeşte că există realmente un pericol pentru bunul mers al organizaţiei noastre, am putea să te înlocuim.

Mal clipi şi se uită instinctiv peste umăr la celălalt bărbat, care însă stătea impasibil la locul lui.

— Fiecare dintre aceste alternative are avantajele ei, continuă domnul Carter pe un ton calm. Am investit timp, bani şi pregătire în tine, Resnick. După greşeala din Chicago, te-ai descurcat bine în cadrul organizaţiei. Dacă alegem prima alternativă şi-ţi dăm ajutor, ne vom proteja

[8] Actor american de teatru şi film.

investiţia în tine, ceea ce este întotdeauna o strategie bună pentru afaceri.

— V-aş fi recunoscător, domnule Carter, sări să zică Mal. Aş lucra bine, n-aţi regreta niciodată alegerea făcută.

— Dacă alegem ce-a de a doua alternativă, vorbi domnul Carter nedându-i atenţie, anume aceea de a ignora problema şi de a te lăsa să te descurci de unul singur, am avea un alt avantaj. În organizaţia noastră, Resnick, omul trebuie să fie dur şi capabil să-şi poarte singur de grijă. Dacă ar fi să te ocupi singur de această problemă, nimeni nu s-ar mai putea îndoi că tu eşti exact genul de om pe care-l căutăm, genul de om care ar putea avansa în cadrul organizaţiei noastre.

Mal încuviinţă rapid din cap.

— Vreau să mă ocup eu de problemă, domnule Carter. Nu am nevoie de ajutor decât ca să dau de acest individ. Odată găsit, mă pot descurca singur.

— Însă, zise domnul Carter, mai este şi chestiunea de la Chicago. Ţi-ai reparat greşeala, ne-ai plătit banii pentru gafa aceea. Şi totuşi gafa aceea a existat. Ceea ce ne face să ne întrebăm dacă nu cumva nu ai entuziasmul pe care îl cerem noi. Eşti un bun administrator în zona ta, dar nu e destul să fii un bun administrator. Poate că gafa de la Chicago – şi faptul că ai permis ca un aspect din viaţa ta personală să devină un potenţial pericol pentru organizaţie – indică faptul că nu eşti genul nostru de om. În care caz, cea mai profitabilă mişcare pentru noi ar fi să te scoatem din organizaţie, ceea ce ar elimina automat şi pericolul pe care l-ai adus la noi.

Mal rămase tăcut, cu fiecare nerv întins. Îi tremurau buzele şi nu-i venea niciun argument în minte.

Domnul Carter îşi studie vârfurile degetelor. Îşi strânse şi-şi desfăcu buzele, apoi le strânse şi le desfăcu iar. În cele din urmă ridică ochii şi zise:

— Înainte să mă hotărăsc, poate că ar fi bine să aflu mai multe despre problema ta. Din ce mi-a spus Phil, e vorba de un om care nu are legături cu Firma, care are pică pe tine şi a venit la New York să te caute şi să te ucidă, din

câte se pare. Mai spui şi că e singur şi că e profesionist în materie de jafuri. Zic bine?

Mal dădu aprobator din cap.

— Aşa este. Fură bani de salarii, jefuieşte bănci, chestii de genul ăsta.

— Cum îl cheamă?

— Parker.

Domnul Carter se încruntă.

— N-are şi prenume?

— Nu-l ştiu, domnule Carter. Nu şi-a spus niciodată altfel decât Parker. Nevastă-sa trebuie să-l fi ştiut, dar nu mi l-a spus şi nici eu nu m-am gândit să întreb.

— Şi nevasta lui Parker are vreo legătură cu faptul că tipul ăsta are pică pe tine?

— Da, domnule.

— Cu alte cuvinte, eşti vânat de un soţ încornorat, nu-i aşa?

Mal reflectă rapid asupra răspunsului. Dacă zicea da, n-ar mai fi urmat întrebări jenante despre jaful acela, însă ar fi considerat oare Firma că era important să dea ajutor unui tip care avea probleme cu soţul unei gagici? Probabil că nu. Trase adânc aer în piept.

— De fapt, lucrurile nu stau chiar aşa, domnule Carter, zise el.

— Mă gândeam eu. De unde-ai făcut rost de cele optzeci de mii de dolari, Resnick?

— Domnule Carter, eu…

— De-aia a venit tipul ăsta? După cele optzeci de mii de dolari pe care ni le-ai dat nouă înapoi?

Mal îşi muşcă buza.

— Da.

Domnul Carter se lăsă pe spate în fotoliul de piele care scoase un scârţâit specific fotoliilor scumpe.

— Nu te-am întrebat niciodată de unde ai făcut rost de banii ăia, Resnick. Nu ne privea. Aveai o datorie la noi şi ţi-ai plătit-o, iar noi ţi-am acordat o a doua şansă. Acum se pare că ne priveşte. De unde-ai făcut rost de banii ăia, Resnick?

— Un… un jaf, domnule Carter.
— Şi cine-a fost jefuit? Parker ăsta?
— Nu, domnule.
— A făcut parte din banda cu jaful?
— Da, domnule.
— Şi tu i-ai luat partea, nu-i aşa?
— Da, domnule.

Domnul Carter dădu din cap, fixând cu privirea peretele de dincolo de Mal.

— Ţi-ai trădat asociatul pentru profit, zise el. Asta nu e întotdeauna o acţiune reprobabilă, dacă există un motiv raţional. Iar atunci a existat un motiv raţional. Voiai să-ţi răscumperi greşeala.

— Aşa este, domnule Carter.

Mal se aplecă înfrigurat în faţă.

— Eu am aranjat treaba, iar Parker a încercat să mă tragă pe sfoară primul. Însă nu i-a reuşit şi i-am făcut-o.

— N-ar fi trebuit să-l laşi în viaţă, Resnick, spuse domnul Carter. Ai comis o gravă eroare de judecată.

— Am crezut că era mort, domnule Carter. L-am împuşcat şi *părea* al dracului de mort. După care am dat foc casei în care se afla.

— Înţeleg.

Domnul Carter îşi puse mâinile pe mapa verde de birou şi îşi studie unghiile.

— Încă ceva. Unde a avut loc jaful ăsta?

Mal anticipase deja întrebarea şi ştia că de data aceasta adevărul avea să fie mai periculos decât orice minciună. Exista posibilitatea – şi chiar una destul de mare – ca, fie domnul Carter, fie vreun prieten de-al lui, să fi investit în tranzacţia cu arme. Era timpul pentru o minciună.

Domnul Carter putea însă să verifice dacă era adevărat. Mal îşi aminti că Parker îi spusese în treacăt că el şi Ryan lucraseră împreună la o treabă din Des Moines nu cu mult înainte de operaţiunea de pe insulă. Nu cunoştea detaliile, ci doar că avusese loc, iar acesta era singurul jaf de care avea cunoştinţă. Aşa că zise:

— La Des Moines, domnule Carter, cam acum un an şi

jumătate. Un jaf la banii de salarii.

— Înţeleg. Şi tu ai plecat cu partea lui Parker şi cu nevastă-sa, nu-i aşa?

Mal încuviinţă din cap.

— Da, domnule.

Domnul Carter afişă un zâmbet glacial.

— Ranchiuna lui este deci de înţeles.

— A fost care pe care, domnule Carter.

— Sigur că da. Doamna Parker mai e cu tine?

— Nu, domnule. Ne-am despărţit cam acum trei luni. Am auzit c-a ucis-o ieri.

— A ucis-o? Crezi că înainte s-o facă a aflat unde te poate găsi?

— Ea nu ştia unde stau, domnule Carter.

— Eşti sigur?

— Da, domnule.

— În regulă.

Domnul Carter îşi împreună iar vârfurile degetelor şi le studie strângându-şi şi relaxându-şi buzele ca un peşte. În încăpere se aşternu liniştea. Bărbatul tăcut din colţ îşi schimbă poziţia, făcând un zgomot uşor, iar Mal tresări, îşi întoarse brusc capul şi îl fixă cu privirea. Răsuflă din nou când văzu că bărbatul era la locul lui, impasibil, fumând o ţigară.

Mal voia şi el o ţigară. Tare de tot. Însă nu credea că se cuvenea să-şi aprindă una. Îşi trecu limba peste buze şi rămase în aşteptare.

În cele din urmă, domnul Carter ridică privirea.

— Dacă-ţi aduci aminte, avem trei alternative, spuse el.

Le numără iar pe degete.

— Să-ţi oferim ajutor, să te lăsăm de capul tău sau să te excludem din organizaţie. Momentan cred că vom merge pe cea de-a doua. Dacă te descurci cu problema singur, cu atât mai bine. Dacă descoperi că e prea dificilă, întoarce-te şi mai discutăm să vedem dacă trebuie să alegem prima sau a treia variantă.

Afişă iar zâmbetul lui glacial.

— Cred că aceasta e cea mai bună decizie la momentul

actual.

Mal se ridică nesigur în picioare, simţind în stomac un fior rece, din ce în ce mai puternic.

— Vă mulţumesc, domnule Carter.

— Nu face nimic. Oricând ai nevoie. A, Resnick! Eşti răspunzător de activitatea unui grup în cadrul organizaţiei. Grupul are suficient de lucru aşa că nu te va putea ajuta în problema personală.

— Nu, domnule.

— Mai e ceva. Poate că ar fi bine să te muţi de la Oakwood Arms până când se rezolvă chestiunea într-un fel sau altul. Ţi se va păstra apartamentul, bineînţeles. Nu dorim neplăceri la hotel. Înţelegi?

— Da, domnule, răspunse Mal.

Individul care îl poftise înăuntru îl însoţi spre ieşire.

5

Mal stătea cu receptorul la ureche, numărând de câte ori suna telefonul. Când sunase deja a zecea oară, apăsă pe butonul din furcă întrerupând legătura şi formă alt număr. Pearl nu era acasă. Poate că iar era în barul ăla jegos.

Nu era. Barmanul îi recunoscu vocea şi îi spuse că nu, Pearl nu se afla acolo. Se simţi iritat că barmanul îi recunoscuse vocea. Apela prea des la Pearl, ar fi trebuit să-şi caute altceva.

Îi trecu prin minte ideea că femeia s-ar putea să fie la hotel, unde îl aştepta, fără să ştie că se mutase. Se gândi că ar putea măcar să-i lase un mesaj la recepţie. La naiba! Voia altceva, ceva bun. Ca blonda aia a lui Phil.

Ezită, aproape că dădu telefon la Oakwood Arms, dar în cele din urmă formă un alt număr. Îi răspunse o femeie cu un glas răguşit de la ţigări, căreia îi zise:

— Irma, sunt eu, Mal Resnick. Mi-ar prinde bine o fată.

— Nu ne-ar prinde bine tuturor, scumpete? Din ce gamă de preţ?

— Vreau ceva bun, Irma, răspunse el văzând cu ochii minţii ce dorea. O blondă, una cu adevărat bună. Pentru toată noaptea.

— Mal, scumpete, n-ai mai sunat cam de multişor. Am ceva să-ţi spun.

— Ce anume?

— Plicul, scumpete. Ultimele două fete mi s-au plâns că era cam subţire.

Râse fără chef.

— Ce naiba, Irma, nu dai şi tu reducere unui coleg din Firmă, zău aşa?

— Nu ţine, scumpete. Trebuie să trăiască şi fetele. Au preţul lor, vor să meargă la clienţii care le plătesc corect, pricepi ce vreau să zic?

Mal nu avea dispoziţia necesară să se certe cu ea.

— Bine, zise el tăios. Bine, bine. O să plătesc o sută de

cenţi la dolar. Satisfăcută?

— Rareori, scumpete. Te-am întrebat ce gamă de preţ?

— Ţi-am zis ce vreau. O blondă, una bună. Tânără şi bine dotată la balcoane.

— E vorba de o sută de dolari aici, scumpete.

Mal se încruntă, îşi muşcă buza de jos, după care dădu frenetic din cap.

— Bine, zise el. O sută pentru toată noaptea.

— Păi cum altfel. Eşti la Firmă, nu?

— Nu, m-am mutat. Mă găseşte la Sf. David pe 57th Street. Camera 516.

— Vrei s-o scoţi la cină, la un spectacol, ceva de genul ăsta?

— O vreau *aici,* Irma. În pat, pricepi?

Irma scoase un hohot de râs gutural.

— O blondă atletică. O să fie la tine la ora opt.

— Bun.

Mal închise telefonul şi se întoarse să se uite prin cameră, însă nu găsi niciun bar. Treizeci şi doi de dolari pe zi şi nici urmă de bar. Se întoarse la telefon să ceară să i se aducă ceva în cameră. Două sticle, pahare, gheaţă. „Imediat”, i se răspunse.

Era abia ora şapte. Avea o oră de pierdut. Măsură camera cu pasul, revoltat. O sută de dolari pentru o repriză de amor – revoltător. Parker întors din morţi – revoltător. Faptul că-i stricase relaţia cu Firma: revoltător. Până şi camera tot dezgustătoare era.

Apartamentul avea patru camere. Nu ştia sigur ce anume-l făcuse să se arunce la un apartament de patru camere care costa treizeci şi doi de dolari pe zi, după cum nu ştia sigur nici de ce dădea o sută de dolari pe o tipă care n-avea cum să se descurce mai bine decât Pearl. Şi care, de vreme ce nu se cunoşteau, avea să se descurce probabil mai prost.

Însă se aruncase la cheltuială, cu sau fără motiv, pe femeie şi pe apartament, deşi ştia că n-aveau să merite banii.

Apartamentul, de exemplu. Salonul. Era vechi.

Zugrăveala era nouă, mobila, instalaţiile sanitare şi corpurile de iluminat erau noi, afişele şi imaginile de pe pereţi erau şi ele noi, dar dedesubtul lor încăperea era veche, acea vechime de hotel care reuşea să răzbată murdară de sub stratul de nou. Pe lângă faptul că era veche, mai era şi lipsită de personalitate. Apartamentul de la Firmă era al *lui,* era locul unde locuia, pe când în apartamentul de faţă nu locuia nimeni, nici în prezent, nici altă dată, la fel cum nu locuia nimeni într-un vagon de tren luxos Pullman. Era ocupat, dar nu putea fi şi locuit.

La fel aveau să stea lucrurile şi cu femeia.

Nu proceda bine, făcea greşeli stupide şi ceea ce era şi mai rău era că ştia asta. Faptul că Parker era în viaţă îl zguduise mai tare decât ar fi vrut să recunoască. Faptul că apelase la domnul Carter nu-i adusese niciun câştig, ba poate chiar pierduse ceva.

Acum domnul Carter era cu ochii pe el. Trebuia să scape de Parker. Nu doar să-l evite, ci să *scape* de el. Era un test, iar Firma stătea cu ochii pe el şi dacă dădea greş era terminat. De data aceasta era prea sus în ierarhie ca să fie doar aruncat în stradă. De data aceasta ar fi trebuit să-l lichideze.

Era nevoit să lucreze singur. Dacă nu s-ar fi dus la domnul Carter, ar fi putut apela la câţiva dintre băieţii din grupul lui şi chiar să-i dea unuia dintre ei sarcina de a-l lichida pe Parker. Însă ratase şi ocazia asta. Era nevoit să lucreze singur.

Stegman n-avea să-l găsească pe Parker. N-avea cum. Totul depindea de el şi numai de el.

Brusc se opri din măsurat camera cu pasul, străfulgerat de o idee. Exista o cale de a se folosi de Firmă. A naibii de periculoasă, dar se putea descurca. Nu avea cum altfel.

Traversă grăbit încăperea până la telefon şi formă repede un număr. Când îi răspunse Fred Haskell, zise:

— Fred, vreau să transmiţi ceva mai departe.

— Sigur, Mal. Cum zici tu. Cum a mers cu Stegman?

— Bine, bine. În legătură cu asta te caut. Pe tipul care mă caută îl cheamă Parker. Acum m-am mutat de la Firmă

pentru o vreme, stau la Sf. David de pe 57th Street, camera 516. Tu dă de ştire. Dacă întreabă cineva de mine, pe oricare dintre băieţi, şi dacă apare Parker ăsta, să-i zică unde sunt. Ai înţeles?

— Vrei să-i spunem?

— Exact. Nu chiar din prima, c-o să se prindă că e ceva în neregulă. Însă spuneţi-i unde mă aflu, după care sunaţi-mă imediat! Ai înţeles? Să nu te sune pe tine, să mă sune pe mine!

— Bine, Mal. Cum zici tu.

— Ai grijă să mă sune imediat!

— Am să le spun, Mal.

— Bine.

Închise şi trase adânc aer în piept. Bun. Cunoştea vreo doi tipi pe care-i putea angaja să stea cu el când o veni vremea. Uneori lucrau pentru Firmă, alteori nu, erau un soi de liber-profesionişti. Nu era acelaşi lucru ca atunci când ar fi folosit oamenii Firmei.

Se auzi un ciocănit în uşă. Tresări şi aruncă o privire fugară spre telefon. Strigă:

— Cine e?

— Room-service.

— Stai aşa! Stai un pic!

Pistolul era în dormitor pe pat, lângă valiză. Intră grăbit în cameră, îl luă şi se întoarse în salon cu el. Buzunarul halatului era mare, iar arma, de fabricaţie englezească, destul de mică, de calibrul 32. Ţinând-o strâns în buzunar, deschise uşa.

Un puşti îmbrăcat într-o uniformă cu roşu şi negru intră împingând un cărucior cromat cu băutură, ingrediente pentru preparat băuturi la pahar şi gheaţă. Mal închise uşa în urma lui şi abia atunci încetă să mai ţină strâns pistolul. Se căută prin buzunarul cu arma şi dădu cu degetele de două monede de douăzeci şi cinci de cenţi, pe care le puse în mâna întinsă a băiatului, după care apucă iar strâns pistolul când îi deschise uşa să iasă. Nu mai era nimeni pe hol.

Rămas iar singur, îşi prepară o băutură, cu ochii la

telefon. Se uită la ceas şi văzu că era doar şapte şi un sfert. Patruzeci şi cinci de minute. Patruzeci şi cinci de minute.

Dacă venea mai devreme, femeia urma să primească zece dolari în plus.

Se duse în dormitor şi luă valiza de pe pat, după care trase jos cuvertura. Rămase în picioare fixând patul cu privirea şi strângând arma din buzunar cu mâna dreaptă.

6

Femeia ajunse doar cu cinci minute mai devreme, aşa că se hotărî să-i dea naibii de zece dolari. Când aceasta ciocăni la uşă, procedă la fel ca în cazul băiatului de serviciu: întrebă cine e, cu degetele încleştate pe arma din buzunar. Nu-i auzi răspunsul, dar era o voce de femeie, aşa că deschise, iar ea îi zâmbi şi intră.

Era frumoasă de pica. Mai frumoasă decât blonda lui Phil, de un milion de ori mai frumoasă. Arăta ca o absolventă de Vassar sau poate ca o secretară particulară a vreunui ştab de pe Madison Avenue ori ca o starletă în genul lui Grace Kelly.

Era blondă, aşa cum solicitase, cu părul de lungime medie spre scurt, coafat ca la televizor, iar aşezată peste coafură avea o tocă neagră cu voaletă. Era îmbrăcată cu un deux-pièces gri, asortat cu o eşarfă verde, ca dintr-o fotografie din *Vogue.*

Avea picioare lungi şi subţiri, în ciorapi de nailon. Era încălţată cu o pereche de pantofi verzi cu tocuri înalte. Mergea ca un manechin, punând câte un picior în faţa celuilalt şi unduindu-şi bazinul, şi îşi legăna pe lângă corp braţul stâng cu mâna într-o mănuşă verde, descriind arce scurte. Mâna dreaptă neînmănuşată ţinea strâns lipite de corp, imediat sub nivelul sânului, poşeta mică şi cealaltă mănuşă verde.

Faţa îi fusese cizelată cu grijă, şlefuită şi netezită până la o perfecţiune catifelată, cu sprâncene zvelte arcuindu-se deasupra ochilor verzi, nas acvilin şi o gură cu buze moi date cu doar un strop de ruj, gât lung şi subţire şi umeri de camee.

O privi şi realiză că nu avea să aibă nicicând parte de ceva mai bun. O sută de ani de-ar fi trăit, tot n-ar mai fi avut parte de aşa ceva. Poate de una mai bună la pat, dar n-avea de unde s-o ştie, însă nu mai frumoasă, mai apetisantă sau desăvârşită.

Femeia zâmbi şi păşi peste prag cu mersul ei de

manechin.

— Bună, Mal, eu sunt Linda, zise ea şi-i întinse mâna stângă înmănuşată, cu palma în jos şi degetele uşor îndoite.

Avea un glas cald şi catifelat şi dicţie perfectă.

— Bună, îi răspunse el zâmbind nerăbdător.

Uitând de armă, îşi scoase mâna din buzunar şi o strânse uşor pe a ei, după care femeia făcu un pas înainte şi el închise uşa. Se întoarse să o privească, să-i admire spatele drept, talia subţire care înflorea în curbele lungi ale şoldurilor, pierzându-se apoi în josul picioarelor lungi. Era mai înaltă decât el, dar nu conta. În pat el avea să fie cel mai înalt.

Îşi şterse palmele umede de lateralele halatului.

— Vrei ceva de băut, Linda?

— Da, mulţumesc.

Îi zâmbi din nou, cu un zâmbet cald şi impersonal şi îşi puse poşeta şi o mănuşă pe una dintre măsuţele de lângă canapea, după care şi-o scoase şi pe cealaltă.

Mal prepară băuturi pentru amândoi, uitându-se tot timpul la Linda, răsplătit de fiecare gest rafinat al ei, de graţia cu care se deplasa prin încăpere spre oglinda rotundă dintre ferestre, alternanţa suplă de rotunjimi şi linii când îşi ridica braţele. Îşi lăsă uşor capul în jos şi, stând în faţa oglinzii, scoase două ace de pălărie cu pietre preţioase din tocă, îşi luă toca de pe cap, înfipse acele la loc în ea şi o puse pe măsuţa de toaletă.

Continuă să o privească în timp ce-şi beau băuturile, aşezaţi unul lângă altul pe canapea. Stătea uşor întoarsă spre el, ţinând strânşi genunchii acoperiţi cu ciorapi, perfectă cu deux-pièeces-ul, corpul, chipul, vocea şi vorbele ei, toate îmbinate într-o minunată simetrie, o maşinărie de carne, sânge, oase, forţă fizică şi părţi femeieşti ce te făcea să o idealizezi. N-o dorea în acel moment, nu încă, nu trupeşte. Era mulţumit cu ce avea: aspectul ei, prezenţa ei, siguranţa existenţei ei, faptul că ştia că putea să o aibă în acea noapte, că avea toată noaptea la dispoziţie ca s-o posede cât de mult şi des

dorea.

— Înţeleg că eşti director în cadrul Firmei, zise ea.

Mal zâmbi.

— Da, mă ocup cu ceea ce se cheamă partea administrativă, replică el şi se trezi povestindu-i totul despre slujba lui, despre răspunderea pe care o avea, despre problemele pe care le întâmpina şi despre ce fel de oameni lucrau pentru el.

Ea îi răspundea cu întrebări bine gândite, cu o expresie de interes pe chip şi remarci inteligente. Continuă să vorbească, ştiind că o impresiona şi-i stârnea interesul, încântat de el şi de ea, mai însufleţit şi mai emoţionat decât fusese în toată viaţa lui. Când se uită iar la ceas, constată că se făcuse zece fără şapte minute.

Se opri la jumătatea propoziţiei, izbit de stupiditatea situaţiei. Două ore duse, pierdute pentru totdeauna şi gagica asta nici măcar nu-şi dăduse jos jacheta de la deux-pièces.

Era momentul. Ba chiar trecuse.

Cum naiba să înceapă însă? Îşi petrecuse toată vremea vorbind, iar tipa era una stilată. Nu-i spuneai brusc să-şi desfacă picioarele, trebuia să fii delicat. Cum naiba trebuia să înceapă?

Femeia se uită la el şi zâmbi, zicând:

— Te deranjează dacă-mi scot pantofii? Stau încălţată cu ei de ore întregi.

— Nu, replică el distrat. Te rog!

Linda îşi trase un picior peste celălalt, ciorapul fin mângâind ciorapul, şi îşi scoase pantoful. Era pe jumătate întoarsă spre el, poziţie din care Mal putea urca foarte bine cu privirea de-a lungul piciorului pus peste celălalt, la jartiera de culoare închisă de la capătul ciorapului şi la carnea cremoasă de dincolo de ea.

Întinse mâna impulsiv, băgându-i-o pe sub fustă, pe sub picior, şi strângând-o de coapsă deasupra jartierei.

— Eşti grozavă, Linda, zise el. Eşti cea mai tare.

Ea îi zâmbi din nou.

— Vrei să mă ajuţi să-mi scot ciorapii, Mal?

— Cum să nu vreau?

Se lăsă în genunchi în faţa ei, rulând ciorapii în josul picioarelor ei perfecte. Femeia îşi dădu jos jacheta, eşarfa verde de mătase şi bluza albă cu dantelă la gât. Purta sutien alb. O culoare mai bună decât roşu, îşi zise el privind-o, mai discretă, mai rafinată.

Îi atinse bărbia.

— Cred că ar trebui să mergem în dormitor acum, spuse ea cu glas moale.

— Mda.

O urmă în dormitor. Linda era desculţă şi mai avea pe ea doar fusta gri şi sutienul alb a cărui închizătoare îi ajungea lui la bărbie. Îl rugă să i-o desfacă şi el îi dădu ascultare, după care ea îşi dădu jos fusta, portjartierul şi chiloţii. El îşi scosese deja halatul, pantalonii şi papucii, iar când ea se întinse pe spate în pat cu braţele deschise să-l cuprindă cu ele, Mal era pregătit.

Ar fi trebuit să ştie că o fată care putea cere o sută de dolari pe noapte trebuia să-şi merite banii în toate privinţele. În privinţa aspectului. În privinţa priceperii de a-l face pe client să se relaxeze şi să se simtă interesant şi important. Dar mai ales la pat. Şi într-adevăr, fata asta îşi merita banii.

Excitaţia, amânarea satisfacerii plăcerii şi priceperea ei îl făcură să termine aproape imediat. Zăcea surprins, umilit şi înfuriat: era băiatul care ajungea la matineu taman când se termina reprezentaţia. Îşi muşcă buza de jos până la durere, iar Linda îi şopti:

— Nu-i nimic, Mal. E doar încălzirea.

El însă se cunoştea pe sine, nu era vreun campion, nu era făcut să alerge de unul singur toată cursa de ştafetă.

— Dă-mi voie să mă ridic, Mal, îi zise ea încet. Mă întorc imediat, nu-ţi face griji!

Se dădu la o parte şi o urmări cu privirea ridicându-se din pat şi ieşind din cameră mlădiindu-şi trupul. Conştiinţa faptului că posedase aşa ceva numai pentru câteva secunde îi provoca amărăciune.

Când femeia reveni, află şi el pentru ce anume o plătea.

Ca să-l facă mai bărbat decât era. Cu o insistenţă zâmbitoare şi delicată îl „trezi” iarăşi şi, pentru a doua oară, Mal închise ochii şi se desfătă cum nu se mai desfătase niciodată în viaţă, după care adormi, mulţumit.

Se sculă din somn şi constată că lampa de pe noptieră era încă aprinsă, iar ea dormea lângă el. Ceasul arăta trei şi douăzeci. Linda era întinsă pe spate, cu un braţ pe lângă corp şi celălalt îndoit cu palma pe pântec. Părul îi era în dezordine, rujul i se şterse de pe buze şi trupul îl strălucea în lumina slabă. O privi şi simţi doar dorinţă fizică, mai puternică decât înainte.

O trezi şi ea reacţionă imediat cuprinzându-l cu braţele, în timp ce trupul răspundea trupului lui, iar el abia dacă auzi sunetul ferestrei care se ridica.

Se împinse în mâini arcuindu-şi spinarea şi, privind îngrozit peste umăr, dădu cu ochii de Parker, care intra pe fereastra din dreptul scării de incendiu. Întoarse capul şi văzu halatul pe fotoliul de lângă noptieră. O dădu disperat la o parte pe femeie şi plonjă spre halat, ştiind că n-avea să mai ajungă la el.

7

Ca o maşinărie, simţi un declic şi îşi aminti de ceva petrecut cu nouă luni în urmă. Pe domeniul vedetei, atunci când se întorseseră de pe insulă şi-l abordase pe Ryan în legătură cu înşelăciunea.

— Tu-l cunoşti pe Parker mai bine decât mine, zisese el. Ia spune-mi, ar încerca să pună mâna singur pe pradă într-o situaţie ca asta?

— Parker?

Ryan scuturase din cap.

— Nici vorbă de aşa ceva. Am lucrat cu el de trei-patru ori şi e cinstit. Nu-ţi face griji!

— Bine, replicase Mal neîncrezător. Dacă zici tu. Doar că l-am auzit discutând cu Sill şi din ce spuneau părea să fie vorba de… cred că era vorba de altceva, asta-i tot.

Ryan muşcase imediat momeala.

— Ia stai aşa! Ce ziceau?

— Parker zicea ceva despre o împărţeală la doi. Cel puţin aşa părea să fi spus. Cum că o împărţeală la doi e mai bună, cam aşa ceva. Iar Sill îi zicea că tu eşti singurul care poate pilota avionul şi Parker îi zicea că mai e şi o maşină în garaj. Cea cu care venise Lynn.

— Unde s-a întâmplat asta? întrebase Ryan.

— Când ne-am întors, lângă avion. Mai ţii minte că au rămas un pic în urmă?

Ryan reflectase preţ de un minut, încruntându-se puternic, apoi dăduse din cap.

— Parker n-a făcut niciodată aşa ceva. Sill, poate, pe el nu-l cunosc. Dar nu şi Parker.

— Ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva e de vină nevoia de bani a lui Parker, zise Mal.

— Ce bani?

— Nu ştii? Motivul pentru care a acceptat treaba asta în afara ţării şi toate cele. Trebuia să dea o lovitură la Chicago, care a picat…

— Da, da, zise Ryan încântat că i se prezentase o

informaţie pe care o putea verifica. Şi eu eram băgat în asta, aşa că ştiu despre ce e vorba.

— Ei, bine, Parker are mare nevoie de mălai. De-aia a acceptat treaba asta când a picat cealaltă. Ia gândeşte-te, Ryan! A mai lucrat el vreodată în afara ţării?

— Parker? Neah, numai în State.

— Asta ziceam şi eu. Aşa că m-am gândit că poate tocmai fiindcă are atât de tare nevoie de mălai s-ar putea să ne tragă pe sfoară. De-aia ţi-am cerut ţie sfatul.

Ryan rumegase o vreme chestiunea, dând uşor din cap. În cele din urmă scuturase hotărât din cap şi zisese:

— Nu. N-ar face aşa ceva, Mal. Atâta minte are şi el. L-aş găsi – şi ai face bine s-o crezi iar el o ştie. Parker nu m-ar înşela, are suficientă minte cât să nu facă de-astea.

— Uite ce e, tocmai asta mă sperie. Dacă Parker avea de gând să ne tragă pe sfoară, n-ar vrea să ne lase în viaţă ca să-l urmărim. S-ar asigura naibii că suntem morţi cu mult înainte să plece din casa asta.

— Da, replicase Ryan încet. Mda, la asta nu m-am gândit niciodată.

Mal ridicase privirea spre el.

— Tu ce crezi c-ar trebui să facem?

— Habar n-am. Vreau să mă gândesc bine. Parker. Pur şi simplu nu e genul lui.

— Dacă pune ceva la cale, o s-o facă în noaptea asta. După ce ne băgăm cu toţii în pat.

— Trebuie să mă gândesc bine.

— Dă-mi de ştire! Nu avem prea mult timp.

— Da. Iisuse, Parker!

Ryan plecase scuturând neîncrezător din cap.

Mai târziu în acea noapte, Mal pusese mâna pe un cuţit şi-i luase gâtul lui Chester. Scăpase de armă şi se dusese în camera lui Ryan.

— Ryan, trezeşte-te! I-a făcut felul lui Chester, Parker l-a omorât deja pe Chester!

Ryan nu dormea. Stătuse treaz pe întuneric, cu mâna pe arma de sub pernă şi cu ochii la uşă. Deşi nu i-o spusese, fusese cât pe ce să-l împuşte pe Mal când acesta intrase în

camera lui.

Cei doi se duseseră să se uite la cadavrul lui Chester.

— Parker! rostise Ryan mirat.

Scuturase din cap nevenindu-i să creadă.

— N-aş fi crezut!

— Trebuie să scăpăm de el, Ryan. Înainte să scape el de noi, trebuie să scăpăm noi de el.

Ryan încuviinţase apăsat din cap.

— Da. Îmi iau pistolul.

— Nu, îi zisese Mal. Stai o clipă! Nu e bine să procedăm aşa.

Ryan se oprise încruntând din sprâncene.

— Şi atunci cum? Ai tu o idee mai bună?

Mal chiar avea o idee mai bună. Tocmai îi venise în acel moment şi-l întărâtase, îi dăduse aripi şi-i făcuse pielea de găină. Iniţial plănuise doar până în acest punct, să-l asmuţă pe Ryan împotriva lui Parker, şi nu mai conta care dintre ei rămânea în viaţă. El avea să stea în umbră, ca să-l lichideze pe cel care scăpa.

Brusc însă îi venise ideea şi nu stătuse s-o analizeze, să se gândească la faptul că era mai complicată, mai riscantă, mai periculoasă. Pur şi simplu ştiuse că aceasta era soluţia, calea pe care trebuia mers. Când îl pocnea aşa o idee, i se închidea mintea şi în capul lui nu mai exista nicio altă posibilitate în afara ei.

Lynn. Lynn Parker. Nevasta nenorocitului, nevasta care dădea din fund, care avea sâni obraznici şi picioare lungi.

Din clipa când o văzuse pentru prima oară la Chicago, unde-l recunoscuse pe Parker şi-i făcuse propunerea, i se aprinseseră călcâiele după căţeaua aia. Se uitase la ea, o dorise şi nu se putuse apropia de ea pentru că era a lui Parker, ceea ce-l făcuse să o dorească şi mai tare.

Ea avea să le facă treaba. Ea însăşi. Aşa îi venise şi ştiuse că ideea era perfectă.

— Lynn, zisese el. Ea o să ne facă treaba. E perfect.

Ryan se încruntase gânditor.

— Lynn? E nevastă-sa, Mal!

— Ştiu. E singura care-l poate prinde cu garda jos. Îl

cunoşti pe ticălos, Ryan. Vrei să dai piept cu el când e pregătit şi de-abia aşteaptă să vii? Dă-o naibii de treabă!

— Şi cum ai s-o convingi pe Lynn s-o facă? N-are nicio logică, Mal.

— Îi spunem care e faza. Ori îl aranjează, ori moare. Aşa trebuie să-i punem problema. Îi arătăm că vorbim serios: ori ea, ori el.

Ryan reflectă pe îndelete la spusele lui Mal, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Ştiu şi eu, Mal… Lynn e nevastă-sa, nu ştiu ce să zic…

— Nu vrei să te pui tu cu el, Ryan.

— Da, ştiu.

— Merită încercat. Dacă nu merge, schimbăm tactica, asta-i tot.

Ryan se încruntase şi mai tare.

— Nu avem prea mult timp, zisese Mal repede. Trebuie să acţionăm înainte s-o facă el.

— Bine. În regulă. Încercăm.

Trecând prin hol, Ryan se abătuse o clipă prin camera lui Sill. Acum nu mai trebuia să se ocupe decât de Parker.

Dormitoarele erau unite două câte două de o baie, în care se putea intra din ambele. Se duseseră în dormitorul de lângă cel ocupat de Parker şi de Lynn şi aşteptaseră în dreptul uşii întredeschise de la baie.

Femeia intrase în cele din urmă pe uşa din celălalt capăt, dezbrăcată, iar ei o prinseseră imediat ce închisese uşa, îmbrâncind-o în celălalt dormitor. Ryan îi arătase cuţitul mânjit cu ceva închis la culoare, iar Mal îi flutura prin faţă arma lui. Lynn avusese atâta minte cât să nu ţipe.

— Avem să-ţi spunem ceva, zisese Mal vorbind încet şi repede. Ascultă-mă cu atenţie! Are să moară cineva în camera de alături în noaptea asta şi ai de ales cine, ori tu, ori Parker. Chiar amândoi dacă vrei. Care să fie?

Se holbase la el şi dăduse din cap nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Ce e, Mal? Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ţi-am zis. Are să moară cineva acolo. Tu sau Parker.

Alege!

— Cum o să…? Nu pricep, Mal. Te rog, nu înţeleg ce vrei să zici!

— Ryan, atinge-o cu cuţitul!

O atinsese cu vârful lamei sub sânul stâng, neapăsând suficient cât să-i străpungă pielea. Lynn amuţise, iar chipul îi era lipsit de expresie.

— Alege, Lynn! Tu sau Parker. Repede!

Femeia îşi trecuse limba peste buze, fixându-i cu privirea când pe unul, când pe celălalt. În cele din urmă, cu un glas aproape prea slab ca să poată fi auzit, şoptise:

— Nu vreau să mor.

Mal avea pistolul automat al lui Sill în buzunar. Îl scoase şi-i dădu lui Lynn revolverul lui, spunându-i:

— Îndreaptă-l spre mine sau spre Ryan şi eşti moartă!

Ea se uitase la revolverul din mână şi apoi la figura lui, după care iar la revolver.

— Vrei să…? Vrei ca eu să…?

— Gândeşte-te bine! Nu te grăbi!

Se uitase ostentativ la ceas.

— Ai treizeci de secunde.

— Nu se poate să vrei ca eu să… să…

— Ai douăzeci şi cinci de secunde.

— Mal, te rog! Pentru numele lui Dumnezeu, Mal!

— Douăzeci de secunde. Ryan, ia mai atinge-o cu cuţitul!

Ryan o împunsese cu vârful lamei în acelaşi loc de sub sân, când Mal îi spusese:

— Nu, nu acolo! Pe sfârc.

Femeia tresărise.

— Zece secunde. Da sau nu?

— Oh, Doamne! şoptise ea.

Îi fusese frică să se mişte sub apăsarea cuţitului.

— Nu mă pune să-l ucid, Mal!

— Patru secunde. Apasă mai tare, Ryan! Două secunde. Una…

— Bine!

Mal răsuflase uşurat de povara care îi apăsase pe umeri. N-o voia moartă. Era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

Îi ieşea treaba bine, fiecare detaliu, şi el căpăta tot ce-şi dorise vreodată. Voia toată prada ca apoi să dea banii înapoi sindicatului şi să se întoarcă în Firmă, acolo unde-i era locul. Îşi lua caşcavalul, bucată cu bucată, mai întâi pe a lui Chester, apoi pe a lui Sill, iar acum pe a lui Parker şi în curând şi pe a lui Ryan. O voia şi pe Lynn, care era complet legată de Parker, şi avea să o ia şi pe ea.

Urma să-l ajute să-i omoare soţul, lucru care avea să o lege de el. Ştiind că ar fi putut alege moartea, dar n-o făcuse, ar fi trebuit să-şi dea seama cât de puţin îl iubea pe Parker şi ar fi avut nevoie de cineva care să ştie şi el acest lucru şi tot s-o dorească. Acel cineva avea să fie el, Mal, cel care comisese fapta împreună cu ea, cel pentru care ea omorâse un om.

Însă nu se terminase încă. Îi explicase cum să procedeze. El şi cu Ryan aveau să fie în baia dintre camere, aşteptând. Nu aveau pretenţia să o facă imediat. Putea să nu se grăbească, să aştepte momentul potrivit. Parker însă nu trebuia să iasă viu din cameră, ori de nu, în secunda următoare ar fi fost moartă.

Iar dacă încerca să-l avertizeze, Mal şi cu Ryan aveau s-o ştie. Aveau să stea cu ochii pe ea, aveau să asculte, aveau să ştie. Un cuvânt nepotrivit şi ea şi cu Parker aveau să moară împreună în acelaşi moment. Îi explicase totul de două ori, asigurându-se că pricepuse. Ea se uitase la el cu o expresie tâmpă pe faţă, urmărindu-i mai degrabă mişcarea buzelor decât ochii.

— În regulă, spusese ea când el terminase de vorbit. Am s-o fac. Ţi-am zis că am s-o fac.

— Bine.

Voise s-o mângâie pe umăr, să-i atingă carnea, dar instinctul îl avertizase să n-o facă.

Femeia traversase baia spre camera în care Parker o aştepta întins în pat. Se dusese în diagonală spre el, cu arma în mâna dreaptă lipită de coapsă ca să nu i-o vadă. Când se aplecase să se bage în pat lângă el, reuşise s-o strecoare sub saltea, după care Parker o înconjurase cu braţele simţindu-se posedat din nou de acea forţă

nestăpânită.

Mal stătuse în baie cu un ochi închis, privind cu celălalt prin crăpătura uşii. Trupurile se mişcaseră în pat în lumina slabă, iar el le privise într-o stare de trăire suspendată, aşteptând să se termine, să moară Parker, iar ea să fie a lui.

Ryan îl trăsese de mână, făcând semn spre celălalt dormitor şi Mal se supusese iritat. Ryan îl întrebase în şoaptă de ce nu-i făceau felul lui Parker chiar în acel moment, din cadrul uşii de la baie.

Mal dăduse exasperat din cap.

— S-ar putea s-o omorâm şi pe ea. Iar pe ea o vreau eu.

— Dar ea nu te vrea pe tine, Mal.

— O să mă vrea, îi replicase el şi îşi reluase locul de lângă uşă.

Cei doi din pat erau ca nişte animale din junglă. Îi privise şi nu-i venise să creadă că femeia era mereu aşa de extenuantă în pat. Îşi lua rămas-bun de la bărbatul ei în stil mare. Sau poate pur şi simplu era conştientă că Mal se uita la ei şi încerca să-i arate ce pricepută e.

O ţinuseră tot aşa până când Parker se sculase în cele din urmă din pat şi se întinsese după haine. Îşi puse pe el o cămaşă şi o pereche de pantaloni, atâta tot, şi-şi luase pistolul automat de pe noptieră. Mal îl auzise spunând:

— Acum mă duc la Mal.

El şi Ryan se uitaseră unul la altul. Pentru Ryan aceste cuvinte confirmau ceea ce-i spusese Mal. Pentru Mal însemnau constatarea cu surprindere că era adevărat tot ceea ce-i spusese lui Ryan. Nenorocitul chiar avea de gând să-l ucidă!

Îl văzuseră pe Parker pornind spre uşă şi pe Lynn aruncându-le o privire fugară, cu o expresie de frică şi nehotărâre pe chip. Mal crăpase uşa cu vreo doi centimetri, suficient cât femeia să-i vadă pistolul automat din mână, moment în care Lynn băgase mâna sub saltea, scosese revolverul şi-l strigase pe Parker.

Văzuseră primul glonţ nimerindu-l în burtă şi apoi cum femeia mai trăsese încă cinci cuprinsă de panică şi

aruncase apoi arma, urlând. După care cei doi intraseră în cameră.

Apoi Mal îl trimisese pe Ryan la garaj după nişte benzină. Aveau să dea foc casei ca să scape de toate dovezile.

Îi spusese lui Lynn să se îmbrace. Avusese de gând s-o posede pentru prima oară chiar în acel moment, în camera în care se afla şi bărbatul ei mort, dar expresia de pe faţa femeii îl oprise. În plus de asta, simţise brusc nevoia să plece de-acolo, să lase totul în urma lui.

Dăduseră foc casei şi plecaseră, iar în drum spre avion îl împuşcase pe Ryan în spate.

— Ştiu şi eu să pilotez, îi spusese Mal rânjind lui Lynn. Habar n-a avut. Sunt mai deştept decât mă credea Parker.

În avion îi explicase de ce se simţise îndreptăţit să facă ceea ce făcuse.

— Parker se gândea să mă omoare, nu-i aşa? Ori el, ori eu. Aşa cum a fost treaba şi în cazul nostru. Aceeaşi chestie.

Ea îi răspunsese numai când i-o ceruse el şi atunci monosilabic.

O avusese pentru prima oară la Chicago.

Se dusese la Firmă şi le dăduse banii, iar ei se holbaseră la el. Nu le venise să-şi creadă ochilor.

— Te anunţăm noi, Mal, îi ziseseră. Te sunăm peste vreo două zile.

Aşa că se întorsese la hotel, unde femeia îl aştepta neavând unde să se ducă, şi acolo o avusese pentru prima oară. Iar ea zăcuse inertă în pat. O lovise aşa cum valurile lovesc o stâncă şi ca o stană de piatră se comportase şi ea. Lipsită de expresie, de reacţie trupească, cu gândurile plecate cine ştie unde.

Atunci el se gândise că era prea devreme, că avea nevoie de ceva timp să-şi revină. Nu-i contestase dreptul de a o poseda, nu exista nicio problemă la acest capitol. Avea să-i treacă cât de curând.

Două zile mai târziu, venise un tip de la Firmă. Îl impresionase calitatea apartamentului, asta se vedea clar,

precum şi calitatea femeii care era cu Mal. Iar Firma era clar impresionată şi de banii pe care i-i plătise.

Un tip care avea sânge-n el să se ducă şi să facă rost de aşa o cantitate de moloz şi care avea şi loialitatea necesară să folosească banii pentru a-şi plăti datoria faţă de Firmă, era genul de om de care aceasta avea nevoie. Aveau un post pentru el. Dacă-şi făcea bine treaba de data asta, era aranjat.

Exista însă o mică problemă. Ar fi fost mai bine să nu lucreze la Chicago. Mulţi dintre membrii de rând din oraş ştiau de gafa lui, ceea ce i-ar fi îngreunat sarcina de administrator. Aveau o slujbă pentru el la New York.

Pe Mal nu-l deranja. Nu se prea omora după Chicago. Se gândise că avea să-i placă la New York.

Cum n-avea unde să se ducă, Lynn venise cu el.

La New York îl făcuseră director de vânzări la divizia de băuturi. În Districtul Columbia ţigările erau ieftine şi nu exista TVA[9]. În Canada erau scumpe, iar mărcile americane importate erau supuse taxelor. Pe de altă parte, whisky-ul canadian era ieftin în ţara sa de origine, dar în SUA era supus unei taxe de import, ceea ce-l făcea scump.

Drept care, maşini pline cu ţigări plecau de la Washington spre nord şi se întorceau pline de whisky de la Montreal. Cam jumătate din încărcătura de alcool se oprea la New York, iar restul cobora spre Washington.

Mal era cel care recepţiona transporturile de băutură la New York. Coordona echipa care o vindea unor restaurante, baruri şi magazine de băuturi atent alese. Munca lui era pur administrativă, trebuia să aibă grijă să ajungă cantităţile potrivite în locurile potrivite la ora potrivită şi să nu ciupească nimeni din bani. Era o muncă pe care o putea face, care i-ar fi putut plăcea. Se integrase bine.

Lynn rămăsese cu el. Nu avea unde să se ducă. Însă nu devenise mai caldă faţă de el, indiferent de strădaniile lui Mal, indiferent de cât de mult timp ar fi petrecut în

[9] În original „sales tax” – un echivalent aproximativ al taxei pe valoare adăugată.

compania ei, indiferent de cât de mulţi bani ar fi cheltuit cu ea, indiferent de orice-ar fi făcut. Era ca o păpuşă în mărime naturală, atât şi nimic mai mult. Ca şi cum trupul lui masiv, transpirat şi gâfâind nici n-ar fi existat.

Începuse să-şi caute satisfacţia în altă parte, la Pearl şi la altele. Se mutase de tot până la urmă, dându-i suficient mălai cât să se întreţină, iar ea rămăsese acolo pentru că n-avea unde să se ducă. Într-un final îi dăduse prin cap că ar fi trebuit să se teamă de ea, că poate într-o bună zi s-ar fi putut hotărî, într-un gest de spăşire disperată, să-l ucidă la fel cum îl ucisese pe Parker. Aşa că, atunci când se mutase, se asigurase că n-avea cum să dea de el. Femeia nu obiectase, nici măcar nu se gândise că ar vrea să-l găsească vreodată pentru vreo problemă.

Trecuse timpul, iar el se obişnuise cu noua lui viaţă, cu slujba, cu oamenii şi cu oraşul, ştiind că-şi făcea bine treaba şi că, într-un an sau doi, avea să fie luat în calcul pentru o avansare pe scara ierarhică. Insula Keeley, domeniul vedetei şi cei optzeci de mii de dolari deveniseră amintiri îndepărtate, până când un tip pe nume Stegman îi spusese că Parker era în viaţă şi-l căuta.

Mortul îşi împlinise ambiţiile. Mal avusese parte de cel mai bun apartament de hotel şi de o profesionistă la pat. Chiar la ţanc.

PARTEA A TREIA

1

Lui Parker îi fusese greu să-i ia urma lui Mal de la tipul cu taxiurile din Canarsie, Stegman, până la fereastra Hotelului Sf. David. În Canarsie nimerise într-o fundătură. Lynn fusese uşor de găsit, apărea în cartea de telefoane cu un număr pe numele ei. Nu avea de ce să nu apară – credeau că Parker e mort. Însă Mal era mai prudent. Sau poate se folosea de un alt nume.

Drept care Parker se întorsese de la Canarsie în Manhattan, la hotelul unde îi păstraseră camera pentru că nu le spusese să n-o facă. Se dezbrăcase de hainele purtate în ultimele trei zile, făcuse un duş, se bărbierise, se îmbrăcase iar şi ieşise să mănânce ceva şi să reflecteze asupra problemei.

Stând la masă la restaurant îşi făcuse planul. Încercase să ajungă la Mal prin Lynn, dar îi pierduse urma aproape înainte să o prindă. Aşa că acum trebuia să încerce altă soluţie. Mal probabil că îşi reluase legăturile cu sindicatul. Poate că putea să-l găsească prin intermediul acestuia.

Nu-i surâdea ideea. Membrii sindicatului aveau reputaţia de a fi uniţi. Ar fi început să caute, iar Mal ar fi prins de veste imediat şi şi-ar fi dat seama că Parker era în viaţă şi că îl căuta. Dar asta avea să-l scoată pe Mal din ascunzătoare. Altfel, îi era blocat drumul şi altă cale n-avea.

Termină de mâncat şi luă un taxi înspre intersecţia dintre Central Park West şi 104th Street. În acest loc se afla capătul rău famat al parcului, unde mahalalele se întindeau spre sud şi est luând cu asalt zona verde. Parker merse spre vest pe 104th Street până ajunse la o băcănie care se numea BODEGA, termenul spaniol pentru băcănie, după cum scria pe firma cu litere negre pe un fond galben de dedesubtul siglei Pepsi-Cola. Sub BODEGA se afla trecut numele proprietarului cu litere mici şi negre. „Delgardo”.

Înăuntru te întâmpina o duhoare de otravă de gândaci

amestecată cu miros de făină stricată, ceară de parchet, lemn vechi, oameni şi vreo sută de alte lucruri. Două femei scunde şi corpolente îmbrăcate în negru pipăiau chiflele tari. În spaţiul îngust din spatele tejghelei un grăsan pitic cu mustaţă groasă se scărpina în cotul stâng, privind în gol.

Parker îşi făcu loc să treacă printre femei şi-l întrebă pe bărbat:

— Mai e Jimmy pe-aici?

Delgardo continuă să se scarpine în cot. Reveni în cele din urmă la realitate şi studie chipul lui Parker.

— Eşti prieten cu el?

— Mda.

— Şi-atunci cum se face că nu ştii unde e?

— N-am ţinut legătura.

— Şi cum se face că nu te-am mai văzut?

— Jimmy a fost şofer pentru treaba aia cu salariile din Buffalo.

Mâinile lui Delgardo zvâcniră brusc, iar ochii lui aruncară o privire îngrijorată către cele două femei. Apoi îl avertiză pe Parker cu voce joasă:

— Nu vorbi aşa!

Parker răspunse pe acelaşi ton ca mai înainte:

— Tu ai vrut să ştii cine sunt. Acum ştii. Acum poţi să-mi spui unde-i Jimmy.

Delgardo se foi un pic, însă cele două femei nu păreau să fie interesate de discuţia lor. Îşi pipăi nervos mustaţa cu degetele şi zise:

— Vino în spate!

Parker îl urmă în interiorul magazinului, dincolo de perdeaua unsuroasă. În încăperea din spate duhoarea era şi mai puternică. Delgardo, care mirosea a ardei iuţi, se apropie de el şi-i şopti:

— E în Canada. Tot şofer, pricepi tu.

— Ţigări?

— Da.

— Când se întoarce?

— În două sau trei zile.

— Dă-mi un creion şi nişte hârtie!

— Da. Aşteaptă aici!

Parker rămase acolo şi îşi aprinse o ţigară ca să nu mai simtă duhoarea, cât timp Delgardo era în partea din faţă a magazinului. Se auzi un schimb rapid de replici în spaniolă între acesta şi una dintre femei sau amândouă. Îi furaseră ceva cât fusese în spate.

Se întoarse supărat şi trase adânc aer în piept, apoi ridică din umeri zicându-i lui Parker:

— Ştii cum sunt.

Îi dădu un creion galben lung şi un carneţel unsuros de opt pe treisprezece centimetri, iar Parker scrise pe el numele hotelului lui.

— Când se întoarce, zi-i să mă sune aici! Să-i spui că l-a căutat Parker. Dacă nu sunt, să lase mesaj.

— Parker? Mai bine scrie-ţi şi numele!

— E uşor de ţinut minte.

Parker îi înapoie carneţelul şi creionul. Delgardo ezită, vrând să scrie numele, după care ridică din umeri şi îl conduse în partea din faţă a magazinului.

Cele două femei erau tot acolo, tăcute şi speriate. În magazin mai erau şi doi poliţişti în uniformă. Îl studiară pe Parker cu nişte figuri inexpresive şi dure, iar el le zise:

— Portofelul.

Apoi îşi duse încet mâna la buzunarul din spate al pantalonilor. Cei doi îl aşteptară să scoată portofelul pe care Parker îl înmână celui care era mai aproape de el.

Citiră amândoi ce scria pe permisul de conducere, care-l identifica drept Edward Johnson, după care îi înapoiară portofelul şi unul dintre ei îl întrebă:

— Ce căutai în camera din spate a magazinului? Ai cumpărat sau ai vândut ceva?

— Nici una, nici alta.

— Nici vorbă de aşa ceva, domnilor poliţişti, zise Delgardo agitat. Mă cunoaşteţi, nu mă ocup cu d-astea.

Transpira pe sub mustaţă.

— D-astea? întrebă unul dintre poliţişti.

Delgardo părea tulburat. Parker zise:

— Adică nu cu chestii precum heroina.

Îşi scoase haina, îşi suflecă mânecile şi le arătă încheieturile braţelor.

— N-o iau, n-o cumpăr, n-o vând şi nici n-o duc cu mine. Scoateţi-le pe muieri de-aici şi vă arăt picioarele. N-am urme de ace nici acolo.

— Nu e nevoie, spuse unul dintre poliţişti. Doar goleşteţi buzunarele. Şi tu, Delgardo! Să vedem şi carneţelul!

Aruncă o privire pe carneţel apoi se uită la Parker.

— Ce-i cu Hotelul Carlington?

— Acolo stau, răspunse Parker.

— Nu asta scrie pe permisul de conducere.

— M-am certat cu nevastă-mea.

— Ce treabă aveai în camera din spate?

— Am băut o Cola împreună. Sunt un vechi prieten de-al lui Jimmy. Am venit să-l caut.

— Vechi prieten de unde?

— Din nordul statului. Am lucrat pentru acelaşi transportator la Buffalo.

— Şi atunci cum se face că n-ai permis de şofer profesionist?

— Nu mai lucrez în branşă.

— Şi atunci cu ce te ocupi?

— Sunt şomer. Am fost concediat. De-aici şi cearta.

— Care ceartă?

— Cu nevastă-mea. V-am spus.

— De unde-ai fost concediat?

— De la General Electric de pe Insulă.

Poliţistul rămase pe gânduri vreme de un minut muşcându-şi obrajii, apoi se uită la partenerul său.

— Spui poveşti frumoase, Johnson. Dar e ceva dubios la tine.

Parker dădu din umeri.

— Cum se face că ştii aşa bine de droguri? Cum de-ai adus vorba de ele de cum ne-ai văzut?

— Asta e reputaţia cartierului, replică Parker. Citesc

Post[10].

— Mda. Treci cu faţa la peretele ăla!

Parker se întoarse cu faţa la perete sprijinindu-se în mâini, iar poliţistul îl percheziţionă scurt, după care făcu un pas înapoi şi zise:

— În regulă.

— N-am nimic, spusese Parker. Acum pot să-mi iau lucrurile?

— Da.

Parker îşi luă portofelul, mărunţişul şi ţigările de pe tejghea şi le puse la loc în buzunar uitându-se cum era percheziţionat Delgardo şi găsit şi el fără nimic suspect. Poliţistul dădu din cap morocănos în direcţia lui Parker şi zise:

— Poţi să pleci. Ne mai vedem noi prin zonă.

— Nu prea cred, replică Parker. Centrul e mai civilizat.

— N-am cerut noi secţia asta, comentă poliţistul.

— Nimeni n-a cerut-o.

— Şterge-o! zise celălalt poliţist.

Parker ieşi făcându-şi loc printre cele două femei încă îngrozite. Acestea nu înţeleseseră o vorbă. Credeau că Delgardo chemase poliţia să le aresteze pentru că-i furaseră din magazin.

[10] *New York Post,* cotidian american şi unul dintre cele mai bine vândute ziare din Statele Unite.

2

— Caut o femeie, zise Parker.

Femeia îl privi cu un zâmbet superior.

— Şi eu ce sunt, barosane, pepene?

Parker luă în mână paharul de bere uitându-se la inelul rece şi umed pe care acesta-l lăsase pe tejgheaua barului.

— Una anume.

Femeia ridică dintr-o sprânceană. Şi le pensase pe cele naturale şi pictase altele unde nu trebuia, aşa că atunci când ridica dintr-o sprânceană arăta ciudat, ca un personaj de desene animate prost realizat.

— O târfă? Nu le ştiu pe toate, scumpete.

— Ia comenzi prin telefon. Nu e de capul ei, are legături cu organizaţia.

Interlocutoarea lui dădu din cap.

— Atunci n-am de unde s-o cunosc.

Parker goli paharul şi-i făcu semn barmanului să-i mai aducă un rând.

— Ştii pe cineva care ar putea s-o cunoască?

— Poate că da, poate că nu.

Venise băutura şi femeia zise:

— Mulţam. Şi de ce ţi-aş spune ţie ceva? Nu te cunosc şi nu ştiu absolut nimic despre tine.

Parker se uită la ea.

— Am eu faţă de om al legii?

Femeia râse.

— Nu prea. Asta chiar nu eşti. Dar poate că vrei să-i faci greutăţi. Poate că te-a molipsit de ciuperca piciorului sau mai ştiu eu ce.

— Sunt fratele ei, minţi Parker. Am pierdut legătura. Mi-a zis doctorul că am un pic de cancer la gât. Vreau s-o caut, ştii şi tu cum e. E ultima mea şansă.

Femeia păru şocată şi îndurerată.

— Doamne! exclamă ea. Ce nasol, omule! Îmi pare rău.

Parker ridică din umeri.

— Am dus-o bine în viaţă. Mai am vreo şase luni de trăit,

aşa că m-am gândit s-o caut. Numai pe ea şi pe o mătuşă de-a noastră le mai am şi pe mătuşă n-aş căuta-o nici dacar avea leac pentru cancer.

— Doamne! zise ea iar.

Îşi încruntă sprâncenele la gândul că oamenii sunt muritori.

— Te înţeleg, omule, îi zise femeia. Poate crezi că nu, dar te înţeleg. În meseria asta împuţită trebuie să te gândeşti tot timpul la boli. Am cunoscut o fată cu care am şi locuit. Nu se simţea prea bine şi o durea la înghiţit, iar uneori scuipa sânge aşa că s-a gândit c-o avea tuberculoză. I-am tot zis să se ducă la policlinică şi când s-a dus au internat-o în spital. Avea ceva în gât. Nu cancer. Boală profesională, înţelegi?

Parker dădu din cap că da. Puţin îi păsa, dar dacă o lăsa să vorbească, poate îi spunea şi de cealaltă tipă.

— Tot acolo e. M-am dus s-o văd o dată şi arăta groaznic. Ca o baborniţă, pricepi? Nici să vorbească nu mai putea, doar să cârâie. Asta a fost cam acum şase luni, atunci m-am dus s-o văd. Şi mi-a ajuns, fratele meu, nu m-am mai dus de-atunci. E posibil să fi şi murit între timp. Ar fi mai bine pentru ea, spuse femeia, apoi realiză că vorbise prea mult şi făcu ochii mari punându-şi mâna la gură.

— Nu face nimic, zise Parker. Ştiu ce vrei să zici. Eu nu cred c-o să aştept până se ajunge la asta. Când s-o înrăutăţi situaţia prea tare, o să-mi tai vena asta de-aici.

Întoarse mâna şi îi arătă încheietura.

— Vezi? Asta albastră de-aici.

Femeia tremură cuprinsă de un fior rece.

— Nu mai vorbi aşa, scumpete? Mă deprimi de tot.

— Scuze.

Parker dădu pe gât jumătate din bere.

— Aşa, cu soră-mea…

— Cum o cheamă? Cine ştie, poate c-o cunosc.

— Ultima dată când am auzit de ea îşi spunea Rose Leigh.

Femeia îşi stoarse creierii încruntându-şi sprâncenele ciudate. Dădu din cap că nu o ştie şi spuse:

— Nu, nu cred c-o ştiu. Pentru o clipă mi s-a părut cunoscut numele ei, dar nu, n-o ştiu.

— E din cântecul ăla vechi. „Rosalie, draga mea, Rosalie, iubita mea” – de-aia ţi se pare cunoscut.

— Posibil. Uite ce e, s-ar putea s-o cunoască Bernie.

— Bernie?

— Barmanul. Uneori fetele primesc apeluri aici.

Femeia ridică mâna.

— Hei, Bernie!

Acesta se apropie cu o figură inexpresivă.

— Încă un rând?

— Într-un minut, zise femeia, apoi se aplecă peste tejghea spre el, concentrată şi insistentă.

— Uite ce e, Bernie, ştii o prostituată pe nume Rose Leigh? Ca aia din cântec?

— Rose?

Bărbatul ridică din umeri.

— Din vedere nu. Nu vine deloc pe aici. Dar îi ştiu numele de la telefon.

— Ăsta e fratele ei, spuse femeia împungându-l pe Parker cu degetul cu unghie vopsită violet. O caută.

Bernie îl studie pe Parker imperturbabil.

— Ca s-o ia acasă?

Parker dădu din cap în semn că nu.

— N-am mai ţinut legătura. Nu vreau decât s-o văd.

— E bolnav, zise femeia cu glas scăzut ca un actor care-şi zice aparteul. Vrea să-şi vadă sora, pricepi?

Bernie nu era sentimental.

— Şi ce vrei de la mine?

— Unde-o găseşte?

— De unde să ştiu eu? Ştiu numele doar de la telefon.

— Unde găsesc pe cineva care să ştie unde e? îl întrebă Parker.

Bernie reflectă asupra întrebării.

— Nu te cunosc, amice, răspunse el într-un târziu. N-aş vrea să-ţi spun ceva ce n-ar trebui.

Femeia cu gura spartă se băgă în discuţie.

— Poate poţi să suni pe cineva să-i spună că e fratele ei

în oraş.

Lui Bernie îi surâse ideea.

— Da. Cu asta pot să te ajut.

— Spune-le că e Parker! Aşa o să ştie că e vorba despre mine.

Barmanul dădu din cap. Plecă, iar femeia zise:

— Ai venit unde trebuie, domnule. Bernie te poate ajuta.

— Am venit unde ştiam că sunt curvele, replică el.

— Că tot veni vorba, trebuie să-mi câştig şi eu pâinea. Mi-ar plăcea să mai stau de vorbă cu tine, dar…

— Nu face nimic.

— Noroc!

— Mulţumesc.

Femeia coborî de pe scaunul înalt de la bar, îşi trase fusta în jos de pe şoldurile pline şi o porni agale spre uşă. La jumătatea drumului văzu pe cineva care-i făcea semn şi o coti spre o masă cu doi tipi cu nişte figuri flămânde, aşezaţi faţă în faţă. Rămase în picioare lângă masă, discută un pic cu cei doi, după care se întoarse să vorbească cu o tipă aşezată la celălalt capăt al tejghelei barului. Aceasta îi studie pe cei doi bărbaţi, dădu aprobator din cap şi se duseră amândouă la masa acestora.

Parker privise toată scena în oglinda de la bar. Cei patru, acum două perechi, tocmai se ridicau de la masă când Bernie se întoarse de la telefonul public.

— O să mă sune în curând.

— Le-ai zis că e vorba de Parker?

— Da.

— Bine, mulţam.

Îşi împinse în faţă paharul gol.

— Încă unul la fel.

Aştepta de douăzeci şi cinci de minute. Dacă nu mergea nici aşa, dacă nu putea da de ea sau ea nu putea să afle unde era Mal, ar fi fost nevoit să-l aştepte pe Jimmy Delgardo. Iar dacă nu mergea nici cu Jimmy, avea să fie nevoit să încerce o cu totul altă soluţie. Nu conta. Avea tot timpul din lume. Mal, grangure. Pe unde stai tu cocoţat, Mal?

Când sună telefonul din cabină, se uită la Bernie cum se îndreaptă încet spre el luând-o intenţionat de-a lungul barului. Bărbatul ridică clapa de la capăt şi ieşi, o coborî la loc, intră în cabină şi închise uşa. Ridică receptorul, vorbi şi ascultă. Apoi se uită la Parker, iar cei doi rămaseră cu ochii unul la altul. Barmanul vorbi iar, descriindu-l.

În cele din urmă lăsă receptorul pe policioară şi deschise uşa.

— Pe tine te caută.

Parker intră în cabina de telefon şi închise uşa. Înăuntru era foarte cald. Înainte să ia receptorul în mână porni ventilatorul, care începu să zbârnâie suflând aer spre ceafa lui.

— Alo.

— Bine, şmechere, cine eşti? întrebă o voce de femeie.

— Bună, Wanda.

— Mă cheamă Rose.

— Te chema Wanda. Aici e Parker, cum ţi-a zis şi tipul ăla.

— Mai încearcă, şmechere! Parker e mort.

— Ştiu. Dar nu puteam să mă odihnesc în pace până nu-ţi dădeam ăia douăzeci de dolari.

Auzise un zumzăit pe fir câteva clipe, după care femeia vorbi din nou.

— Chiar eşti tu, Parker?

— Ţi-am zis că da.

— Dar… m-am întâlnit cu Lynn la Stern acum patru luni. Mi-a zis că eşti mort.

— Aşa credea ea. Vreau să discut cu tine.

— Ai noroc. Sunt în liberele lunare. Vino pe West 65th Street, la numărul 298, numele în dreptul soneriei de jos.

— Vin chiar acum.

— Stai puţin! Dă-mi-l pe barman la telefon! Trebuie să-i spun dacă minţi sau nu.

— Desigur.

Ieşi din cabina telefonică şi brusc i se păru că era mult mai răcoare în bar. Dădu cu ochii de Bernie şi-i făcu semn spre telefon.

— Vrea să vorbească iar cu tine.

Bernie încuviinţă din cap şi veni. În drum spre telefon îi spuse:

— Mai stai pe-aici un pic, bine?

Dădu din cap în semn că da. Cei doi tipi de la celălalt capăt al tejghelei barului sigur nu se uitau la el.

Bernie vorbi puţin la telefon după care închise şi reveni. Un zâmbet îi urcă lugubru din stomac, dispărând când îi ajunse pe faţă.

— E în regulă, prietene. Mă bucur că te-am putut ajuta.

— Mulţumesc încă o dată, îi răspunse Parker, apoi se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă.

Cei doi din capătul barului se uitară atunci la el.

3

Nu se schimbase. Tot de şaptesprezece ani arăta, deşi se apropia de treizeci şi cinci. La asta contribuia şi faptul că era micuţă de statură, abia un metru cincizeci şi doi şi avea oase fine. Avea ochii mari, rotunzi şi verzi, părul de un roşu ca para focului şi gura ca un mugur de trandafir ce înflorea roşiatică pe un ten de un alb curat.

Trupul îi era frumos proporţionat pentru statura ei, cu sâni conici bine definiţi, talie fragilă şi nişte şolduri joase. Numai vorbele o dădeau de gol, pentru că nu vorbea deloc ca o studentă la început de facultate.

Femeia deschise uşa trântind-o de perete. Era îmbrăcată într-o rochie lungă şi largă cu cel puţin zece culori. Când îl văzu pe Parker strigă:

— Vino-ncoace, ticălos mic, lasă-mă să-ţi urez bun revenit la viaţă!

Parker clătină din cap, trecu pe lângă ea, intră în hol şi coborî două trepte până în salonul ce amintea de unul de pe platourile de filmare. Figurine de porţelan, majoritatea broaşte, stăteau îngrămădite pe toate mesele.

— Parker cel posomorât, zise ea închizând uşa şi coborând după el. Eşti la fel ca de obicei.

— Şi tu. Am venit să-ţi cer o favoare.

— Şi eu care credeam că eşti fratele meu de mult pierdut. Stai jos. Ce bei?

— O bere.

— Am şi o votcă.

— Bere.

— Ei bine, la naiba! Ar fi trebuit să ştiu că Parker nu face vizite de curtoazie. Nu trebuie să bei berea dacă nu vrei.

— Bine, spuse el.

Se aşează pe canapea.

— Arăţi bine, zise Parker.

Femeia se trânti pe fotoliul de piele din faţa lui, cu un picior peste braţul acestuia.

— Flecăreala n-a fost niciodată punctul tău forte. Dă-i drumul, ce vrei!

— Cunoşti un tip pe nume Mal Resnick?

Rose strânse din umeri, îşi muşcă buza de jos şi rămase cu privirea fixată într-o parte, pe un abajur cu ciucuri.

— Resnick, zise ea.

Cuvântul se auzise încet din cauză că femeia îşi ţinea încă cu dinţii colţul buzei inferioare.

— Resnick.

După aceea dădu din cap şi sări în picioare. „Nu, nu-mi spune nimic. Era unul de-ai tăi? Ar fi trebuit să-l ştiu de pe Coastă?”

— Nu, de aici din New York. E în sindicat pe undeva.

— În *Firmă*, scumpi. Nu mai spunem sindicat. E prea pe faţă.

— Nu-mi pasă cum îi spuneţi.

— Oricum, ah…

Făcu ochii mari şi şi-i pironi în tavan.

— Ah, jigodia *aia!*

— Îl cunoşti?

— Nu, ştiu *despre* el. Una dintre fete mi l-a vorbit de rău. A reţinut-o pentru toată noaptea – ar fi trebuit să fie cincizeci de dolari în plic şi nu erau decât treizeci şi cinci. I s-a plâns Irmei şi Irma i-a spus că n-are rost să facă gură, că tipul e din Firmă. Mi-a zis că era praf, oricum. Numai mormăieli şi gemete de el şi niciun pic de acţiune.

Parker se aplecă în faţă sprijinindu-se cu coatele pe genunchi şi-şi trosni degetele.

— Poţi să afli unde e?

— Cred că la Firmă, zise ea.

— Ce e asta, un soi de club?

— Nu, e hotelul.

Deschise gura să mai zică ceva, dar se răsuci brusc, întinzându-se după o cutie argintie sculptată, aşezată pe masa din lemn de tec. O deschise, scoase o ţigară cu filtru roşu-trandafiriu şi luă o brichetă grea în formă de urnă grecească.

Parker o urmări cu privirea, aşteptând să-şi aprindă

ţigara înainte să deschidă vorba:

— Bun, Wanda, care-i treaba?

— Spune-mi Rose, da, dragule? M-am dezobişnuit să răspund la celălalt nume.

— Ce e?

Femeia se uită gânditoare la el o clipă, cu figura învăluită în fumul de ţigară, apoi dădu din cap şi zise:

— Suntem prieteni, Parker. Cred că suntem prieteni, dacă se poate spune că unul dintre noi are aşa ceva.

— De-aia am şi venit la tine.

— Sigur că da. Loialitatea prieteniei. Numai că şi eu sunt angajată, Parker. Într-o afacere în care e profitabil să fii loială faţă de companie. Iar companiei nu i-ar plăcea să-i spun oricui despre hotelul Firmei.

— Atunci nu tu mi-ai spus, zise Parker.

Îşi trosni nerăbdător degetele.

— O ştii deja, deci de ce mai aduci vorba de asta? continuă el.

— Cât de puternic eşti, Parker?

Femeia se întoarse şi se duse la ferestrele cu draperii, vorbind peste umăr în timp ce mergea.

— Mereu m-am întrebat. Cred că eşti cel mai puternic bărbat pe care l-am cunoscut.

Se opri şi îşi întoarse capul spre el apucând draperiile cu o mână.

— Mă întreb însă dacă asta e suficient.

— Suficient pentru ce?

Trase draperia la o parte. Fereastra era înaltă şi lată. Rămase în cadrul ei, privind afară, mică şi cu forme armonioase.

— Cauţi un tip din Firmă pe nume Resnick. Dacă te cunosc bine, îl cauţi pentru ceva ce n-o să-i facă plăcere.

— O să-l ucid, zise Parker.

Femeia zâmbi dând aprobator din cap.

— Iată, zise ea. Asta n-o să-i placă. Dar dacă ceva nu merge? Dacă eşti prins şi te întreabă de unde ştii de hotel? Dacă nu te întreabă cu frumosul?

— Am aflat de la un tip pe nume Stegman.

— Oh? Cu Stegman ce ai de împărţit?

— Nimic, doar că e credibilă povestea. Ce, îl cunoşti?

— Nu.

Rose trase draperiile la loc, se mai plimbă prin cameră, apoi se duse în partea cealaltă ca să scuture scrumul într-o scoică albastră.

— În regulă, aşteaptă aici. Vreau să dau un telefon. Vreau să ştiu sigur dacă e acolo sau nu. Dacă vrei totuşi o bere, bucătăria e în direcţia aia.

Femeia ieşi din cameră, iar el îşi umplu timpul aprinzându-şi o ţigară, după care luă o broască verde de porţelan de pe masa cea mai apropiată şi o studie. Strălucea şi avea ochii negri. O întoarse cu fundul în sus şi descoperi că era goală pe dinăuntru şi avea o gaură în partea de jos, lângă care se aflau ştanţate cuvintele „Made în Japan[11]”. Puse broasca la loc şi aruncă o privire prin cameră. Rose o ducea bine în prezent.

Femeia se întoarse şi zise:

— E acolo, am aflat până şi numărul camerei.

— Bun, spuse el ridicându-se în picioare.

Rose zâmbi uşor acru.

— Nu eşti genul care să stea la palavre, zise ea. Ia-ţi ce vrei şi du-te!

— Fiecare lucru la timpul lui, spuse el. Acum nu-mi stă mintea decât la asta. Poate mă întorc mai târziu.

— Vezi să nu! Poftim, l-am notat.

Luă hârtiuţa din mâna femeii şi citi cu atenţie scrisul mic şi îngrijit: Oakwood Arms, la intersecţia dintre Park Avenue şi 57th Street, apartamentul 361. O citi de trei ori, după care o mototoli şi o aruncă într-o scrumieră de sticlă cu formă nedefinită.

— Mulţam.

— Oricând ai nevoie, iubire. Doar suntem prieteni, nu? replicase ea cu un rictus sarcastic.

Parker băgă mâna în buzunar şi scoase portofelul.

— Chiar am vorbit serios de ăia douăzeci de dolari.

Femeia se uită la cele două hârtii de zece pe care i le

[11] Fabricat în Japonia.

întinsese Parker şi ezită să le ia.

— Of, ia mai du-te naibii! Ai grijă să te laşi omorât, ticălosule! Şapte ani şi nici măcar nu mă întrebi ce mai fac!

Parker băgă cele două hârtii de zece dolari în portofel şi portofelul în buzunar.

Rose înşfăcă broasca de porţelan, luându-şi avânt s-o arunce după el, dar se opri. El rămase locului, în aşteptare, privind-o. Ea îşi lăsă braţul să cadă.

— Ar trebui să-i spun că vii.

— N-ai vrea s-o faci, zise el şi ieşi.

4

Chelneriţa îl tot întreba dacă mai dorea ceva.

Asta îl distrăgea de la privitul afară în stradă. Femeia avea verighetă pe deget, aşa că în cele din urmă Parker îi trânti un:

— Care-i treaba, nu ţi-o dă bărbată-tu suficient?

După asta, chelneriţa îl lăsă în pace.

Îi aruncă priviri duşmănoase de la celălalt capăt al tejghelei, dar Parker o putea ignora. Se putea uita afară, în stradă, lăsându-şi ceaşca de cafea de cincisprezece centi să se răcească. Se afla într-o cafenea scumpă de pe Park Avenue. Un sandviş cu pastramă şi pâine de secară, fără unt, optzeci şi cinci de centi. Genul ăsta de local.

Fix peste stradă se afla hotelul Oakwood Arms, o matahală cenuşie de beton cu o firmă modestă. Un individ înalt cu părul alb îşi făcu de lucru o vreme pe treptele de la intrare cu o mătură cu coadă galbenă, după care intră înăuntru. El şi portarul purtau uniforme albastre cu vipuşcă galbenă.

Un taxi trase la scară şi din el coborâră două cucoane corpolente, chicotind una la cealaltă în timp ce se căutau prin portmonee ca să plătească. Un băiat de serviciu în uniformă albastră ieşi repede pe uşa rotativă, coborî treptele şi taximetristul îi deschise portbagajul. Una dintre cucoane avea o valiză bleu, cealaltă una gri-deschis.

Taximetristul plecă după ce primi cincisprezece centi bacşiş, iar când cucoanele şi băiatul de serviciu intrară, din hotel ieşi un tip într-un costum gri-deschis, cu un aer de om avut, urmat de un tip mai tânăr în costum negru, cu aer prudent. Parker se uită la ei şi îi scoase mental de pe listă. Mahăr în cadrul Firmei şi garda lui de corp.

Mahărul făcu semn unui taxi, în timp ce garda de corp cerceta cu privirea de jur împrejur, apoi se urcară amândoi în maşină şi plecară.

Începuse să se întunece. Partea neplăcută era că nu ştia dacă Mal era sau nu înăuntru. Dacă nu era, atunci trebuia

să aştepte să intre şi să iasă iar. Dacă era, atunci treaba ar fi fost mai simplă.

Sosiră oaspeţi, majoritatea evident turişti, câţiva evident membri ai Firmei şi alţi câţiva imposibil de încadrat în vreuna dintre categorii. Niciunul dintre ei nu era Mal şi niciunul dintre ei nu era cunoscut. În afara lui, nu mai stătea nimeni la pândă în apropierea clădirii.

Însă el ştia ce era înăuntru: doi sau trei indivizi care stăteau pe fotoliu în hol, care citeau ziarul şi ridicau privirea ori de câte ori intra cineva. Dacă acel cineva nu era persoana potrivită sau era cineva pe care Firma nu dorea să-l vadă acolo, cei doi sau trei indivizi aveau să-şi lase ziarul la o parte, să se deplaseze la el şi să-l flancheze strâns şi să-l scoată din hol printr-o uşă. Aveau să-l ducă într-o încăpere retrasă unde îl puteau întreba sau îi puteau spune ce doreau să-i spună.

Mal îşi alesese un loc bun în care să locuiască. Era greu să intri acolo fără să te remarce cineva. În stânga şi în dreapta intrării în hol se aflau magazine cu intrarea din stradă – pe stânga o tutungerie şi pe dreapta o cafenea. Din ele se intra în hotel, dar nu-l ajutau cu nimic. Acele intrări aveau să fie şi ele păzite.

Chelneriţa se întoarse. Era încă supărată.

— Dacă nu mai doriţi nimic, atunci lăsaţi locul liber pentru altcineva, îi zise ea.

Parker aruncă o privire în lungul tejghelei. Jumătate dintre scaunele de acolo erau goale.

— Încă o cafea! Asta e rece, spuse el.

Femeia dădu să-i spună ceva, dar proprietarul stătea la casa de marcat şi se uita la ei. Luă ceaşca de cafea, o aduse reumplută şi adăugă încă cincisprezece centi la nota lui.

Avea să fie nevoit să-şi caute alt loc de unde să spioneze. Magazinul vecin era o florărie, după care urma colţul, iar pe partea cealaltă se afla un magazin de antichităţi şi unul de pantofi, apoi tot felul de alte locuri imposibile până la colţul următor. Localul în care se afla avea să se închidă în cele din urmă, iar chelneriţa îl călca pe nervi.

Poate la etajul întâi al vreunuia dintre spaţii. Lăsă pe masă cafeaua neatinsă, dar nu şi bacşiş, plăti proprietarului cei treizeci de centi şi ieşi afară în stradă. Vizavi, o femeie din Firmă se dădu jos dintr-un taxi şi urcă treptele legănându-şi şoldurile. Portarul îi zâmbi şi ea îi întoarse zâmbetul.

Parker rămase pe trotuar uitându-se la ce scria pe ferestrele de la etajul întâi. Dentist, salon de înfrumuseţare, magazin de îmbrăcăminte la mâna a doua, magazin de timbre şi monede, încă un dentist. Se lăsa întunericul şi luminile erau stinse la toate ferestrele, mai puţin la cea a magazinului de îmbrăcăminte. Aruncă o privire peste stradă, dar acolo nu se întâmpla nimic.

Pe uşa de lângă cafenea scria că era intrarea la dentist şi la salonul de înfrumuseţare. Mai scria şi că la etajul al doilea se aflau un magazin de peruci şi un cabinet de avocatură. Parker intră şi o luă în sus pe scări. S-ar fi putut ca Mal să iasă chiar atunci când era el pe scări.

Urcă furios şi ajunse pe palier. Dentistul în dreapta, salonul de înfrumuseţare în stânga, sticlă mată în jumătatea superioară a uşilor. Prin uşa salonului de înfrumuseţare răzbătea lumină. Bătu încleştându-şi nerăbdător celălalt pumn, iar după un minut pe sticlă se putea vedea lăsându-se o umbră şi o voce de femeie întrebă:

— Cine e?

— Am adus cafeaua.

După un moment de nedumerire, veni şi întrebarea:

— Ce cafea? N-am comandat nicio cafea.

— De la cafeneaua de jos. Şeful a zis la salonul de înfrumuseţare.

— Dar eu n-am *comandat* nicio cafea.

— Uite ce e, cucoană, mie mi-au dat comanda pentru salonul de înfrumuseţare!

Femeia deschise uşa ca să se certe cu el. Era micuţă, prea machiată şi când făcu ochii mari la el, Parker o pocni cu pumnul direct în bărbie. Femeia dădu ochii peste cap şi se prăbuşi ca o bucată de sticlă.

Parker intră şi închise repede uşa păşind peste trupul femeii. Se afla într-o anticameră. O lampă cu gât lung ca de lebădă lumina banii de pe birou. Femeia număra încasările din ziua aceea înainte să vină el.

Trecu prin cealaltă uşă în camera întunecată unde se aflau echipamentele şi căştile pentru uscat părul, care aduceau cu nişte insecte cu capete mari din genul celor numite călugăriţe. Privi în jos prin literele cuvântului „Salon” de pe geam. Nu se întâmpla nimic. Poate că Mal ieşise cât fusese el pe scări. În regulă, avea să se întoarcă înainte să se facă dimineaţă.

Poate că femeia aia de la Firmă era pentru el. Poate că nu avea de gând să iasă deloc. Bine, bine, avea timp. Nimic altceva decât timp.

În întuneric, scoase două dintre căşti din priză şi le smulse cablurile, pe care le duse în camera din faţă. Femeia nu se mişcase. Cu unul dintre cabluri îi legă mâinile la spate şi cu celălalt gleznele. Găsi nişte foarfeci într-un sertar lângă un inhalator şi-i tăie o bucată din combinezon din care făcu un căluş. Femeia avea picioare frumoase. Nu acum însă. După ce se termina treaba, după ce Mal avea să fie mort, atunci avea să dorească pe cineva.

Se duse în cealaltă cameră, trase un scaun la fereastră, se aşeză pe el şi începu să fumeze. Oamenii intrau şi ieşeau.

Poziţia nu era una bună. Dacă Mal ieşea şi făcea semn unui taxi? S-ar putea să fie nevoit să aştepte câteva minute să vină taxiul, suficient cât Parker să ajungă jos, dar poate că nu. Dacă ieşea şi mergea pe jos, ar fi fost mai bine. Dacă nu ieşea deloc, atunci ar fi fost rău.

Trebuia să existe o cale să intre. Hotelul nu era chiar pe colţ. Lângă el, pe partea cealaltă a străzii, se afla o clădire înaltă de birouri. De cealaltă parte a lui se afla un alt hotel. Oakwood Arms avea zece etaje, hotelul din stânga lui doar opt. Clădirea de birouri avea douăzeci şi ceva.

Să intre de pe acoperiş? Asta ar fi însemnat să coboare apoi la etajul al doilea. Nu-i surâdea ideea. Însă dacă nu se întâmpla nimic până la ora două, avea să fie nevoit s-o

pună în aplicare.

Oamenii intrau şi ieşeau. Îl recunoscu pe unul dintre ei, îl mai văzuse prin Chicago. Un om din Firmă. Dar nu Mal.

Fumă şi ultima ţigară, ceea ce-l enerva. Nu voia să plece de la fereastră, şi totuşi o făcu. Pe birou era geanta femeii, împinsă la o parte din calea banilor. Avea o jumătate de pachet de ţigări cu filtru. Şi le băgă în buzunarul de la piept al cămăşii.

Se uita la ea, era tot fără cunoştinţă. Asta îl deranja. Zăcea pe o parte, cu faţa în umbră. Se duse la ea să se uite mai atent şi-i observă ochii ieşiţi din orbite, gâtul şi faţa de un roşu-vineţiu cu pete. Îşi aminti de inhalatorul din sertarul cu foarfeci. Femeia avea probleme cu sinusurile sau ceva de genul ăsta şi i se înfundase nasul.

Stupid. Nu-i plăcea situaţia, era ceva stupid. Nu avea niciun motiv să moară. Niciun motiv să moară de la un căluş la gură. Înfuriat de stupiditatea situaţiei, se întoarse în cealaltă cameră şi se aşeză la fereastră. Fumă ţigările cu filtru, dar erau prea slabe. Nu le simţea deloc gustul aşa că trăgea mai tare în piept şi fuma prea des, încât începu să-l doară în gât. În plus, aerul devenea tot mai închis.

Aştepta şi privea. Nici urmă de Mal. La ora două, mai avea o singură ţigară Newport. O lăsă în cutia nedeformabilă de pe biroul ei, lângă bani. Îi rămăseseră amprentele peste tot. Ronald Casper, vagabondul care ucisese gardianul din California, ucisese din nou. Nu merita să încerce să şteargă toate amprentele. Dacă aveau să-l prindă vreodată, era suficient gardianul din California. Nu ar mai fi avut nevoie şi de gagica asta cu probleme de congestie nazală.

Coborî scările până în stradă, după care intră în cafenea. Tocmai se pregăteau să închidă; un băiat de culoare spăla pe jos, iar scaunele erau urcate toate pe mese, cu picioarele în sus.

Patronul era în spatele tejghelei la care stăteau doi clienţi. Parker zise:

— Un pachet de Lucky şi opt cafele la pachet. Cinci cu frişcă şi zahăr, două cu zahăr şi una simplă, fără nimic.

— Aţi ajuns la ţanc, îi spuse patronul. Tocmai mă pregăteam să închid. La ora două închidem.

— Dacă aveţi şi o cutie de carton, o să-mi fie mai uşor să le duc decât într-o pungă.

— Cinci minute mai târziu dacă veneaţi şi nu mai găseaţi deschis.

Parker desfăcu pachetul de Lucky şi-şi aprinse o ţigară, după care plăti cafelele, care-i fuseseră puse într-o cutie subţire de carton cenuşiu, iar patronul îi ţinu uşa să iasă.

Traversă strada în diagonală până la clădirea de birouri. Dacă Mal ar fi ieşit în acel moment, ce făcea acum ar fi fost o altă prostie din partea lui Parker. Mal l-ar fi văzut şi s-ar fi băgat la loc înăuntru unde ar fi şi rămas, fiind şi mai greu de prins.

Mal însă nu ieşi. În clădirea de birouri se lucra zi şi noapte, ceea ce însemna că exista un angajat care se ocupa de lift şi le deschidea şi închidea uşa celor care lucrau până târziu. Privind de la fereastra salonului de înfrumuseţare, Parker văzu trei oameni ieşind puţin după miezul nopţii şi pe angajat încuind uşa în urma lor. La câteva etaje mai era încă lumină.

De la intrarea în clădire se vedeau patru uşi de sticlă. Privind prin ele, observă două lifturi şi un tip în uniformă gri aşezat pe un scaun fără spătar lângă o masă pe care se afla un caiet în care se semnau cei care intrau. Tipul citea *News*[12].

Parker lovi cu piciorul în partea metalică de jos a uşii, iar individul lăsă ziarul din mână şi veni spre el pe podeaua lucioasă, cu motive geometrice. Îl studie pe Parker şi, observând cutia cu cafele, dădu din cap şi puse un genunchi la podea ca să deschidă. Încuietoarea era în partea metalică de la baza uşii.

Parker intră şi angajatul încuie uşa după el, după care se îndreptă de spate ca un om cu artrită şi zise:

— Frumoasă noapte!

— Îhî.

Se duseră apoi la lifturi. Ambele se aflau la parter, însă

[12] *Daily News,* cotidian publicat la New York.

numai unul dintre ele avea lumina aprinsă înăuntru. Se urcară în el şi Parker spuse:

— La unsprezece.

— S-a-nţeles.

În timp ce urcau, liftierul dori să ştie dacă Parker citise o chestie din ziar despre doi puşti, iar el îi răspunse că nu. Ajunseră la etajul al unsprezecelea şi bărbatul îl întrebă:

— Să v-aştept?

— Nu. Am cinci de dus aici şi trei la nouă. Pot să cobor pe scări până la nouă şi vă chem acolo.

— N-am nimic împotrivă.

Uşile se închiseră, iar Parker aruncă cutia cu cafele fără să-i pese unde cădea. Aceasta se lovise de podea şi paharele de cafea se rostogoliră afară din ea, iar lichidul se împrăştie peste tot. Se duse la capătul coridorului, coti la dreapta şi ajunse la o uşă pe care scria ceva despre nişte contabili. Îşi scoase un pantof şi făcu o gaură în sticla mată de lângă clanţă, după care şi-l puse la loc în picior, băgă mâna prin gaură şi descuie uşa.

La fiecare fereastră erau aparate de aer condiţionat. Uitându-se afară peste unul dintre ele, văzu acoperişul hotelului cam la jumătate de etaj mai jos, la vreun metru optzeci sau doi metri distanţă. Uşor de sărit.

Îndepărtă sticla de deasupra aparatului de aer condiţionat şi ieşi pe fereastră, lăsându-se să cadă pe acoperişul hotelului. În faţa lui se afla uşa care dădea înspre scări. Se duse la ea şi o încercă; era încuiată, aşa cum se şi aşteptase, drept care se duse la marginea acoperişului de deasupra peretelui din spate unde se afla scara de incendiu. Aproape înghesuit în el se afla spatele altei clădiri, iar între cele două nu era decât întuneric.

Prima parte a scării de incendiu era una simplă, metalică, şi ducea până la palierul ultimului etaj. Fereastra din acel loc era lată şi avea pervazul jos, care dădea în hol. Holul era slab luminat şi gol, dar fereastra era încuiată.

Parker se urcă din nou pe scara de incendiu şi apoi pe acoperiş, după care intră la loc pe fereastra din biroul contabililor. Căută prin sertare şi, într-un soi de dulap

mare cu o mulţime de consumabile şi un şapirograf[13], găsi o şurubelniţă mare, un ciocan şi o tuşieră încă nefolosită. Le luă cu el şi ieşi pe acoperiş. Coborî iar la fereastră. I-ar fi fost mai uşor să o spargă, dar nu dorea să facă zgomot.

Băgă şurubelniţa în crăpătura dintre cele două canaturi ale ferestrei, lângă încuietoare. Luă apoi buretele din tuşieră şi înveli capătul de sus al uneltei ca să amortizeze zgomotul când o lovea cu ciocanul.

Şurubelniţa intra încet, depărtând cele două canaturi ale ferestrei, tensionând încuietoarea până când, în cele din urmă, aceasta cedă. Unealta căzu apoi zăngănind pe metalul scării de incendiu, iar el se ghemui lângă fereastră ţinându-şi răsuflarea, după ce ridică şurubelniţa. Stătu aşa până când fu sigur că nimeni nu auzise zgomotul.

Împinse fereastra în sus, intră înăuntru, o trase la loc şi o închise. Becul roşu de deasupra ferestrei îi lumina faţa şi mâinile cu culoarea lui.

Găsi scările şi coborî repede, oprindu-se la fiecare palier ca să asculte. Nu dădu de nimeni pe drum, iar la etajul al doilea zăbovi o vreme în dreptul uşii înainte să o deschidă prudent.

Holul era gol.

Găsi apartamentul 361 după colţ, pe dreapta. Intră uşor, băgând şurubelniţa între uşă şi toc, făcând zăvorul să se retragă cu un pocnet.

Intră prudent, atent la orice sunet şi la orice mişcare. Apartamentul era cufundat în întuneric. Nu era oare acasă sau dormea? Traversă salonul prin întuneric, recunoscător pentru covorul gros care îi făcea să nu i se audă paşii, şi aruncă o privire în dormitor din uşă.

Patul era gol şi nefăcut – nici cearşaf, nici pături şi nici pernă. Salteaua de pe el avea dungi gri şi albe şi strălucea uşor în lumina slabă ce venea prin fereastră.

Surprins, intră în cameră, o cercetă cu privirea de jur împrejur, se duse iute la dulap şi deschise uşa.

Dulapul era gol. Nu mai locuia nimeni acolo.

[13] Aparat de multiplicat texte sau materiale grafice, format dintr-un cilindru acoperit de o pastă specială (n.red.).

5

Când femeia tocmai apăsa pe clanţă să-i deschidă, Parker se izbi în uşă, împingând-o pe femeie în spate. Aceasta aproape căzu pe cele trei trepte care duceau în salon, dar îşi recăpătă echilibrul la timp. Parker dădu buzna în apartament, furios şi profund nemulţumit, trântind uşa în urma lui.

— S-a mutat! Ticălosul s-a mutat!

— Mai să mă arunci pe scări în jos! replică ea.

De data asta era îmbrăcată într-un capot de mătase bleu şi papuci cu puf albastru. La televizorul din salon tocmai se termina filmul de noaptea târziu.

— S-a mutat, ţi-am zis. Şi-a luat hainele şi toate lucrurile. Nu mai stă nimeni în camera aia nenorocită.

— Mal?

— De cine altcineva aş vorbi? Wanda, ai face bine să-mi spui adevărul!

— Spune-mi Rose, zise ea din reflex. M-am dezobişnuit să răspund la celălalt nume.

— De-aia nu mai pot eu că te-ai dezobişnuit tu, Wanda!

Parker se apropia de ea cu o expresie fioroasă, iar femeia se dădu câţiva paşi înapoi în salon. Îi ajungea cu faţa la piept. Parker întinse mâna şi o apucă de păr, răsucindu-i-l şi trăgând-o înspre el.

— Nu e acolo şi vreau să-mi spui, Wanda, a fost vreodată?

— Parker, îţi jur că…

Era deja îngrozită, amintindu-şi de el cel de altădată, şi se bâlbâia.

— Îţi jur… jur că…

— Nu e acolo, Wanda, zise el ca şi cum femeia nu l-ar fi înţeles de prima dată. Patul nu e făcut, dulapul e gol, nu e nimic acolo de-al nimănui. Nu e acolo şi vreau să ştiu dacă chiar a fost vreodată.

— Parker, Ppparker…

Îi răsuci şi mai tare părul, făcând-o să se ridice pe

vârfuri în încercarea de a-şi potoli durerea.

— Nu te-aş minţi pe tine, se bâlbâi ea. N-aş avea niciun motiv să te mint.

— Un motiv ai avea, zise el.

Răsuci şi mai tare, trăgând-o şi mai sus, încât femeia abia mai atingea podeaua cu vârfurile degetelor.

— Poate că ai resentimente faţă de mine, Wanda, ăsta ar fi un motiv. Mă trimiţi la hotelul Firmei, mă laşi să dau buzna înăuntru căutând un tip care nu e acolo, laşi Firma să pună mâna pe mine şi să mă aranjeze. Ăsta ar putea fi un motiv.

— Nu am resentimente, Parker! Cum aş putea?

— Tu să-mi spui, Wanda!

— Parker, te rog!

Îi dădu drumul atât de brusc, încât femeia îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi pe podea cu părul roşu în dezordine. Ridică ochii la el, neştiind ce avea de gând să facă, iar el îi zise:

— Pentru scurt timp, am să te cred, Wanda. Doar pentru scurt timp. Am să cred că Mal chiar a locuit în acea cameră şi că, dintr-un motiv oarecare, s-a mutat. S-a speriat sau cam aşa ceva…

Se opri şi îşi luă ochii de la ea ca să se uite la fereastra acoperită de draperii.

— S-a speriat. Poate c-a aflat de mine. S-a ascuns în vreo gaură de şarpe pe undeva.

— Acolo locuia, Parker, zise femeia cu disperare în glas. Fata căreia i-a dat mai puţini bani mi-a dat adresa. Ăsta-i adevărul, Parker, mă jur!

— Ah, Mal! mârâi el. Ah, ticălosule!

Lăsă capul în jos şi o fixă iar cu privirea pe femeia care încă nu se ridicase de jos.

— Să afli unde e, Wanda! Să afli unde-a fugit!

— Cum să fac aşa ceva? Parker, pentru numele lui Dumnezeu, înţelege! Ce pot *eu* să fac?

— Îl cunosc pe ticălosul ăla. S-a ascuns în gaura lui de şarpe cu gândul la mine şi la moarte. Şi a cerut o fată. Pot să pun pariu că aşa a făcut, Wanda. Îl cunosc pe ticălosul

ăla, a cerut o fată. Sună şi tu acolo, Wanda, şi află unde e!

— Cum să fac aşa ceva?

Încă prăbuşită la podea, femeia îşi desfăcu braţele într-un gest exagerat.

— Sub ce pretext? Nu pot pur şi simplu să sun, Parker, o să mă întrebe de ce.

— Bine, zise el. I-ai împrumutat douăzeci de dolari. V-aţi întâlnit la o petrecere şi i-ai împrumutat douăzeci de dolari. Trebuia să ţi-i dea înapoi astăzi, aşa că te-ai dus la el la hotel şi ai descoperit că s-a mutat. Şi vrei să ştii unde e acum, ca să te poţi duce mâine să-ţi iei mălaiul înapoi. Ai băgat la cap?

— Ştiu şi eu, Parker…

— Ai face bine să ştii! Ridică-te-n picioare!

Femeia îşi schimbă poziţia şi i se desfăcu capotul sub cordonul din talie, dezvelindu-i picioarele bronzate şi pântecul alb, ceea ce lui Parker îi aminti de Lynn în ultima noapte, când se dusese la ea acasă. Îşi luă privirea de ea iritat şi îi zise:

— Aranjează-ţi capotul! Scoală-te în picioare!

Se ridică tremurând, aruncându-i priviri speriate. Era îngrozită de el în dispoziţia în care era, neştiind ce avea să-i mai ceară.

— O să încerc, Parker, îi spuse ea vrând să-l calmeze. O să încerc, o să fac tot ce pot.

— Aşa te vreau.

O urmă în dormitor unde se afla telefonul. Patul era unul foarte mare, cu cuvertură albastră de satin şi noptieră crem. Telefonul, un model albastru Princess, era pe noptieră.

— Nu ştiu de ce m-am lăsat convinsă să accept telefonul ăsta, zise ea luând aparatul şi încercând să râdă şi să facă o glumă ca să mai îndulcească atmosfera. Nu poţi să formezi numărul ca lumea la el[14] şi nici să-l prinzi de perete.

[14] Modelul „Princess” era un telefon de dimensiuni reduse faţă de unul obişnuit, având discul pentru format numărul plasat între capetele furcii receptorului.

Se aşează pe marginea patului cu telefonul în poală, ţinându-l cu o mână în timp ce forma numărul cu cealaltă. Greşi la a treia cifră şi închise râzând stânjenită. Apoi zise:

— Înţelegi ce spuneam?

Reuşi să formeze numărul din a doua încercare. Parker o urmărea cu spatele lipit de perete, lângă uşă.

I se răspunse de ia celălalt capăt al firului când telefonul sună a treia oară, iar Wanda ceru cu o persoană pe nume Irma. Urmă apoi o mică pauză în care avu grijă să nu se uite la Parker. Când Irma veni la telefon îi spuse povestea cu cei douăzeci de dolari împrumutaţi.

Irma îi puse câteva întrebări, la care Wanda îi dădu răspuns. De ce aşteptase atâta până să sune? Pentru că stătuse, se gândise toată seara la asta şi devenise din ce în ce mai nervoasă până când, în cele din urmă, se hotărâse să dea telefon. Şi unde-l cunoscuse pe Mal Resnick? La petrecerea organizată de un tip Bernie din Las Vegas la care – nu mai ţinea minte Irma? – fuseseră trimise douăsprezece fete şi Mal fusese şi el acolo. De ce-i împrumutase unui străin douăzeci de dolari? Pentru că făcea parte din Firmă şi părea un tip în regulă. De fapt i se păruse o idee bună să se dea bine pe lângă el. I se terminaseră liberele? Nu, mai avea o zi.

Se descurcase bine, fără să dea de înţeles prin vreun cuvânt sau prin tonul vocii că ar fi ceva în neregulă şi, în cele din urmă, Irma acceptă să-i dea noua adresă a lui Mal, dacă Wanda promitea să nu se ducă la el până dimineaţă, deoarece momentan era Linda acolo. Wanda promise, după care luă carneţelul şi creionul de pe noptieră şi notă adresa.

După ce îi mulţumi Irmei şi închise, chinuindu-se să nimerească furca receptorului, puse telefonul la locul lui şi se ridică în picioare întinzându-i carneţelul lui Parker.

— Poftim. Hotelul Sf. David de pe Fast 57th Street. Camera 516.

Îi luă carneţelul din mână.

— Te-ai descurcat bine.

— Du-te dacă te duci! îi zise ea brusc vlăguită. Am

bagaje de făcut.

— Bagaje?

— Ai de gând să-l omori în noaptea asta, îi zise ea cu glas pierdut. Mâine Irma are să-şi aducă aminte c-am sunat să aflu unde e. Vor veni la mine să-mi pună întrebări, după care o să mă omoare. Trebuie să plec de-aici în noaptea asta.

— Mersi, zise el.

Femeia se uita la el îmbufnată.

— Nu-mi mulţumi! N-am făcut-o pentru că mi-era drag de tine. Dacă refuzam mă omorai *tu.* Aşa măcar am un avans de câteva ore.

6

Parker intră pe geam, îl văzu pe Mal ridicându-se şi întorcând capul să se uite în spate, cu faţa încremenită de spaimă. Îl văzu aruncându-se spre halatul de pe scaun şi ştiu că în buzunarul acestuia trebuia să fie un pistol. Parker nu se grăbea. Avea o groază de timp acum, tot timpul de pe lume.

Traversă încăperea. Mal căzu pe scaun şi se prăbuşi cu el zgomotos pe podea. Femeia stătea în capul oaselor uluită, încă necuprinsă de spaimă, şi se uita la el clipind ca şi cum nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ridică un braţ să-şi acopere sânii.

Mal era comic, ca un actor de comedie burlescă, aşa cum reuşise să se încurce în scaun şi halat. Dădea din braţe încercând să nimerească buzunarul cu arma. Parker se duse la el şi trase un şut în scaun aruncându-l cât colo, iar Mal se ridică într-un final în picioare cu arma în mână, cu faţa încremenită de spaimă, dar cu mişcări rapide şi sacadate, ca tras de nişte sfori invizibile.

Mal se întoarse spre Parker cu arma în mâna udă de sudoare, dar acesta se întinse spre el şi, apucând-o de ţeavă, i-o luă. Metalul patului pistolului părea mai întunecat la culoare şi strălucea din cauza sudorii lui Mal.

Parker aruncă arma în colţul în care era şi scaunul, apoi se aplecă şi-i prinse gâtul între mâini. Mal se zvârcolea pe podea ca un peşte, descriind cercuri cu braţele şi cu picioarele, dar Parker îl ţinea bine şi-i zise femeii din pat peste capul care se smucea:

— Eşti profesionistă. Ţine-ţi gura şi scapi teafără!

Femeia tocmai se pregătea să dea drumul ţipătului care i se urcase în gât, pe care însă şi-l reprimă. Îşi încordă voinţa ca să-şi ţină gura închisă şi rămase tăcută, uitându-se cu ochii mari cum Parker îl ţinea strâns de gât pe Mal şi cum braţele şi picioarele acestuia se mişcau din ce în ce mai greu. Şi atunci, brusc, Parker îi dădu drumul. Mal căzu pe spate, doar pe jumătate conştient, ducându-şi mâinile la

gât şi trăgând aer în plămâni cu un sunet ca un hârşâit scos de două bucăţi de lemn uscat frecate una de alta.

Parker stătea deasupra lui şi toată treaba i se părea prea uşoară. Şi nu era suficient. Nu voia să-l tortureze pe Mal, nu s-ar fi ales decât cu timp pierdut. Să-l omoare repede şi fără milă cu propriile lui mâini, aceasta era soluţia.

Era însă prea uşor şi nu era suficient. Pentru prima dată se gândi la bani. Jumătate din pradă era a lui. Ceilalţi erau morţi. El şi cu Mal erau în viaţă, ceea ce însemna că jumătate din pradă îi aparţinea.

Voia şi banii. Nu-i era de-ajuns să-l omoare pe Mal, rămânea un gol în lume după aceea. Odată ticălosul ucis, ce-avea să facă? Mai avea mai puţin de două mii de dolari. Trebuia să trăiască în continuare, să se întoarcă la traiul bun de altădată. La hotelurile din staţiuni şi la loviturile date ocazional, la viaţa confortabilă pe care o dusese până când venise ticălosul de Mal cu taxiul lui şi-i spusese despre treaba de pe insulă. Iar ca să se întoarcă la viaţa aceea avea nevoie de bani. De jumătate. Patruzeci şi cinci de mii de dolari.

Zise cu glas tare:

— Patruzeci şi cinci de mii de dolari, Mal, atât îmi datorezi.

Mal încercă să vorbească, dar nu-i ieşi decât un cârâit. Încă nu-i revenise vocea şi nici culoarea urâtă nu-i dispăruse din obraji.

Parker îi aruncă o privire femeii.

— Ieşi de-aici! Îmbracă-te şi pleacă!

Aceasta sări din pat înspăimântată, cu mişcări nesigure. Dacă de obicei era o femeie frumoasă şi graţioasă, acum era imposibil să-ţi mai dai seama.

— Mal, spuse Parker. Vrei să cheme poliţia?

— Nu, răspunse Mal răguşit.

— Vrei să sune la Firmă?

— Nu.

Parker încuviinţă din cap şi se întoarse către femeia aplecată dizgraţios ca să-şi pună chiloţii, lucru greu de făcut la cât de grăbită era.

— Ascultă! zise el. Ascultă ce-are să-ţi zică Mal!

Femeia se opri cu ochii mari la ei, iar Mal vorbi cu glasul lui răguşit:

— Nu vorbi cu nimeni, nu spune nimănui de chestia asta! Plicul e în salon. Ia-l, du-te acasă şi nu spune nimănui nimic!

— Bun, comentă Parker.

Se aşeză pe marginea patului şi aşteptară amândoi să plece femeia, după care se ridică în picioare.

— Îmi datorezi patruzeci şi cinci de mii de dolari, Mal.

Mal se gândi că poate n-avea să fie omorât până la urmă. Poate că Parker nu voia să-l ucidă, doar să-şi ia jumătatea lui din bani. Se ridică cu greu de la podea, încă nesigur în mişcări, şi zise:

— Nu-i am acum, Parker, eu…

— Ce-ai făcut cu ei?

— A trebuit să dau Firmei optzeci de mii de dolari. Le-am dat toţi banii.

Deci asta ar fi soluţia. Asta ar fi suficient. Să se ducă la sindicat, la Firmă, sau cum i-o fi zicând, să se ducă acolo şi să-şi ceară banii. Avea nevoie de aşa ceva, simţea nevoia să acţioneze, să-şi exercite forţa. Mal nu era de-ajuns, era uşor de ucis, prea uşor, era cel mai uşor lucru de care avusese parte în viaţa lui.

— În regulă, replică Parker. E aceeaşi Firmă şi aici ca la Chicago, nu?

Mal clătină din cap nedumerit.

— Sigur, una şi aceeaşi, Parker.

— Cine conduce treaba aici? Cine-i şeful aici la New York?

— Ce vrei, Parker? Nu poţi să…

— Vrei să mori, Mal?

— Poftim? Nu! Pentru numele lui Dumnezeu, Parker…

Stăteau faţă în faţă. Parker întinse mâinile cât să le vadă Mal, gata să-l apuce iar de gât.

— Cine e şeful la New York, Mal?

— O să mă omoare, Parker, o să…

— Nu şi dacă eşti deja mort.

Parker îşi lăsă mâinile pe gâtul lui Mal, de-abia atingându-l, fără să-l strângă. Stătea cu braţele întinse, lipsit de apărare în cazul în care Mal s-ar fi hotărât să-i tragă un şut la prohab ori un pumn în burtă, însă ştia că n-avea să încerce aşa ceva. Nu avea a se teme de nimic din partea lui Mal. Mal era o treabă uşoară.

Lui Mal îi tremurau buzele. În cele din urmă spuse:

— Sunt doi, domnul Fairfax şi domnul Carter. Ei conduc afacerile la New York, domnul Fairfax şi domnul Carter.

— Şi unde-i găsesc, Mal?

— Domnul Fairfax nu e momentan în oraş.

Mal scoase limba să-şi umezească buzele, aruncând o privire fugară înspre colţul în care aruncase Parker arma.

— Parker, zise acesta rugător. Putem să ne-nţelegem cumva…

— Unde-l găsesc pe Carter?

— Te rog, Parker, n-are să-ţi folosească la nimic. Oricum n-ai să poţi să intri la el şi ne putem înţelege…

Mâinile lui Parker îl strânseră pe Mal de gât, apoi bărbatul îşi slăbi din nou strânsoarea.

— Unde-l găsesc pe Carter?

Mal ezită clipind, dădu din mâini lăsându-şi greutatea când pe un picior, când pe celălalt şi cedă.

— Fifth Avenue numărul 582, zise el.

Închise ochii ca şi cum ar fi vrut să creadă că nu el era cel care dădea informaţia.

— Are un birou acolo, Frederick Carter Investments. Etajul şase, am uitat numărul.

Parker îşi lăsă mâinile să-i cadă de pe gâtul lui Mal.

— Bine, zise el. În regulă.

Mal vru să se roage iar de el, dădu să spună ceva despre cum s-ar putea înţelege, dar Parker îl opri.

— Spune-mi despre birou! Zici că nu se poate intra. De ce?

Mal îi descrise planul biroului şi-i povesti despre bărbatul tăcut care te întâmpina şi ce zicea acesta atunci când era vorba de cineva pe care domnul Carter nu dorea să-l primească.

Parker dădu din cap în semn că-l ascultă, apoi spuse:

— Ai fost recent pe-acolo, Mal? Ai fost când ai auzit că te caut?

Aruncă o privire prin cameră.

— Te-au dat afară, nu? N-au vrut să te ajute?

— Mi-au zis că e treaba mea, Aşa mi-a zis domnul Carter.

Parker râse batjocoritor.

— Ar fi trebuit să ştie că nu te descurci singur, nu, Mal? zise Parker.

Apoi îi cuprinse iar grumazul cu mâinile şi nu-i mai dădu drumul decât atunci când Mal rămase fără suflare.

PARTEA A PATRA

1

Bărbatul cel tăcut deschise uşa pe care nu era scris nimic şi se uită la Parker. Ezită o clipă apoi vorbi:

— Vă pot ajuta cu ceva?

Părea nedumerit după glas. Nu-l recunoscuse pe Parker ca membru al Firmei, dar nu arăta nici a client pentru o firmă de investiţii.

— Spune-i şefului tău că a venit tipul care l-a ucis pe Mal Resnick.

Uimirea de pe faţa bărbatului se transformă subtil dintr-una adevărată într-una falsă.

— Îmi pare rău, nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Nici nu trebuie, zise Parker.

Se întoarse cu spatele la el şi se duse spre una dintre canapele. Se aşeză şi luă un exemplar din *US News & World Report* de pe masă. Citi pe copertă că industria auto îşi revenea.

Bărbatul care îl întâmpinase rămase la locul lui uitându-se la el şi neştiind ce să facă. Când observă că Parker nu-şi ridica privirea din revistă, strânse din umeri şi închise uşa. Parker lăsă revista pe masă şi se ridică în picioare. Se uită la cele două afişe de pe perete care înfăţişau o vânătoare de vulpi, dar niciunul dintre ele nu era oglindă unidirecţională. Se uită la uşa pe care ieşise mai devreme bărbatul. Mânerul sferic al acesteia era de alamă aurită şi avea gaură pentru cheie. Încuietoarea părea greu de forţat. Îi veniră în minte trei cunoscuţi de-ai lui care-ar fi putut să intre în ea ca-n brânză.

Trecură cinci minute, iar celălalt bărbat ieşi cu o expresie bănuitoare pe chip şi îi zise:

— Domnul Carter vă primeşte, trebuie să vă percheziţionez mai întâi.

Parker întinse braţele în lateral. Mal era mort acum, ceea ce însemna că impulsul care-l mâna se potolise. Acum era rezonabil, ca un om de afaceri venit să discute despre o datorie. Angajatul lui Carter n-avea decât să-l

percheziţioneze – nu conta.

Bărbatul termină şi făcu un pas înapoi.

— E în regulă, zise el în silă.

Deschise uşa şi-l conduse înăuntru. Trecură prin încăperea cenuşie şi barul din salon şi intrară în biroul domnului Carter. Acesta stătea la biroul lui şi citea un raport bursier. Ridică privirea şi spuse:

— Nu ştiam că Mal e mort.

— Este.

— Nu mă îndoiesc de cuvântul dumneavoastră.

Arătă spre fotoliul din piele în care stătuse Mal.

— Luaţi loc.

Bărbatul care îl percheziţionase era în spatele lui Parker. Se întoarse pornind spre scaunul lui din colţ când Parker se roti cu mâna stângă întinsă şi degetele încordate. Îi arse una în lateral cu vârfurile degetelor, fix deasupra curelei. Acesta icni şi se aplecă într-o parte, chinuindu-se să tragă aer în piept. Mâna dreaptă a lui Parker cu pumnul strâns îl pocni în falcă, chiar sub ureche. Bărbatul se lăsă moale la podea şi înainte să se prăbuşească, Parker îi trase revolverul de calibru 32 din tocul de la brâu. Se întoarse către domnul Carter, care îşi întindea mâna spre sertar şi care se opri când văzu arma îndreptată spre el.

— Închide sertarul! zise Parker.

Domnul Carter se uită la omul de pe podea şi făcu ce i se spuse. Parker trase butoiul revolverului şi adună gloanţele în palmă. Fuseseră crestate la vârf ca să se desfacă atunci când îşi atingeau ţinta. Se duse la birou şi puse arma pe mapa verde de pe el. Gloanţele aterizară cu zgomot în coşul pentru hârtii.

— Nu vrei să mă vezi cu arma în mână. Nici eu pe tine.

Domnul Carter se uită iar la angajatul lui.

— E unul dintre cei mai buni.

Parker dădu dezaprobator din cap.

— Nu, nu e. Îl ia somnul prea uşor.

Se aşeză pe fotoliul din piele.

— Acum putem să discutăm.

Domnul Carter schiţă un zâmbet.

— Cred că Resnick m-a minţit.

— De ce? Ce ţi-a zis?

— Mi-a zis că te-a împuşcat, că ţi-a luat partea de la un jaf care avea drept ţintă bani pentru salarii şi că a fugit cu nevastă-ta.

— Parţial neadevărat. Nevastă-mea m-a împuşcat.

— Ah! Acum înţeleg.

Domnul Carter îşi desfăcu mâinile şi le puse pe mapa verde de birou cu palmele în jos, de o parte şi de alta a armei descărcate.

— Vrei ceva de la mine?

— Mal ţi-a dat optzeci de mii de dolari.

— A făcut o *plată* în contul unei datorii.

— Patruzeci şi cinci de mii de dolari erau ai mei. Îi vreau înapoi.

Zâmbetul subţire al domnului Carter dispăru. Clipi, se uită din nou la bărbatul de pe podea şi zise:

— Nu vorbeşti serios!

— Sunt banii mei.

— Organizaţiei i se datora o anumită sumă, continuă domnul Carter. Suma asta i-a fost plătită. Orice datorie avea Resnick la tine s-a stins odată cu el, din punctul de vedere al organizaţiei. Nu preluăm datoriile personale ale angajaţilor noştri.

— Aveţi patruzeci şi cinci de mii de dolari din banii mei. O să mi-i daţi.

Domnul Carter făcu semn din cap că nu.

— Cererea nu ar fi niciodată aprobată. Organizaţia ar refuza cu siguranţă…

Parker îl întrerupse.

— Prin benzile desenate de prin ziare i se zice sindicat. Bătăuşii şi curvele îi zic Firma. Tu îi zici organizaţie. Sper că vă distraţi bine jucându-vă cu cuvintele. Mie unul însă nu-mi pasă dacă vă ziceţi Crucea Roşie, tot îmi datoraţi patruzeci şi cinci de mii de dolari şi o să mi-i daţi înapoi, fie că vreţi, fie că nu vreţi.

Domnului Carter îi reveni zâmbetul rece pe buze.

— Prietene, oare tu înţelegi cu ce te pui? Ai tu idee câţi angajaţi sunt pe statele de plată ale organizaţiei noastre în toată ţara? Câte organizaţii afiliate avem în câte oraşe? Câţi oficiali controlăm la nivel local şi naţional?

Parker ridică din umeri.

— Sunteţi la fel de mari ca Poşta. Deci aveţi cu ce, îmi puteţi da banii înapoi fără probleme.

Domnul Carter dădu din cap.

— Încerc să-ţi explic pentru binele tău, zise el. Ăă, ţi-am uitat numele. Resnick mi l-a spus, dar mi-a ieşit din minte, te rog să mă scuzi.

— Parker. N-o să-l mai uiţi.

Domnul Carter zâmbi mai larg pentru o clipă.

— Nu, nu cred că o să-l mai uit. Bun, Parker, dă-mi voie să-ţi explic cum stau lucrurile. Organizaţia nu e nerezonabilă. Îşi plăteşte datoriile, activează în baza unei etici acceptabile în afaceri şi face tot ce poate ca să scoată profit. Cu excepţia faptului că lucrează în afara legii, se aliniază conceptului de corporaţie cât de mult posibil. Cu alte cuvinte, dacă ai fi venit la mine cu o datorie de serviciu justificată, n-ai fi avut nicio problemă. Însă tu ne ceri să-ţi plătim o datorie personală făcută de un fost angajat. Nicio corporaţie de pe lumea asta nu ar fi de acord cu aşa ceva, Parker, şi sunt sigur că nici organizaţia noastră nu ar fi.

— Mal v-a dat bani care nu erau ai lui. Erau ai mei. Acum o ştii, aşa că mi-i poţi da înapoi.

— Unu la mână, *eu* personal nu am cum să-ţi dau banii înapoi. Asta ar trebui să se decidă la nivel superior. Doi la mână, pot să-ţi spun acum că sunt atât de sigur care o să fie decizia, că nici măcar n-am să transmit mai departe cererea ta.

— Nu e o cerere, zise Parker.

Fără să mai aştepte replica celuilalt, continuă:

— Care e funcţia ta în organizaţia, în corporaţia asta a ta? Ce eşti, vicepreşedinte sau ceva de genul ăsta?

— Poţi să-mi spui director regional. Împreună cu un alt domn…

— Fairfax.

Domnul Carter clătină din cap zâmbind.

— Resnick chiar ţi-a spus câte ceva înainte să moară, nu-i aşa? Da, domnul Fairfax. El şi cu mine conducem operaţiunile de la New York ale organizaţiei.

— Bun, şi atunci cine conduce tot? Ai zis că ştii care o să fie decizia. Cine ar lua-o?

— Un comitet…

— Un om, Carter. Dacă mergi suficient de sus, mereu dai de un singur om.

— Nu chiar. Nu şi în cazul ăsta. Trei oameni, oricare dintre ei, de fapt…

— E vreunul dintre ei la New York?

— Unul. Dar dacă vrei să mă rogi să-l sun…

— Nu vreau să te rog.

Parker auzi ceva mişcând în spatele lui. Se ridică în picioare. Bărbatul pe care îl lovise îşi venise în simţiri şi acum încerca să se ridice de jos împingându-se cu braţele în podea şi trăgându-şi genunchii sub el. Îi trase un călcâi în cap lăsându-l iar lat. Se întoarse spre domnul Carter.

— Nu vreau să te rog, repetă el. Îţi cer să-l suni.

— Şi ce-o să faci dacă refuz?

— O să te omor şi-o să aştept să se întoarcă Fairfax în oraş.

Domnul Carter îşi împreună vârfurile degetelor şi se uită la ele. Îşi strânse şi îşi desfăcu buzele, apoi şi le strânse şi şi le desfăcu iar. Ridică ochii spre Parker privindu-l pe sub sprâncene şi zise:

— Te cred. Şi dacă sun şi domnul respectiv refuză? Cum ştiu că va face.

— Habar n-am. Să vedem ce-are de spus.

Domnul Carter mai reflectă un pic asupra problemei şi în cele din urmă vorbi.

— Foarte bine. N-ai să ajungi nicăieri, dar am să sun.

Întinse mâna după receptor şi formă numărul. Parker îl urmări şi memoră numărul. Domnul Carter aşteptă un moment, după care zise:

— Fred Carter doreşte să vorbească cu şeful tău,

scumpo.

Făcu o pauză, se încruntă enervat şi zise iar:

— Spune-i că e Fred Carter.

Încă o pauză, şi mai mulţi nervi, după care spuse:

— Bronson. Vreau să vorbesc cu Bronson.

Parker îi zâmbi, dar el nu-i întoarse zâmbetul.

Dură ceva mai mult până veni Bronson la telefon, şi atunci domnul Carter zise:

— Fred Carter la telefon. Îmi pare rău că te sun cu treaba asta, dar avem o problemă. Iar secretara ta m-a făcut să-ţi spun numele. Nu, n-am vrut, mai e cineva cu mine. Care e de fapt şi problema.

Parker îl ascultă pe domnul Carter descriind situaţia. Zâmbi din nou când acesta spuse că banii proveneau dintr-un jaf de bani de salarii din Des Moines, după care continuă să asculte cuminte.

Când termină de povestit, domnul Carter zise:

— I-am explicat totul. A insistat să sun că altfel mă omoară. Deja şi-a omorât fosta nevastă şi pe tipul ăsta, Resnick, şi Dumnezeu ştie pe câţi alţii.

— Nouă, preciză Parker, deşi nu era sigur că numărul era corect.

Discuţia de la telefon continuă. În cele din urmă domnul Carter spuse:

— În regulă. Stai aşa.

Acoperi receptorul cu mâna.

— Vrea să-l sune pe unul dintre ceilalţi doi din Florida, apoi ne sună el.

Parker dădu din cap.

— În clipa în care închizi o să trimită aici o armată. Rezolvăm cu o singură convorbire telefonică.

Domnul Carter transmise mai departe informaţia, după care îi spuse lui Parker:

— Zice că în cazul ăsta răspunsul este nu.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu el.

— Vrea să vorbească cu tine.

Domnul Carter îi întinse receptorul.

Parker vorbi:

— Cât valorează Carter ăsta pentru tine?

Vocea din urechea lui era aspră şi mânioasă:

— Ce vrei să spui?

— Ori îmi iau banii, ori Carter moare.

— Nu-mi place să fiu ameninţat.

— Nimănui nu-i place. Dacă spui nu, atunci îl omor pe domnul Carter al tău, după care vin după tine. Îl lăsăm pe prietenul tău din Florida să decidă. Iar dacă zice că nu, te omor şi pe tine şi după aia mă duc după el.

— Nu poţi să te iei în coarne cu organizaţia, nesăbuitule!

— Da sau nu?

Parker aşteptă privind în gol, auzind de la celălalt capăt al firului doar sunetul respiraţiei celuilalt bărbat. În cele din urmă vocea mânioasă zise:

— O să-ţi pară rău. N-ai să scapi niciodată de noi!

— Da sau nu?

— Nu.

— Stai o clipă, zise Parker.

Parker lăsă receptorul din mână şi se duse pe partea cealaltă a biroului. Domnul Carter clipi nevenindu-i să creadă, după care întinse rapid mâna spre sertarul din mijloc. Îl deschise, dar Parker apucă arma înaintea lui.

Domnul Carter sări în sus de pe scaun, încercând să-i smulgă pistolul, însă Parker i-l înfipse cu putere în burtă, ca să amortizeze zgomotul. Apăsă pe trăgaci şi domnul Carter alunecă în jos, pe jumătate căzând pe scaun. Apoi îşi continuă căderea lovind tăblia biroului cu capul şi în cele din urmă se prăbuşi pe podea.

Parker lăsă arma deoparte şi luă receptorul.

— Bun, zise el. E mort. Am numele şi numărul tău de telefon. În cinci minute fac rost şi de adresă. În douăzeci şi patru de ore o să pun mâna şi pe tine. Da sau nu?

— O să fii mort în douăzeci şi patru de ore! Nimeni nu se poate lua de unul singur în coarne cu organizaţia!

— Ne vedem curând, replică Parker.

2

Când Justin Fairfax intră în apartamentul lui de pe Fifth Avenue, avea cu el două gorile, care însă îi cărau bagajele. Când Parker le ieşi în cale în salon, avea deja arma domnului Carter în mână.

— Nu puneţi bagajele jos!

Fairfax era deja nervos. I se scurtase vacanţa din Florida dintr-o cauză care părea absurdă. Îi aruncă o privire feroce lui Parker şi întrebă pe un ton poruncitor:

— Tu cine eşti? Ce-nseamnă asta?

Gărzile de corp stăteau pe loc cu bagajele în mâini. Nu erau plătite să fie nesăbuite.

Parker zise:

— Eu sunt motivul pentru care te-ai întors la New York. Stai acolo lângă canapea! Ţine-ţi mâinile la vedere!

— Tu eşti Parker?

— Stai acolo lângă canapea!

Fairfax se dădu înapoi prudent şi se aşeză unde i se spusese, cu ochii la faţa lui Parker. Avea dinaintea lui un om care se luase în piept cu organizaţia. Voia să ştie cum arăta un asemenea om.

Parker le zise gorilelor:

— Întoarceţi-vă cu spatele! Nu lăsaţi bagajele din mâini!

Îl ascultară. Ca profesionişti, ştiau ce avea să urmeze. Ştiind ce avea să urmeze, se încordară aplecându-se uşor cu capul între umeri, pe care-i strânseră.

Parker întoarse arma ţinând-o de ţeavă şi le arse scurt câte una cu patul pistolului. Gorilele se prăbuşiră la podea, iar bagajele căzură şi ele cu zgomot pe covor. Fairfax îşi pipăi mustaţa cu mâna ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era la locul ei.

Era un bărbat înalt şi impunător, încărunţit la tâmple, cu o mustaţă subţire, căruntă şi ea. Un star de cinema între două vârste ori un proprietar perfect de cazinou. Avea probabil cincizeci şi cinci de ani ori un pic mai mult şi îşi petrecuse clar o mare parte din timp la aparatele din sala

de gimnastică.

Parker întoarse arma şi arătă cu ea spre gărzile de corp.

— Du-i în dormitor!

Fairfax îşi atinse din nou mustaţa gânditor şi zise:

— Asta n-are să-ţi folosească la nimic, Parker.

— Ba eu cred că da. Vrei un glonţ în genunchi?

— Nu.

— Atunci trage-i pe cei doi în dormitor!

Gorilele erau grele. Fairfax le târî în cel mai apropiat dormitor gâfâind, arătându-şi vârsta. În uşa dormitorului nu era nicio cheie, aşa că Parker întrebă de ea.

— E doar una singură, îi răspunse Fairfax. În uşa dulapului de colo.

— Ia-o! Şi dezactivează şi telefonul! Smulge-i firul!

— Nu e nevoie. Se bagă în priză.

Fairfax scoase aparatul din priză şi-i arătă mufa.

— N-am prelungitoare pentru fir. Am prize pentru telefonul ăsta în toate camerele.

— Ia-l cu tine!

Ştia deja că ieşirea de incendiu se afla în dreptul ferestrei din celălalt dormitor. Îl puse pe Fairfax să încuie uşa şi se întoarseră în salon. Parker îi spuse să stea jos, iar bărbatul se conformă zicând:

— Nu înţeleg ce cauţi aici. Credeam că te duci la Bronson.

— Nu sunt prost. Aia de colo e priză de telefon?

— Da.

— Bagă telefonul în ea! Sună-l pe Bronson! Spune-i că-mi datorează patruzeci şi cinci de mii de dolari. Ori mi-i dă, ori rămâne fără director la New York.

— Nu pot să-l sun, e plecat din oraş.

Parker rânji.

— Om curajos. Dă un telefon interurban!

— N-are să-ţi folosească la nimic, Parker. L-a lăsat pe Carter să moară şi o să mă lase şi pe mine.

— Credea că nu vorbesc serios cu Carter.

— Nu conta pentru el.

Fairfax îşi duse iar mâna la mustaţă.

— Nu cunosc toate detaliile problemei. Nu ştiu dacă ar trebui sau nu să-ţi primeşti banii. Tot ce ştiu e că Bronson a zis nu. N-o să se răzgândească pentru nimic în lume. Niciodată nu se răzgândeşte.

— Ba o s-o facă de data asta.

Parker se aşează şi el cu faţa la Fairfax.

— Când îl suni, să-i transmiţi ceva din partea mea. Am lucrat pe felia mea în ultimii optsprezece ani. În tot timpul ăsta am lucrat cu vreo sută de oameni. Iar ei au lucrat cu mai toţi profesioniştii din branşă. Ştii la ce branşă mă refer.

— Tot ce ştiu despre tine este că ai fost implicat într-un jaf de bani de salarii la Des Moines, zise Fairfax cu gura ascunsă pe după degetele cu care-şi mângâia mustaţa.

— Asta e branşa la care mă refer.

Parker îşi mută arma în cealaltă mână.

— De o parte sunteţi voi cu organizaţia voastră şi de cealaltă suntem noi. Noi n-avem nicio organizaţie, dar suntem profesionişti. Ne cunoaştem între noi. Ne apărăm între noi. Pricepi ce vreau să spun?

— Jefuitori de bănci, răspunse Fairfax.

— Bănci, bani de salarii, maşini blindate, bijutieri, oriunde merită riscul.

Parker se aplecă în faţă.

— Însă nu dăm lovitura la cazinouri. Nu dăm lovitura la agenţi de pariuri sau la ascunzători de narcotice. La sindicat. Sunteţi complet vulnerabili, nu vă puteţi duce schelălăind la poliţie, şi cu toate astea nu dăm lovitura la voi.

— Există un motiv bun pentru asta. V-am prinde dac-aţi încerca.

Parker dădu din cap.

— N-aţi fi în stare să ne găsiţi. Nu suntem organizaţi, suntem un tip aici, altul acolo, care se cunosc între ei. Voi sunteţi organizaţi şi uşor de găsit.

— Cu alte cuvinte, spuse Fairfax, dacă nu-ţi dăm cei patruzeci şi cinci de mii de dolari, o să ţi-i furi?

— Nu. Nu aşa lucrez eu. Doar o să tai capete în

continuare. Şi să scriu şi scrisori celor o sută de oameni de care ţi-am spus. Am să le zic că sindicatul m-a păgubit de patruzeci şi cinci de miare, vă rog să-mi faceţi favoarea să-i întoarceţi paguba când aveţi ocazia. Poate că pe jumătate o să-i doară undeva. Însă cealaltă jumătate sunt oameni ca mine, trec la treabă. Mulţi sunt genul ăsta de oameni. Voi ăştia organizaţi sunteţi foarte vulnerabili. Cum intrăm într-un loc care vă aparţine ne şi gândim automat la tot, ca şi cum am pregăti o spargere. Nu trecem la fapte pentru că voi sunteţi de aceeaşi parte ca noi, dar ne gândim cum am putea s-o facem. Ani de zile mi-au tot umblat prin minte trei prăzi de la sindicat şi nu am trecut la treabă. La fel stau lucrurile cu mulţi dintre cei pe care-i cunosc eu. Brusc primesc undă verde, au o justificare. O să profite de ea.

— Şi o să facă parte cu tine?

— La naiba, nu! Eu o să-mi iau banii de la voi personal. Ei o să şi-i păstreze pe ai lor. Şi o să vă coste mult mai mult decât patruzeci şi cinci de mii de dolari.

Fairfax îşi frecă mustaţa cu vârfurile degetelor.

— Nu ştiu dacă mergi la cacialma sau nu, vorbi el. Nu-i cunosc pe cei ca tine. Însă dacă sunt aşa cum sunt ăia pe care-i cunosc eu, e o cacialma. Celor pe care-i ştiu eu le pasă de pielea lor, nu de a mea.

Parker rânji iar.

— Nu spun că ar face-o pentru mine. Nu pentru că mi s-a întâmplat mie ceva. Ci pentru că sunt cu ochii pe o pradă de la sindicat şi nu au nevoie decât de o justificare.

Îşi mută arma la loc în mâna dreaptă.

— Ia-ţi degetele de pe faţă!

Fairfax îşi lăsă mâna în poală repede, ca şi cum pipăitul mustăţii ar fi fost un obicei de care încerca să se dezveţe. Îşi drese glasul şi zise:

— Poate că ştii ce spui, eu unul n-am de unde să ştiu.

— Poţi să i-o spui lui Bronson.

Parker arătă spre telefon.

— Sună-l! Zi-i ce ţi-am zis eu! Dacă zice că nu, eşti mort şi asta îl costă bani. Tot va trebui să mi-i dea mai devreme sau mai târziu.

— Am să-l sun, zise Fairfax cedând. Dar n-o să rezolvăm nimic cu asta.

Parker stătea şi privea cum Fairfax îl sună pe Bronson la Hotelul Ravenwing din Las Vegas. Dură ceva până să-l prindă, pentru că Bronson nu era în cameră şi trebuia să fie anunţat, însă în cele din urmă acesta veni la telefon şi Fairfax îi povesti cum stăteau lucrurile, inclusiv despre ameninţarea lui Parker.

— Nu ştiu dacă e o cacialma sau nu. Zice că n-o s-o facă din prietenie faţă de el, ci pentru că oricum voiau să dea lovitura de ani de zile.

Urmă o pauză, timp în care Fairfax îl studia pe Parker şi asculta ce îi spunea Bronson în receptor.

— Nu, nu cred. E dur, asta-i tot. E dur, şi hotărât, şi puţin îi pasă.

Parker schimbă iar mâna în care ţinea arma. Fairfax ascultă din nou, după care îi întinse receptorul lui Parker.

— Vrea să discute cu tine.

— Despre ce?

— Condiţii.

— Treci acolo lângă fereastră!

Fairfax lăsă receptorul pe masă, se ridică în picioare şi se duse la fereastră. De undeva din interiorul apartamentului se auzi o bătaie în uşă. Fairfax făcu o grimasă şi zise:

— O să-i înlocuiesc pe ăştia doi.

— Tu ai fost de vină, replică Parker. Nu-ţi pune gărzile de corp să-ţi care bagajele!

Se duse la canapeaua pe care stătuse Fairfax, se aşeză pe ea şi duse receptorul la ureche.

— Bun, care-i treaba?

— Eşti o pacoste, Parker, zise Bronson mânios. Eşti iritant, ca un ţânţar. Bine. Patruzeci şi cinci de mii de dolari sunt bani de buzunar. O sumă mică pentru şmecheraşi de doi bani cu minte pe măsură. Ca să scap de ţânţar, bine, fie, am să te pocnesc cu patruzeci şi cinci de mii de dolari. Dă-mi voie însă să-ţi spun ceva, Parker.

— Păi spune-mi!

— Eşti un om marcat. O să-ţi capeţi mărunţişul, după care eşti un om mort, fie că-ţi dai seama, fie că nu. N-am să trimit pe nimeni expres după tine. N-aş irosi nici banii şi nici timpul. Doar o să dau de veste. Un găinar pe nume Parker, asta am să spun. Dacă-l vedeţi cumva, omorâţi-l. Doar atât, dacă-l vedeţi cumva. Înţelegi ce vreau să spun, Parker?

— Sigur că da. Carter mi-a explicat tot. Sunteţi la fel de mari ca Poşta. De la o coastă la alta. Ar trebui să vă caut în Pagini Aurii.

— Nu te poţi duce nicăieri, Parker. Nicăieri. Organizaţia o să te găsească.

— Organizaţia n-are trei oameni în toată ţara care să mă poată omorî. Puneţi-i pe Mal Resnickii voştri pe urmele mele, Bronson! Pe Carteri şi pe Fairfacşi. Pe gărzile lor de corp. O să fii nevoit să angajezi multă lume, Bronson.

— În regulă, jucător mărunt ce eşti, zise Bronson nervos. Dă-te mare. Spune-mi unde să-ţi las amărâţii tăi de patruzeci şi cinci de mii de dolari!

— E o zonă din Brooklyn, Canarsie. Ajunge un metrou BMT[15] la ea. Să vină acolo doi oameni cu banii într-o geantă mâine la două dimineaţa. Eu o să fiu pe peron. Să nu fie nicio bancnotă mai mare de o sută şi niciuna mai mică de zece. Dacă-mi trimiţi bani tipăriţi de tine, ai face bine să trimiţi doi oameni de care te poţi lipsi. Dacă trimiţi mai mult de doi, ţânţarul o să-ţi sugă sângele.

— Te dai mare, Parker, replică Bronson. Cum se numeşte staţia asta de metrou?

— E capăt de linie.

— Ceea ce e valabil şi pentru tine, Parker.

Bronson închise.

Parker puse receptorul înapoi în furcă şi se ridică în picioare. Din dormitor se mai auzea încă bătaia surdă în uşă. Fairfax îşi tot pipăia mustaţa cu vârfurile degetelor. Când Parker se ridică în picioare, Fairfax păru să-şi dea seama brusc ce făcea şi-şi lăsă jenat mâna să-i cadă pe

[15] Brooklyn-Manhattan Tranzit, fostă companie de transport urban din Brooklin, care şi-a vândut operaţiunile către oraşul New York în 1940.

lângă trup.

— Ai noroc, Fairfax, zise Parker. Şeful tău a cedat mai uşor decât îmi închipuiam. Ce păcat! Mi-ar fi plăcut să-ţi fac felul.

Zâmbi.

— Poate c-o să mă înşele. Poate c-o să încerce o ambuscadă. Atunci poate c-o să mă pot întoarce după tine.

Fairfax îşi duse iar mâna la mustaţă.

— O să-i concediez pe-ăştia doi, zise el.

Parker dădu din cap.

— N-o să-ţi folosească la nimic.

3

Avântul îl făcea să meargă înainte. Nu mai ştia nici el în ce măsură făcuse pe durul ca să impresioneze organizaţia şi cât de dur era de fapt. Ştia că era neînduplecat, că nu se lăsa copleşit de sentimente ca alţii, însă nu-i plăcuse niciodată ideea să omoare. Iar acum nu ştia sigur dacă doar voise să-l sperie pe Fairfax sau chiar vorbise serios.

Avântul era de vină, asta era tot. Optsprezece ani într-un domeniu, cu una sau două operaţiuni curate, rapide şi simple în fiecare an, urmate de un trai relaxat în hoteluri din staţiuni, alături de o femeie care-i plăcea, după care totul se dusese dracu'. Femeia dispăruse, rutina dispăruse, relaxarea dispăruse, operaţiunile rapide şi curate dispăruseră şi ele.

Petrecuse luni de zile pentru vagabondaj la o fermă penitenciară, încă o lună traversând ţara ca un vagabond din cărţile lui O. Henry[16], dedicase timp, efort şi gândire unei operaţiuni care nu era nici curată, nici rapidă şi nici simplă, şi nici nu-i aducea vreun ban – găsirea şi uciderea lui Mal Resnick. Şi nişte crime în plus şi luatul în piept cu sindicatul dintr-un capriciu şi nimic mai mult, ca şi cum în cei optsprezece ani ar fi adunat toată ticăloşia şi toată răutatea, care acum trebuia să răbufnească.

Nu ştia dacă avea să reuşească, dacă avea să dea spargere la sindicat şi să scape, dar nici nu-i păsa. O făcea oricum şi mergea înainte din inerţie, iar asta era tot ce conta.

Şi acum urma încă un omor. Stătea rezemat de un copac, în întunericul de pe Farragut Avenue, cu ochii la baraca în care se afla firma de taxiuri a lui Stegman, aşteptându-l pe proprietar să iasă iar afară. Îl minţise, ştiuse cum să ia legătura cu Mal. *Luase* legătura cu Mal, altfel acesta din urmă n-ar fi avut cum să se sperie atât de tare.

[16] William Sydney Parter, scriitor american de proză scurtă, cunoscut sub pseudonimul O. Henry (n.r.).

Prin urmare, acum avea o datorie de încasat şi de la Stegman. Asta era de fapt diferenţa faţă de viaţa lui anterioară. De la tiparul simplu şi cunoscut la cel nou, al încasatului de datorii. Mal îi era îndatorat, Lynn îi era îndatorată, sindicatul îi era îndatorat, Stegman îi era îndatorat şi el. Avea cineva o datorie la el, o încasa. Era un tipar nou, dar unul bun de aplicat până la capăt, ca să se întoarcă apoi la cel de dinainte.

Avea să fie nevoit să-şi caute o altă Lynn. Erau o mulţime de astfel de femei pe lângă piscinele din hotelurile din staţiuni. De data asta însă ştia că trebuia să stea cu ochii pe ea şi să nu se mai îndrăgostească.

Trecuse de miezul nopţii. Dacă Stegman nu ieşea în curând, avea să fie nevoit să aştepte până după plată. Stegman era înăuntru cu tovarăşii lui de pocher. Parker îi urmărise intrând în grup, văzuse lumina aprinzându-se în spate, iar acum jucau cărţi. Jocul însă trebuia să se termine la un moment dat.

Parker se dusese la un mic local pe la ora zece, de unde îşi luase un hamburger şi o cafea, iar când se întorsese lumina încă ardea în spate şi maşinile jucătorilor erau încă parcate pe Farragut Avenue: jocul continua.

Parker îşi aprinse încă o ţigară şi se duse pe partea cealaltă a copacului. Erau copaci de fiecare parte a străzii şi case particulare pentru una sau două familii. Cartierul era ca un orăşel de pe undeva sau ca zona rezidenţială a unui oraş de mărime medie. Nu semăna deloc a New York.

Ieşi de după copac şi aruncă o privire în josul străzii, în întunericul unde o pereche de adolescenţi intrase cu o jumătate de oră mai devreme. Se duseseră pe o verandă şi o vreme se auzise un scârţâit de leagăn, care acum amuţise. Nu-l puteau vedea şi nici el nu-i putea vedea pe ei.

Toată lumea avea un tipar. Şi ei aveau un tipar, unul liniştit şi simplu, care avea însă să se schimbe. El avea un tipar, unul complicat şi dezordonat, care avea însă să se schimbe. În curând, în clipa asta.

Uşa barăcii se deschise şi jucătorii de pocher ieşiră.

Parker o porni pe stradă în direcţia opusă lor, uitându-se peste umăr. Stegman rămase un pic în cadrul uşii, discutând cu doi dintre ei, după care intră din nou în baracă. Luminile încăperii din spate erau încă aprinse. Jucătorii de pocher se urcară în maşini şi plecară.

Un taxi trase la scară şi în baracă intră un şofer, care ieşi imediat, se urcă în maşină şi plecă. În camera din faţă se afla dispecerul, iar în camera din spate era Stegman, în rest nu mai era nimeni.

Parker traversă strada. Ocoli clădirea până în spate şi se uită pe fereastră. Stegman stătea la masă şi împărţea cărţile, plasând mize imaginare. Probabil că pierduse în această seară.

Parker se întoarse în faţă. Dispecerul stătea la postul lui şi citea o carte necartonată. Intră şi-i arătă arma spunându-i:

— Ţine-ţi gura bine de tot!

Nu era acelaşi om de data trecută.

— N-avem bani aici, replică dispecerul. Nu-i ţinem aici.

— Tu ţine-ţi gura! i-o tăie Parker.

Se duse la cealaltă uşă şi o deschise.

— Ieşi afară, Stegman!

Stegman sări de pe scaun, iar cărţile îi căzură din mână.

— O, Doamne! zise el. O, Doamne!

— Ai să-l vezi în curând, zise Parker. Vino-ncoace!

Îi făcu semn cu arma.

Stegman ieşi nesigur pe picioare. Pe buze îi tremurau minciuni, dar le lăsă nerostite.

Parker stătea în spatele lui.

— Mergem la plimbare, zise el. O să luăm aceeaşi maşină ca data trecută.

Îl împunse cu pistolul în şale.

Se urcară în maşină. Stegman trecu la volan şi se uită la staţia de sub bord umezindu-şi buzele cu limba.

— Crezi că sună la poliţie? Sau poate îi cheamă pe ceilalţi şoferi. Porneşte-o să auzim ce zice! spuse Parker.

Stegman porni staţia. Degetele îi erau umede de sudoare şi nu mai nimerea să răsucească butonul. Din

staţie se auziră doar paraziţi, deci probabil că dispecerul se dusese la telefon să sune la poliţie.

— O luăm pe-acolo, zise Parker arătând cu pistolul spre Rockaway Parkway.

Stegman porni maşina, însă motorul se opri imediat din cauză că bărbatului îi tremura piciorul pe ambreiaj. A doua oară reuşi să o pornească de-a binelea. Urcară peste bordura trotuarului, apoi coborâră pe carosabil şi o luară pe Rockaway Parkway pierzându-se în întunericul de pe partea cealaltă.

— Fă prima la stânga!

Stegman o luă la stânga, pe East 96th Street, o stradă laterală care se făcea dintr-o altă stradă laterală, adormită şi întunecată, iar Parker îi zise:

— Trage pe dreapta lângă bordură! Opreşte motorul!

Stegman făcu ce i se spuse. Parker îşi puse arma în poală şi îi arse una în mărul lui Adam. Stegman icni, bărbia îi căzu în piept şi începu să bolborosească încercând să respire.

— Mi-ai zis c-ai terminat cu favorurile, îi aminti Parker. Ar fi trebuit să vorbeşti serios.

Îl luă pe Stegman de păr şi-l izbi cu faţa de volan. După care îi arse una cu latul palmei sub nas, aruncându-i capul pe spate. O lovitură suficient de puternică însemna o durere oribilă. Un pic mai puternică de atât însemna moarte pe loc. Nu-l lovise suficient de tare încât să-l omoare.

Stegman gemu, iar saliva începu să-i bolborosească la colţurile gurii. Parker se simţi brusc cuprins de dezgust. Nu mai voia s-o lungească, doar să termine odată. Apucă arma de ţeavă, trase de patru ori şi Stegman muri.

Şterse patul armei de haina lui Stegman şi coborî din maşină. Îşi puse arma la brâu şi o luă pe jos spre Glenwood Road, după care o apucă pe Rockaway Parkway şi traversă strada spre intrarea în metrou.

Partea aceasta de linie de metrou era ciudată, de fapt nici linie de metrou, nici cale ferată suspendată. Şinele se aflau la nivelul solului, pe lângă un peron ca de gară de

oraş de navetişti, numai că aici şinele doar ţineau cât peronul, câte o pereche de fiecare parte a acestuia, după care se terminau. Capăt de linie.

În dreapta se afla depoul, cu şiruri de vagoane murdare. Dincolo de el se aflau înşirate case de cărămidă cu unul sau două caturi, unde locuiau şoferii de taxi, iar ceva mai încolo era un complex masiv de locuinţe sociale cu şase etaje în care locuiau manipulatorii. Terenul era plat în acea zonă, complet plat.

Două trenuri cu uşile deschise flancau peronul. Pe un panou luminos sub acoperişul înclinat şi format dintr-o singură bucată al peronului scria „URMĂTORUL TREN”, iar o săgeată arăta spre stânga. Un tip corpolent cu sacou din catifea reiată stătea pe banca de pe peron cu o gamelă lângă el şi citea *News.*

Parker se duse şi se aşeză lângă acesta. Luă gamela, îi deschise capacul şi se uită la pistolul Luger dinăuntru. Bărbatul aruncă ziarul şi întinse mâna după gamelă.

Parker dădu din cap, puse gamela la loc pe bancă în partea în care individul nu putea ajunge la ea şi zise:

— Ai face bine să te urci în tren până nu pleacă.

Bărbatul aruncă o privire în urma lui la turnichete, la ghişeul de mărunţiş şi la toalete, după care ridică din umeri şi se scula în picioare. Îşi împături ziarul, îl băgă sub braţ şi urcă în tren.

Parker se ridică şi el şi o porni pe peron cu gamela în mână. Toaletele se aflau într-o baracă separată de pe peron, acoperită cu şindrilă, dincolo de capătul şinelor. La intrare se afla o încăpere dotată cu calorifer, unde puteai să-ţi aştepţi rândul iarna, după care veneau două uşi verzi.

Intră în toaleta bărbaţilor. Doi cowboy cu cămăşi de flanelă şi pantaloni kaki stăteau pur şi simplu acolo şi nu făceau nimic. Cămăşile le atârnau afară din pantaloni.

Deschise gamela, scoase Luger-ul şi li-l arătă.

— Scoateţi-vă cămăşile! Nu băgaţi mâna pe sub ele!

Unul dintre cowboy începu să facă ce i se spusese, dar celălalt îi făcu cu ochiul şi întrebă:

— Ce se întâmplă?

Parker aşteptă, ignorându-l. Cel care începuse deja să se descheie la cămaşă pornind de la nasturele de sus ezită uitându-se la tovarăşul lui. Acestuia îi tremură zâmbetul şi zise:

— Nu ştiu ce vrei, prietene. Ce problemă ai?

— Niciuna, replică Parker. Scoate-ţi cămaşa!

— Da' eu nu vreau să-mi scot cămaşa.

— Am să apăs pe trăgaci când pleacă trenul. Dacă vrei zgomot mai devreme, sari la mine.

Cel care ezita zise:

— La naiba, fă cum zice, Artie! Ce şanse avem?

Artie se gândi un pic şi ridică din umeri, după care începu să se descheie la cămaşă. Şi le scoaseră şi rămaseră cu cămăşile în mâini. Aveau fiecare câte două revolvere mici la brâu, ascunse pe sub pantaloni.

— Întoarceţi-vă cu spatele! zise Parker.

Cei doi se conformară, iar el le luă armele şi le puse în chiuvetă, după care le spuse:

— Vă pleacă trenul într-un minut. Aţi face bine să vă grăbiţi.

Cei doi îşi puseră cămăşile pe ei şi ieşiră din încăpere fără să scoată o vorbă. Parker aruncă cele patru arme într-una dintre cabinele de toaletă şi ieşi la rândul lui pe peron. O luă înainte pe lângă trenul care se pregătea să plece şi-i văzu pe cei doi cowboy împreună cu bărbatul cu sacoul de catifea reiată. Cei trei stăteau aplecaţi şi discutau. Ridicară privirea şi-l văzură pe Parker trecând pe lângă vagon.

La celălalt capăt al peronului se afla clădirea dispeceratului, înaltă şi îngustă. Lângă ea era un automat de Coca-Cola şi un om la costum cu o servietă şi o sticlă de cola în mână. Se afla în acel loc de când Parker băgase fisa la turnichete. Nu-l văzuse bând deloc din sticlă. Se uita spre trenurile din depou.

Parker traversă peronul până la el şi se opri lângă automat.

— Aveţi o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi?

— Desigur, răspunse bărbatul.

Puse sticla cu cola deja caldă pe automat, îşi mută diplomatul în cealaltă mână şi băgă mâna liberă în buzunar.

Parker deschise gamela şi scoase Luger-ul din ea. Stătea cu spatele la peron.

— Arată-mi ce-ai în servietă! îi ceru el.

— Desigur.

Interlocutorul său nu păru surprins. Desfăcu curelele servietei şi dădu clapa pe spate. Vru să bage mâna înăuntru, când Parker îi făcu semn din cap să nu care cumva. Bărbatul zâmbi şi desfăcu servieta. Înăuntru se afla un pistol de exerciţiu de calibrul 25 cu ţeava lungă.

— Închide-o la loc!

Bărbatul făcu întocmai.

— Pune-o lângă automat şi urcă-te în tren!

Îl urmări cu privirea cum merge pe peron şi se urcă în acelaşi vagon cu ceilalţi trei. Câteva minute mai târziu, conductorul şi mecanicul coborâră zgomotoşi pe scara de metal de la etajul întâi al dispeceratului şi se urcară în tren.

Uşile se închiseră şi trenul plecă din staţie. Semnul luminos se modifică, arătând că următorul tren era cel din partea cealaltă a peronului.

Jumătate de oră mai târziu, la unu şi douăzeci, mai veniră încă cinci persoane. Purtau costume ţipătoare şi cărau cutii de instrumente muzicale. Coborâră din tren şi rămaseră pe loc râzând şi vorbind tare, iar Parker aşteptă zece minute lângă automatul de Coca-Cola ca să se asigure. Când văzu că nu schiţează nicio mişcare ca să plece, ştiu sigur cine erau.

Se duse la ei, se prezentă şi zise:

— Ar fi bine să vă grăbiţi dacă vreţi să ajungeţi la spectacol. Sau poate vreţi să vă daţi chiar acum în spectacol.

Patru dintre indivizi se uitară la cel de-al cincilea, care ducea o cutie de trombon. Acesta aruncă o privire trenului de lângă ei, cu oameni în el, la femeia de la ghişeul de mărunţiş din depărtare şi la clădirea dispeceratului. Cum

nu le venise încă maşina, renunţară la spectacol.

La două fără un sfert, din tren se dădu jos o femeie care lăsă pe banca de pe peron o geantă mică, de genul celei în care-ţi pui lucruri cât pentru o şedere de o noapte. Parker o prinse din urmă şi-i dădu geanta înapoi. Femeia se uită speriată la el când i-o întinse şi plecă grăbită spre stradă.

După ce plecă femeia, Parker intră în cabina telefonică de pe peron şi sună acasă la Fairfax. Acesta răspunse, iar Parker îi recunoscu vocea. Îi zise:

— Tocmai am scăpat de femeia cu geantă. Nu i-am omorât pe niciunul dintre glumeţii ăştia, dar pe următorul o să-l omor. Şi dacă nu apar banii, o să vin din nou după tine.

— O clipă, replică Fairfax.

Se auzi un oarecare zumzăit pe fir o vreme, după care reveni la aparat.

— O să întârzie un pic.

— Nu face nimic.

Nu mai veni nimeni. La trei şi douăzeci, în staţie sosi un tren din care coborâră doi bărbaţi, dintre care unul ducea o valiză. Veniră la Parker, care stătea pe bancă, puseră valiza lângă el. Dădură să plece fără să scoată o vorbă, când acesta le zise:

— Staţi aşa!

Se întoarseră, iar Parker arătă spre valiză.

— Deschideţi-o!

Cei doi se uitară unul la altul umezindu-şi buzele cu limba. Nu ştiau dacă nu cumva înăuntru erau microfoane. În cele din urmă unul dintre ei deschise încuietorile şi ridică partea de sus a valizei. Înăuntru nu erau decât bani.

Răsuflară uşuraţi şi Parker le zise:

— Bun. Închideţi-o la loc!

Cei doi o închiseră şi plecară. Traversară peronul spre ieşire şi coborâră în stradă.

Existau trei căi de ieşire din staţia de metrou. Prima era metroul însuşi. Mai era şi autobuzul care aducea şi prelua gratuit pasagerii de la capătul peronului, lângă turnichete. Şi mai era şi ieşirea spre stradă. Aveau să fie pregătiţi

pentru el indiferent pe unde o lua.

Se duse la automatul de Coca-Cola şi lăsă valiza jos. Scoase Luger-ul din gamelă şi şi-l puse în buzunarul de la pantaloni, iar pistolul de exerciţiu din servietă şi-l băgă la curea în spate, sub buzunarul drept. Mai avea şi pistolul domnului Carter, pe care-l ţinea în mâna stângă.

Luă valiza, se duse la capătul peronului şi coborî treptele pe lângă plăcuţa pe care scria „DOAR PENTRU ANGAJAŢII DE LA TRANSPORTURI”. A treia şină[17] era protejată de o placă de lemn.

Parker păşi cu grijă peste placă şi peste linie spre depou. Era întuneric şi nimeni nu-i dădu atenţie.

Traversă depoul, având grijă ca nu care cumva să atingă plăcile de lemn din dreptul fiecărei şine electrice, până ajunse la un drum de acces privat pavat cu pietriş prin care crescuse iarba. Drumul acesta era mai bine luminat, aşa că merse cu băgare de seamă, încercând să stea în întuneric. În faţă se afla Glenwood Road, cu maşini parcate de-a lungul ei şi case înşiruite pe străzile cu care se intersecta. Nu putea să vadă dacă în maşini era cineva.

Drumul de acces trecea printr-o deschizătură în gardul care ocolea depoul. Parker se opri în dreptul ei, cercetând cu privirea şi ascultând, după care trecu prin ea şi o luă la stânga, îndepărtându-se de Rockaway Parkway şi de intrarea la metrou. Valiza îi atârna greu în mâna dreaptă, iar pistolul îi stătea încurajator în mâna stângă, lipit de corp.

Traversă strada pentru că trei băieţi de culoare cu impermeabile şi pălării turtite cu boruri întoarse veneau spre el cântând. Merse cale de două intersecţii, apoi coti la dreapta, unde începeau locuinţele sociale, şi aruncă arma domnului Carter într-un coş de gunoi. Indiferent de cine o lua din gunoi în acest cartier, avea să treacă multă vreme până să dea poliţia de ea.

Îşi mută valiza în mâna stângă şi continuă să meargă cu mâna dreaptă lângă Luger-ul din buzunarul pantalonilor.

[17] Bară din metal conducătoare de curent electric, amplasată lateral faţă de calea de rulare, de la care se alimentează trenurile de metrou.

Cauciucurile unei maşini scrâşniră dând colţul în spatele lui, iar maşina se îndreptă în direcţia în care se deplasa el.

La dreapta sa se afla un teren viran pe care încă nu fuseseră construite case. Se refugie acolo şi scoase Luger-ul din buzunar. Cineva din maşină trase prea devreme. Parker se trânti la pământ şi maşina îşi continuă goana, dispărând cu scrâşnet de roţi după colţ.

Se ridică în picioare şi se îndepărtă şi mai mult de drum. Terenul era separat de un zid de lemn de curţile din spatele caselor înşirate care dădeau în cealaltă stradă. Se lăsă pe vine lângă zid şi rămase în aşteptare cu Luger-ul în mână.

Maşina apăru iar de după colţ. Mergea însă mai încet de această dată şi se opri vizavi de el. În jurul lui Parker era întuneric beznă şi nu putea fi văzut. După un minut se deschise portiera din spate a maşinii şi coborâră doi bărbaţi. Aceştia intrară pe terenul unde se afla şi el, se plimbară un pic în cerc după care se întoarseră.

Rămaseră lângă maşină, iar peste puţin timp sosiră încă două maşini. Din ele coborâră alţi indivizi şi se sfătuiră, după care două dintre maşini plecară, luând-o spre colţul de la Flatlands Avenue. Ambele maşini mergeau încet. Una coti la dreapta, cealaltă la stânga.

Cea de-a treia maşină rămase locului. Din ea coborâră trei bărbaţi care traversară încet strada spre locuinţele sociale şi se pierdură în întunericul dintre clădiri. Şoferul stătea în maşină şi supraveghea terenul pentru case. Fuma, vârful ţigării se vedea strălucind uşor din când în când.

Parker o luă pe lângă gard înapoi spre Glenwood Road. Lăsase valiza în urmă. Ţinea Luger-ul în dreapta şi pistolul de exerciţiu în stânga, înaintând cu mâinile lipite de corp. Când ajunse pe Glenwood Road ieşi din întuneric pe trotuar şi începu să fluiere.

Îşi continuă drumul fluierând, o luă după colţ şi merse spre maşină. Şoferul îl urmărea cu privirea în oglinda retrovizoare, însă Parker nu avea valiză şi mai şi fluiera.

Stătea cu geamul lăsat. Când ajunse în dreptul lui,

Parker se întoarse şi puse ţevile armelor pe marginea portierei, îndreptate spre şofer, şi zise încet:

— O vorbă dacă scoţi…

Şoferul înlemni cu mâinile pe volan.

— Vino spre mine şi ieşi pe-aici!

Făcu un pas în spate, iar şoferul îl ascultă.

— Acum ia-o pe terenul de colo!

Împreună merseră către locul unde-şi lăsase Parker valiza. Întoarse Luger-ul şi trase, iar şoferul se prăbuşi la pământ. Lăsă pistolul semiautomat cu şoferul, luă valiza şi se întoarse grăbit la maşină.

Intră, porni motorul şi se îndepărtă cu zgomot. Când tocmai cotea, din una dintre clădirile din complexul de locuinţe sociale situate ceva mai încolo veni în fugă un bărbat.

Parker opri maşina pe Flatbush Avenue în apropiere de Grand Army Plaza şi luă un taxi spre Manhattan.

4

Pe pat se aflau o mie şase sute de bancnote verzi, grupate în teancuri de câte cincizeci. Douăzeci de teancuri de zece dolari, zece de cincizeci şi două de câte o sută. Adunate, numerele de pe bancnote făceau patruzeci şi cinci de mii.

Parker stătea pe scaunul de lângă pat uitându-se la bani. Valiza, goală acum, zăcea pe podea la picioarele lui. Numărase banii şi-i ieşiseră toţi la socoteală, iar acum stătea şi se uita la ei întrebându-se cum de reuşise să pună mâna pe ei.

Nu-i fu însă greu să-şi dea seama de ce. Pricepu uşor raţionamentul lui Bronson. Un ţânţar pe nume Parker face probleme şi deranjează. Vrea patruzeci şi cinci de mii de dolari. Bun, daţi-i patruzeci şi cinci de mii de dolari!

Încercaţi să-l prindeţi la predarea banilor şi dacă nu reuşiţi, daţi-l naibii, şi-a luat cei patruzeci şi cinci de mii de dolari. Aşa că n-o să ne mai facă probleme. Iar organizaţia dispune de tot timpul şi mijloacele necesare să-l prindă mai încolo. N-are s-o mai deranjeze, iar organizaţia se poate ocupa de el când doreşte. Patruzeci şi cinci de mii nu e chiar aşa o sumă mare când te gândeşti la câştiguri.

Aşa. Asta era versiunea lui Bronson. Şi versiunea lui Parker era simplă; timp de optsprezece ani urmase un tipar, iar acel tipar fusese dat peste cap. O lovitură, cea de pe insulă, mersese prost şi stricase totul. Acum erau amândoi morţi, Lynn şi Mal, cei doi care i-o făcuseră. Iar el îndreptase lucrurile şi încheiase lovitura respectivă cu bine, luându-şi partea. Nu se putea întoarce la tiparul lui câtă vreme lovitura respectivă nu se încheia cu bine.

Acum se putea întoarce. Avea bani cât să-i ajungă pentru doi sau trei ani de trai ca pe vremuri şi pentru o operaţie estetică. Avea să fie nevoit să se ducă în Omaha la Joe Sheer ca să afle numele doctorului care-l operase. Asta se întâmplase când Joe ieşise la pensie, în urmă cu trei ani. Îşi făcuse operaţie estetică la faţă pentru că nu se ştia

niciodată când puteai să dai peste cineva care-ţi văzuse figura la o lovitură cu zece ani în urmă şi încă o mai ţinea minte.

Cu un chip nou, cu patruzeci şi cinci de mii de dolari, organizaţia putea să-l caute la nesfârşit şi tot n-avea să-l găsească. De acum trebuia să fie mai atent la oamenii cu care lucra, dar asta nu constituia o problemă. Oricum îi plăcea să-şi aleagă ţintele şi partenerii.

O treabă nu mersese cum trebuie şi acum îndreptase lucrurile. Asta era tot.

Se ridică, îşi stinse ţigara şi luă valiza de pe podea. Băgă teancurile de bani cu atenţie în ea, o închise şi o vârî sub pat. Ridică apoi receptorul şi ceru legătura la American Airlines, făcându-şi rezervare pentru zborul de la ora trei şi douăzeci şi şase de minute după-amiaza spre Omaha.

După aceea ceru să fie sunat de trezire la prânz, făcu un duş pe îndelete şi deschise jumătatea de votcă pe care şi-o cumpărase la întoarcere. Acum putea s-o bea, terminase treaba şi se putea relaxa. În Omaha, poate că Joe putea să-i facă lipeala cu o femeie. Dacă nu, putea să aştepte până la Miami.

Fu trezit de sunetul telefonului care-l anunţa că era ora amiezii din prima zi a noului său vechi tipar. Hotelul nu era la fel de bun ca acelea cu care era obişnuit el, dar n-avea importanţă. Din acest moment pornea pe drumul de întoarcere spre vechea viaţă.

Mai făcu un duş, se îmbrăcă şi-şi făcu bagajele. Ieşi din cameră cu două valize, cea cu lucrurile lui şi cea cu banii. Coborî cu liftul şi o luă prin hol spre recepţie, când angajatul de acolo le făcu semn unor bărbaţi în costume şifonate că el era cel căutat de ei.

Cei doi bărbaţi veniră spre el, iar el ezită, nevenindu-i să creadă că ar încerca să facă ceva chiar acolo. Cum ar fi putut să-l găsească în acel loc? N-aveau cum. Era însă neînarmat. Îşi aruncase Luger-ul pe Flatbush Avenue noaptea trecută.

Cei doi ajunseră în dreptul lui, iar unul dintre ei băgă mâna în buzunarul de la şold şi Parker se încordă, gata să

arunce valiza cu haine. Bărbatul însă nu scoase din buzunar decât un portofel. Îl deschise şi-i arătă insigna prinsă de el, după care zise:

— Domnul Edward Johnson?

„Ce-i asta? Ce-i asta?”

— Da, le răspunse el, pentru că funcţionarul de la recepţie le făcuse semn că el este. Ce s-a întâmplat?

— Dorim să stăm de vorbă cu dumneavoastră.

Bărbatul în civil aruncă o privire prin hol.

— Între patru ochi. O să mergem în biroul directorului.

— Ce este? Ce înseamnă asta?

— Avem nişte întrebări. Vă rugăm să veniţi cu noi.

Unul dintre bărbaţi îl apucă uşor de braţ. Nu trebuia decât să meargă în biroul directorului, aşa că nu se împotrivi. Nu încercă să ghicească despre ce era vorba. Merse cu ei pregătit, aşteptând să afle care era treaba înainte să acţioneze.

Cei trei angajaţi de la recepţie îi urmăriră cu privirea pe detectivi ducându-l pe Parker într-un mic birou, pe a cărui uşă scria „PERSONAL”. Uşa către cealaltă încăpere, rezervată directorului, era deschisă, iar acesta se uita la ei de la biroul lui.

Unul dintre detectivi se duse la uşă şi-i zise din cadrul ei:

— Nu durează mult, domnule. Vă mulţumim pentru colaborare.

— Nu face nimic, zise directorul care părea jenat.

Detectivul zâmbi şi închise uşa, apoi îşi şterse zâmbetul de pe faţă şi zise:

— Luaţi loc, domnule Johnson!

Parker se aşează pe colţul canapelei celei mai apropiate de uşă, pregătit, aşteptând să-i spună despre ce era vorba.

Unul dintre poliţişti rămase lângă uşă. Celălalt trase un scaun şi-l întoarse invers, aşezându-se cu faţa la Parker, cu mâinile încrucişate pe spătar şi cu genunchii îndoiţi de o parte şi de alta.

— Acum două zile, zise el, vă aflaţi într-o băcănie de pe West 104th Street între Central Park West şi Manhattan

Avenue. Aţi stat ceva vreme în camera din spate a magazinului discutând cu patronul, Manuel Delgardo. Când doi poliţişti care-şi făceau rondul au intrat în magazin, aţi declarat că beaţi un suc cu Manuel Delgardo în camera din spate şi că îl căutaţi pe fiul dumnealui, Jimmy. Aţi declarat că dumneavoastră şi Jimmy Delgardo aţi lucrat cândva la aceeaşi firmă de transporturi din Buffalo. De asemenea, aţi adus vorba de stupefiante, deşi niciunul dintre poliţiştii aflaţi în patrulă nu vă dăduse de înţeles că se gândeau la aşa ceva sau că vă bănuiau că aţi avea ceva de-a face cu drogurile. Este în mare parte corect, aşa cum vă amintiţi dumneavoastră?

— Da, răspunse Parker.

„Nu explica, nu te justifica, nu te contrazice. Aşteaptă până afli care-i faza.”

Detectivul dădu din cap.

— Bine. Aţi mai declarat şi că aţi fost concediat recent de la o fabrică General Electric din Long Island. Corect?

— Exact asta am zis.

— Este însă şi corect?

Deci îl verificaseră. Schimbă povestea!

— Nu, răspunse Parker.

Detectivul dădu iarăşi din cap.

— Exact, v-am verificat. Nici adresa de California pe care aţi dat-o hotelului nu este corectă, nu-i aşa?

— Aşa e.

— N-aţi vrea să ne explicaţi de ce aţi minţit?

— Unui poliţist trebuie să-i dai un context. Dacă-i spui că pur şi simplu umbli din loc în loc fără ţintă, te saltă din principiu. Dacă-i dai un context, te lasă în pace. La fel şi la hotel. Dacă aş scrie că n-am domiciliu stabil, mi-ar scoate ochii cu asta.

— Înţeleg.

Detectivul dădu încă o dată din cap.

— Atunci adevărul este că sunteţi vagabond, că nu aveţi niciun căpătâi, nici domiciliu stabil, nici serviciu, nici altceva, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Şi de unde aţi avut banii pentru hotel?

— I-am câştigat la barbut.

— Unde?

Parker dădu din cap.

Detectivul se făcu roşu la faţă.

— Nu da din cap la mine, golane! Minţi din nou!

Parker aşteptă pregătit. Nu avea niciun motiv să treacă la fapte. Poate mai târziu avea să fie nevoit să i-o plătească pentru insultă.

Detectivul îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— În regulă, zise el. Ridică-te în picioare! Întoarce-te! Treci la peretele din spatele canapelei cu palmele pe el!

Celălalt detectiv veni de la uşă şi îi goli buzunarele, după care îi permiseră să se aşeze la loc.

Primul poliţist se uită la permisul lui de conducere mai atent decât o făcuse cineva până atunci şi se încruntă, îl întoarse studiindu-l pe toate părţile, după care dădu cu limba peste buricul degetului mare şi frecă ştampila cu el. Ridică privirea spre partenerul lui şi rânji.

— E fals. Nici măcar unul bun. Poftim, uită-te şi tu! Celălalt detectiv se uită la permisul de conducere şi chicoti şi el, după care i-l dădu înapoi. Poliţistul care îl interogase îi întinse hârtia lui Parker zicând:

— Îl vreţi înapoi, domnule Johnson?

— Nu, mulţumesc. L-aţi mânjit.

— Îmi pare rău. La ce firmă de transport din Buffalo aţi lucrat dumneavoastră şi Jimmy Delgardo?

Parker trânti un nume la nimereală.

— Lester Brothers.

Detectivul scoase un carneţel din buzunar, îl deschise, citi ceva din el şi dădu din cap.

— Fals.

— V-ar deranja să-mi spuneţi şi mie despre ce e vorba?

— Nu m-ar deranja deloc. Pentru că după aceea o să-mi spuneţi dumneavoastră despre ce e vorba. Un om interesat de stupefiante ca dumneavoastră.

— Fals, replică Parker.

— Jimmy Delgardo a fost prins în această dimineaţă la

ora cinci la graniţa cu Canada, pe când se întorcea de la Montreal. Încerca să intre în Statele Unite cu o maşină plină de băutură şi marijuana.

Detectivul zâmbi din colţul pânzei sale de păianjen.

— Acum, domnule Johnson, spuneţi-mi, vă rog, despre ce e vorba. Spuneţi cum vă numiţi, ce ocupaţie aveţi şi ce legătură aveţi cu încărcătura pe care o transporta Jimmy Delgardo înspre această ţară.

Parker îşi puse mâinile la ceafă şi se lăsă pe spate pe canapea. Ridică un picior să-l pună peste celălalt, dar în loc de asta îi arse un călcâi în faţă detectivului, chiar deasupra nasului. Detectivul căzu cu zgomot pe spate cu tot cu scaun, iar Parker sări de pe canapea, plonjând înspre celălalt, care se căuta la şold după armă. Îi trase un cap în stomac, după care un creştet în bărbie. Ridică şi pumnul, cu care-l nimeri în gât.

Se dădu înapoi, înşfăcându-l pe detectiv de cravată. Acesta se împiedică şi căzu departe de uşă, iar Parker apucă valiza cu bani, deschise uşa cu un gest brusc şi fugi.

Când ajunse la uşa rotativă, se auziră strigăte în urma lui. Pe geamul din faţa lui apăru o gaură mai sus de nivelul capului lui Parker, iar ceva îl trase de umărul hainei.

Ieşi în stradă, unde un taxi aştepta în staţia de la hotel ca şoferul să primească plata pentru o cursă. Deschise uşa cu putere, aruncă valiza înăuntru şi se urcă lângă ea.

— La Grand Central[18]! strigă el. Ai cinci dolari de la mine dacă prind trenul!

Nu mai avea timp să ajungă la Idlewild[19], avea să se dea alarma până atunci.

— Am plecat! strigă şoferul.

Porniră în trombă de lângă trotuar, cotiră la colţ cu scrâşnet de roţi taman în clipa în care se făcea roşu la semafor şi-şi continuară drumul strecurându-se printre celelalte maşini. Parker îşi duse mâna stângă la umărul drept. Haina era ruptă la cusătură în acel loc, dar glonţul

[18] Gara din New York.

[19] Aeroportul Idlewild, actualmente Aeroportul Internaţional John F. Kennedy din New York.

nu-l atinsese.

Întinse mâna şi pipăi valiza, descoperind că nu era cea care trebuia. Se uită la ea şi întoarse capul să privească pe fereastră. Detectivii aveau valiza cu cele patruzeci şi cinci de mii de dolari. El, pe cea cu ciorapi şi cămăşi.

— La ce oră aveţi trenul? întrebă taximetristul.

— Tocmai a plecat, îi răspunse Parker.

— Măi să fie, da' ştiu că v-aţi grăbit să plecaţi!

— Glumeam. Mai e timp.

Parker zâmbi dezvelindu-şi dinţii gânditor. Ce să fac acum? Să mă duc la primarul New Yorkului? Să-i spun că primăria îmi datorează patruzeci şi cinci de miare?

Când taxiul opri, îi dădu şoferului o hârtie de zece dolari. Îşi luă valiza şi intră în gara Grand Central. Ceasul din rotondă arăta ora 12.53. O luă înainte pe lângă porţile de acces spre peroane, până dădu de una pe care scria 12.58.

Unul dintre locurile în care mergea trenul era Albany. Trecu de poartă şi intră pe peronul de beton. Îi zise conductorului care stătea la uşa primului vagon:

— N-am avut timp să-mi iau bilet. Mi-l iau în tren.

— Aşteptaţi aici!

Rămase pe loc fixând cu privirea locul prin care ar fi apărut poliţiştii dacă veneau după el, iar cele cinci minute trecură unul după altul. Conductorul îl lăsă să urce în tren şi îl întrebă până unde dorea bilet.

— Până în Albany, îi răspunse el.

Conductorul începu să scrie ceva pe bilet şi pe hârtii şi parcă nu mai termina.

În cele din urmă îi luă banii şi îi permise să ocupe un loc.

Vagonul era aproape gol.

Se trânti pe primul loc care-i ieşi în cale, cu valiza greşită lângă el şi se gândi la Omaha, la Joe Sheer şi la chirurgul estetician. Va avea nevoie de bani pentru chirurg, iar el avea mai puţin de două mii. Putea să stea o vreme la Joe până se mai linişteau apele, după care trebuia să pună mâna pe o pradă.

Poate de la o operaţiune a sindicatului? Încă o

muşcătură de ţânţar înainte să-şi schimbe înfăţişarea? Doar sindicatul era de vină că nu avea cei patruzeci şi cinci de mii de dolari. Fuseseră neatenţi la ultima lor misiune, Parker se alesese cu o acuzaţie falsă şi acum cele patruzeci şi cinci de mii de dolari îi derutau pe tipii de la brigada antidrog.

Da, o pradă de la sindicat. Îi surâdea ideea.

Coborî din tren la Albany, se duse la aeroport şi-şi cumpără bilet spre Omaha.

5

Parker şi ceilalţi trei bărbaţi ieşiră din lift şi o luară la stânga mergând încet pe hol. Spre ei veneau două femei cu haine de blană pe umeri şi poşete atârnând de antebraţ. Când trecură prin dreptul lor, cele două discutau despre vopsele de păr. Femeile se duseră la lift şi apăsară butonul de coborâre.

— Aşteptaţi până pleacă, zise Parker încet.

Cei patru porniră agale pe hol, trecând de uşa pe care o vizau, pe care scria: ST. LOUIS SALES[20] INC. Oraşul era corect, dar nu şi restul denumirii. Aproape jumătate din banii de la agenţii de pariuri din Saint Louis treceau pe aici.

Ajunseră la capătul holului şi aşteptară în dreptul uşii biroului de acolo – reprezentanţa unei firme producătoare de maşini de scris – ca femeile să urce în lift. După care cei trei bărbaţi scoaseră din sacouri măşti de Huckleberry Hound[21] şi şi le puseră pe cap. Parker nu se deranjă să facă şi el la fel, căci partea lui din prada de la această lovitură avea să se ducă oricum pe o faţă nouă.

O porniră înapoi pe hol spre uşa pe care scria „ST. LOUIS SALES, INC”. Bărbatul pe nume Wiss scoase o daltă din buzunar, ţinând-o de vârf cu mânerul în sus ca pe o bâtă. Era singurul dintre cei trei pe care Parker nu-l cunoştea dinainte; i-l recomandase Joe Sheer. Cu ceilalţi doi, Elkins şi Wymerpaugh, Parker mai lucrase în trecut.

Se opriră câte doi de o parte şi de alta a uşii. Parker şi Elkins îşi scoaseră armele. Wiss lovi uşa de sticlă cu mânerul dălţii şi sticla se sparse căzând cu zgomot înăuntru. Aruncă dalta prin spărtură înainte să se potolească zgomotul ca să le dea altceva de gândit celor din încăpere şi băgă mâna prin deschizătură spre clanţă. Apăsă pe ea, iar Parker şi Elkins intrară înghesuindu-se unul într-altul cu armele în mâini.

[20] St. Louis Vânzări.

[21] Personaj de desene animate reprezentat de un căţel albastru.

Cei trei oameni din micul birou înlemniră. Cel de la maşina de calcul rămase locului cu degetele deasupra butoanelor, holbându-se la ei. Cel de lângă coloana de aerisire rămase cu o mână sub braţ, pe arma pe jumătate scoasă din toc. Cel care stătea la celălalt birou îşi ţinea mâna în sertarul pe care tocmai îl deschidea când se spărsese geamul.

— Mâinile sus fără nimic în ele! zise Parker.

Wiss îşi scoase şi el arma şi se duse în fugă în partea cealaltă a încăperii, deschizând cu o mişcare bruscă uşa ce dădea într-un birou, care însă era gol. Se întoarse spre ceilalţi spunând:

— Mahărul e plecat!

— A ieşit să ia prânzul, comentă Parker. S-o ştergem până nu se întoarce!

Wymerpaugh, care stătea lângă uşă studiind atent holul spre lifturi, îi dădu geanta diplomat lui Elkins. Acesta se duse la tipul de la maşina de calcul şi-i zise:

— Sus!

Cu mâinile încă ridicate, bărbatul se ridică în picioare şi făcu un pas în spate. Elkins trase sertarul maşinii de scris şi îndesă în geantă teancurile de bani ascunse acolo, după care i-o întinse lui Wymerpaugh, luă cealaltă geantă de la Parker şi se duse în biroul şefului. Wiss îl urmă scoţând alte unelte din buzunar.

Bărbatul de lângă coloana de aerisire zise:

— Sunteţi nebuni! Ăştia-s banii Firmei.

Parker zâmbi subţire.

— Serios?

Din birou se auzeau sunete slabe de la Wiss şi Elkins care se ocupau de seif. Wymerpaugh închise uşa şi se aplecă să se uite în hol prin gaura din geam.

Elkins şi Wiss se întoarseră. Wiss îşi îndesa sculele în buzunar, iar Elkins căra o geantă burduşită. Parker îl întrebă pe tipul de lângă coloana de ventilaţie:

— Ştii cine e Bronson?

Individul ridică din umeri.

— Am auzit de un tip cu numele ăsta. În Est.

— El e. Să-i spui că Parker a fost! Să-i spui că ţânţarul s-a decis că vrea dobândă la împrumut! Ai băgat la cap?

— Nu mă doare pe mine de asta.

Elkins îi dădu lui Parker geanta, după care făcu turul încăperii adunând toate armele din birou şi le aruncă pe coloana de aerisire, apoi zise:

— Staţi cuminţi vreo câteva minute, fetelor!

Cei patru ieşiră pe hol şi o porniră spre lifturi. Wiss, Elkins şi Wymerpaugh îşi scoaseră măştile de Huckleberry Hound. Trecură de lifturi şi ieşiră pe o uşă pe care scria „SCĂRI”. Urcară două paliere, intrară în holul de acolo şi merseră către un birou pe a cărui uşă scria „HERBERT LANSING, AVOCAT”. Elkins descuie uşa şi intrară înăuntru.

Biroul acesta era partea frumoasă a loviturii lor. Parker se gândise la el. Undeva într-o clădire atât de mare trebuie să existe cel puţin un cabinet individual al cărui şef îşi ia din când în când o vacanţă. Nu trebuia să ştie decât ce se petrece în clădire şi apoi să aştepte.

Când Herbert Lansing îşi luase vacanţă, Elkins aflase acest lucru de la liftier, tovarăşul lui de pahar din ultima vreme. Nu fusese nevoie decât de o vizită făcută de Elkins şi Wiss îmbrăcaţi în haine de meşteri ca să facă o copie a cheii şi gata.

Intrară, iar Elkins scoase sticla de whisky pe care o pitise aici când făcuseră cheia. Trecură sticla de la unul la altul, după care deşertară genţile pe biroul avocatului şi făcură împărţeala. Treimea lui Parker – doar el venise cu ideea loviturii – se ridica la puţin peste douăzeci şi trei de mii.

Îi băgă la loc în geantă, mai trase un gât din sticlă şi se lăsă pe spate pe scaun cu un rânjet pe faţă. Totul mersese bine. Se întorsese la traiul bun de altădată.

Wymerpaugh scoase un pachet de cărţi şi jucară pocher până la patru şi jumătate, oră până la care Parker ajunsese aproape de douăzeci şi şapte de mii de dolari. Cei patru făcură curat în birou, încuiară uşa şi se despărţiră, ducându-se fiecare la câte un etaj.

Parker luă un taxi până la Aeroportul Lambert-St. Louis, unde prinse avionul de şase şi cinci spre Omaha. Un nou chip şi vechiul tipar. Se uită pe geam şi zâmbi. La Miami ar trebui să fie frumos în acest moment al anului. Sau poate avea să se ducă mai departe, la Florida Keys.

Vânătorul spune povestea lui Parker, un infractor pentru care niciun jaf nu mai pare o misiune imposibilă. Dar atunci când se asociază cu alți patru jefuitori pentru a sustrage banii dintr-o tranzacție cu arme, este trădat și e pe punctul de a-și pierde viața. Pe când ceilalți îl cred mort, Parker își construiește metodic planul de răzbunare, principala lui țintă fiind unul dintre membrii celei mai mari organizații criminale din New York. Dar va putea un singur om să țină piept unui întreg sistem criminal? Urmarea este o vânătoare sângeroasă în care Parker nu ezită să ucidă și să își pună viața în pericol.

Richard Stark reconstruiește cu realism atmosfera anilor șaizeci, concentrându-se asupra felului în care funcționau organizațiile criminale și a legăturii acestora cu rețelele de prostituție.

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-8673-06-6
9 786068 673066